

Jakten

Assar Andersson

Tack för att du läste *Flickan i fönstret* och *Återbetalningen*. Jag hoppas att du gillade dem. Innan du påbörjar läsningen av *Jakten* vill jag påminna dig om att inte förglömma att ge ditt omdöme på min trilogi. Det gör du på Boktipset. Tack snälla.

Kapitel 1

20 januari

ANDERS HADE FÅTT något lugnande. Troligtvis hade det varit starkt för han hade genast somnat.

På nytt såg han silhuetter men denna gång var det sådana han kände igen.

”Vem har tagit min son?”

Det var tyst i rummet. Benen värkte och han tittade sig omkring. Det kändes som om de mjölkvita väggarna kom allt närmare honom. Han kände en hand i sin. Det var Claudia Bėjarts. Hon satt på en stol, och bakom henne stod Per med nedböjt huvud. Längs med väggen kunde han skymta Siv och Rolf och Monicas syster Viveka. Han började inse allvaret i det hela. Detta var ingen dröm. Viveka hade rest ända från Moçambique. Han förstod också att kvinnan från butiken som timmarna innan suttit bredvid honom hade talat sanning. Monica och Chris hade förolyckats.

Anders mötte Rolfs rödgråtna ögon och Siv reste sig från stolen.

”Monica är död och Linus är försvunnen.”

Anders tittade på Siv. Han hörde allt hon sade men hade svårt för att ta det till sig.

”Linus var inte med i bilen utan blev kvar hos Jasmin när Monica fick beskedet att du hoppat. Varför, Anders?”

Viveka kom upp bakom sin mor. Hon tog hennes arm och ledde henne tillbaka till stolen.

”Är det någon som kan berätta för mig varför Linus inte är här?”

Per sänkte huvudet och Rolf reste sig upp.

”Vad gjorde du uppe på ställningen?”

Anders svarade inte och Claudia gick fram. På nytt tog hon Anders hand. Rolf mötte hennes blick och signalerade att han ville ta det mellan fyra ögon.

EFTER ATT CHRIS och Monica kört av vägen och polisen hade varit uppe hos Jasmin och berättat för henne hade hon brutit ihop. Minuterna efter ringde någon till henne och utgav sig för att vara Rolf. Jasmin som var helt förtvivlad hade ändå tyckt att samtalet kommit lägligt eftersom hon inte riktigt visste vad hon skulle göra med Linus. Denne självutnämnde morfar hade sagt att han genast skulle sätta sig i bilen för att köra dit och hämta sitt barnbarn. När det sedan ringde på dörren ringde det samtidigt i Jasmins mobil och i det fasta telefonnätet. Med en lur vid varterade örat hade Jasmin öppnat och Linus hade självmant gått ut i trappan. Eftersom Jasmin hade sin mamma i ena luren och sin syster i andra hade hon inte tänkt mer på det utan snarare känt en lättnad. Hon hade gått ut på balkongen och kunnat se hur mannen kom ut med Linus och att de gick fram till en bil. När hon sedan stängde balkongdörren undrade hon hur mannen kunde vara så lugn när hans dotter var död och hans svärson låg på sjukhuset.

Anders tittade på Rolf.

”Var är Jasmin nu?”

Uppgivet slog Rolf ut med armarna.

”Har du hennes nummer?”

Rolf nickade.

”Kan du ringa och fråga henne vad det var för bil?”

”Bil?” sade Rolf.

”Ja, som mannen förde bort Linus i.”

Rolf tog upp en lapp och Per räckte honom sin mobil. Viveka tog sin mammas hand.

”Hej, Jasmin, det är Rolf. Fick du en skymt av bilen som mannen förde bort Linus i?”

En andäktig tystnad rådde i rummet.

”Okej”, sade han och tittade på Anders. ”Bilen var röd.”

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över fem och Börjesson var aningen orolig att han gett Linus för mycket eter. Han hade lagt honom i soffan men förstod att det fanns en risk att polisen snart skulle vara här och då skulle de hitta honom. Han hade i alla fall varit noggrann när det kom till Swedbrandt. Han hade kallsmitt honom och lagt bitarna i folieformar, men han ville vänta med att ge Linus samma behandling. Börjesson skakade på huvudet. Han hade till och med satt lock på varje folieform och lagt formarna i fryspåsar. Men detta var vad hans mor hade lärt honom. Denna ständiga käpphäst. Allt kallskuret skulle ligga i fryspåsar. Han ångrade inte att han hade tagit livet av henne.

Ständigt hade han fått höra att han brustit i sitt ansvar. Han mindes så väl hennes: ”Att det föreligger en ovilja, och att du bör ta dig akt, samt att en bra karl reder sig själv”. Att dagligen få höra detta när man endast var tretton år gammal, och att man inte var oavhängig förrän de villkoren var uppfyllda, fick tidigt ett hat att gro inom honom. Framför sig kunde han se sin mammas min. Han hade besökt henne förra året. De hade inte setts på femton år och det första hon gjort var att börja lipa. För ett ögonblick hade han känt en värme. Därefter hade gnället kommit. Hon hade börjat traggla om ansvar, men också ifrågasatt hans yttre. Hon hade sagt att han gott kunde klä sig bättre.

Börjesson skakade på huvudet igen när han tänkte på de olika beteendevetarnas teorier om varför en del blev mördare. Från taskiga hemförhållanden till utebliven kärlek från mamma eller pappa, eller rentav från båda. Samtliga av dessa uppfattningar talade mot hans bättre vetande. Han var övertygad om att det inte handlade om avsaknad av kärlek utan om att det fanns en potentiell mördare i oss alla. Den enda skillnaden mellan oss var graden av ansvarskänsla. Vissa såg bara till

sitt eget bästa medan andra brydde sig om den stora skocken. Att låta människor som inte gör någon nytta få fortleva var inget annat än vansinne. Alla var vi tvungna att ta vårt ansvar. Och detta gällde även när det kom till att släcka andras liv. Men mötet med hans mamma hade inte enbart varit eländigt utan när han såg hennes omfattande samling av sydamerikanska föremål hade han knappt kunnat bärga sig. Och som en skänk från ovan hade hon plötsligt fått andningssvårigheter. Hon hade tagit sig för bröstet, och han hade tyckt att det var ett ypperligt tillfälle. Han hade gått fram och placerat sin ena hand över hennes mun och hennes ansiktsuttryck hade genast blivit livfullt. Hon hade börjat sprattla med benen och hennes hjärta hade börjat slå i en rasande fart för att kort därefter stanna. En upplyftande känsla hade infunnit sig hos honom, hon hade fått andnöd, vilket läkarna också skulle slå fast. När han sedan gick in i det andra rummet och såg allt som skulle forslas bort hade glädjen avtagit. Han hade fått nog av dödsbon sedan sin tid i Krösamos & Skrot och nu skulle inte enbart de sydamerikanska föremålen med hem utan även samtliga nödortfigheter som hon under åren samlat på sig. Men inget ont som inte har något gott med sig. När han fått ta del av hur mycket hon hade på bankboken hade han blivit glad. Han hade kunnat köpa sig en ny traktor.

För första gången kände Börjesson att han blivit ålagd för många uppgifter. Människans lutherska krav tärde på honom. Att för jämnan vara påpassad och tillmötesgående hämmade den mentala utvecklingen. Samtidigt var det inget att uttrycka missnöje över eftersom detta var hans livsuppgift. Följande saker skulle han för alltid bli nödgad att göra. Och i dag var det att han skulle lyfta ner denne lille krabat och kanske få ta del av mångfalden ansiktsuttryck.

Han förde gardinen åt sidan och såg en svart Volvo svänga in på grusvägen. Ett besök som kom malapropå.

JASMIN BERG VAR bestört. Hon hade ringt sin syster men det hade varit systersonen som svarat. Han hade sagt att Graciella och hans mamma just gått ut och att mamma lämnat mobilen hemma.

I korta drag hade Jasmin berättat för honom vad som inträffat och unge Felipe hade varit ordlös. Hon hade varit varlig med vad hon sagt eftersom hon var tvungen att upprätthålla en något sånär god fasad – Linus stod ju bredvid och lyssnade och sög åt sig vartendaste ord. Hon hade lagt på luren, hulkande och kramande hade hon och Linus stått där i köket när det plötsligt knackade på dörren. På väg ut i hallen för att öppna hade det ringt i både mobil och i hemtelefon. Samtidigt som hon svarat hade hon öppnat dörren och där hade Monicas pappa stått, och detta hade varit knappt en kvart efter att han ringt. Eftersom hon hade sin syster Maria i ena luren och sin mor i den andra hade hon skickat ut Linus i trappan och avskedet hade blivit hastigt. Hon hade gått ut på balkongen och sett Linus hand i hand med denne storsvuxne och tunnhåriga man. Naturligtvis hade hon inte haft några som helst misstankar om att det inte skulle ha varit Monicas pappa eftersom han presenterat sig som Rolf, och att Linus inte heller verkade nämnvärt obekvämt i hans sällskap. Men vid närmare begrundande var det klart att Linus var lika chockad som hon och det var därför som han inte ifrågasatt utan fogligt följt med.

Med tunga steg gick Jasmin fram till sin bil. Hon tog parkeringsboten från vindrutan. Håglöst körde hon ut från Lunds lasarets parkering.

KERSTIN FRANKENHEIMER VAR chockad över vad som hänt. Per hade ringt och berättat att Anders försökt ta sitt liv. Knappt två timmar senare fick hon ett sms där det stod att Monica och Anders vän Chris Berg omkommit när de var på väg till sjukhuset för att besöka Anders. Hon hade ringt upp Per men hans mobil var avstängd. Hon hade sökt på webben och där hade hon fått det bekräftat. En fyrtioårig man och en trettiofemårig kvinna hade kört av vägen i höjd med Vellinge. Båda hade omkommit.

Kerstin gick ut i köket. På nytt provade hon att ringa Per men hans telefon var fortfarande avstängd. Hon lade mobilen på bordet när det plötsligt pep i den.

”Hej, Kerstin”, läste hon. ”Förlåt för att jag inte hörde av mig när jag skulle men jag råkade ut för en olycka och har legat på sjukhuset.”

INGVAR NILSSON VAKNADE med ett ryck. Han tittade på klockan. Den var halv tre på natten. Bredvid honom låg Annabelle och sov tungt. Han visste inte hur länge han skulle klara det. Anstiftan till mord gav livstids fängelse. De hade varit med om att planera bortförandet av Jannica och en kort tid därefter hade deras son misstänkt att hans mamma hade något med Jannicas försvinnande att göra.

Deras son Josef hade haft många kvinnor där relationerna varit ömsom goda ömsom mindre goda. Men i Jannicas sällskap hade han varit ständigt glad. Ändå hade Annabelle tyckt att Jannica var alldeles för gammal för honom. Dessutom misstänkte hon att Jannica använde droger, något Josef förnekat. I stället hade han varit fast besluten att hon var tjejen i hans liv. Han älskade henne och de skulle förlova sig. När hon då bröt med honom blev han bedrövad. Josef hade hämtat ut ringarna och Annabelle hade genast förstått att hennes son inte accepterade flickvännens beslut och skulle få svårt att glömma henne.

Ingvar hade dåligt samvete och varje dag var en plåga. Han hade lyckats hålla det i schack i så många år men konstigt nog hade det blivit mer påtagligt när de flyttat till Filippinerna. Annabelle hade inte sagt något. Ändå var han ganska övertygad om att hon också ville tillbaka till Sverige. Fyrtio plusgrader dagligen var nästintill outhärdligt. Dessutom var båda gamla och man tänkte mer på opassligheter och krämpor när man inte hade samma tillgång till vård som i Sverige. Vården fanns visserligen men skulle någon av dem behöva tillbringa veckor på sjukhus så gällde det att ha pengar.

Ingvar satte sig upp i sängen. Han tog en våtservett från nattduksbordet och torkade sig i pannan. Han stängde av fläkten. Nästa vecka skulle de installera luftkonditionering. Det skulle bli en befrielse.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter över sex och Tony Silver hade precis pratat med Claudia. Hon hade varit på Trelleborgs lasarett och besökt sin arbetskamrat som försökt ta sitt liv. Tony tvingade fram ett leende. Vissa var kärnfriska men ville inte leva. Andra var sjuka och gjorde allt för att överleva.

I morgon skulle han få svaret på måndagens prover. Denna oresonliga smitta som ofta fick de drabbade att bli religiösa. Han kunde inte fatta att det var han som var där nu. I gränslandet mellan de levande och döda. För fastän han hade strukit runt som en hankatt i så många år var detta något som drabbade andra. Tony kom att tänka på Alcazar-stjärnan Andreas Lundstedt. Men också på före detta trendsättaren Sixten Herrgård som illasinnade skämt postumt haglat över. Andreas hade gått ut och sagt att hans sjukdom inte var något som påverkade hans vardag och att han mådde alldeles förträffligt. Nästan som om det vore något positivt inslag i tillvaron att vara smittad av hiv. Tony undrade vad det var för slags dravel. Det fanns väl ingen som kunde må bra med hiv. Att ha dessa tankar, att man var obotligt sjuk, malande i huvudet var evig sekund kunde bryta ner den starkaste.

Tony gick ut från köket. I handen hade han en kopp kaffe. Men det smakade inte. Ja, faktum var att inte något smakade längre. Och även om det tillhörde sällsyntheterna kunde han inte förneka att han var rädd. Varje minut var en plåga, och en nödvändig förutsättning för att man skulle orka stiga upp om morgnarna var att eländet var övergående. Men hiv var inte övergående. Det övergick i något ännu mer förrädiskt.

CHARLES BLOM HADE bestämt sig. Efter allt han hört om sin far hade saker och ting kommit i en annan dager. Han hade pratat med Rudolf Tigerstedt och berättat om mötet med Johnny och Britt. Tigerstedt hade beklagat och sagt att det var Charles val, men tillagt att hans kollega, Bengt Serlander, nog hade sett att en polisanmälan hade gjorts. För oavsett Charles betungande känslor över faderns perversiteter gick det inte att blunda för att Johnny och Britt hade bragt Valter Blom om livet. Och även om det i dag fanns både ett hat och en avsky mot Valter Blom, för det han hade gjort under sin levnad, så var lagen icke desto mindre där för att följas. Detta hade varit Tigerstedts ord. Och visst kändes det olustigt att ha kommit fram till ett sådant beslut men Charles hade bestämt sig.

Sammantaget och i egenskap av jurist, samt son till den mördade Valter Blom, så löd slutpläderingen på att fria. I fortsättningen skulle Johnny och Britt slippa honom. Det var dags att gå vidare i livet.

Charles bestämde sig för att i nästa vecka åka ner till Paris för att söka upp Jonna Palm.

BÖRJESSON ANDADES UT när han såg att Linus rörde på sig. Som tur var hade Linus sovit tungt när det med eftertryck knackade på dörren. Det hade varit en enveten en och Börjesson var nästintill övertygad om att det varit en polis eftersom ingen annan knackade så på dörrar. Inte heller körde de runt i svarta Volvor. Han hade tittat ut genom fönstret och sett mannen gå runt i hans trädgård med ett block i sin hand fluktande på vindspelen. Efter tjugo minuter gav mannen sig iväg.

Börjesson kom nu att tänka på sin mors ord ”ingen låter en arbeta ostört utan alla vill de sätta käppar i hjulet för en”. Han kom också att tänka på hennes ”vi är ofta omedvetna om skälen till våra handlingar”, vilket måhända var sant i många fall men i hans fall var allt utstakat.

Att förse solen med näring var ett vördnadsväckande uppdrag som få var förunnade. Samtidigt var han utled på att alltid behöva vara tillstädes, på så vis att fanns han inte på plats och omhändertog dessa själar var det slut på allt. Att föräldrarna sedan hade bristfällig uppsyn över sina barn kunde ingen klandra honom för. Dessutom var föräldrarna allt för oförstående för att begripa. Ja, hela mänskligheten var oförstående och ville ha allt. Alla ville de tillgodose sina behov men alltför sällan var de beredda att betala priset. Det pris som man var tvungen att erlægga för att få sina liv fulländade.

Börjesson tyckte inte om giriga människor. De ville ha en ny bil fastän deras nuvarande bara hade några år på nacken. Huset de bodde i skulle ständigt förbättras. Och fastän de hade fyra barn ville de ha ett femte. Anstötligt tyckte han och undrade om det bara var han som hade den gyllene insikten. En förståelse som härrörde från ett gudomligt verklighetsplan och som under hela mänsklighetens historia bara förlänats ett fåtal dödliga.

FELIPE OCH GRACIELLA Marquez satt i köket tillsammans med sin mamma. Det var tyst vid bordet. Felipe tittade ut mot Ridderholmen. Det var vackert. Snöflingorna gnistrade som kristaller, men stämningen var dyster. Mosters man hade förolyckats.

”Varför?” utbrast Maria.

Graciella tittade på sin mamma.

”Varför?” sade hon. ”Nu fick du ju som du ville.”

Deras mamma hade inte tyckt om sin lillasysters val av man. Flera gånger hade hon sagt att Chris Berg endast var en playboy, och att det bara var en tidsfråga innan han skulle lämna Jasmin.

”Ska mormor sova här i natt?” undrade Felipe.

Maria nickade. Om en liten stund skulle mormor Carmen komma. I morgon skulle samtliga flyga ner för att besöka Jasmin, som naturligtvis behövde ha sina närmaste runt sig i sorgen.

Graciella och Felipe såg framemot att komma till Malmö. Deras mamma hade lovat att de skulle få träffa sin pappa för första gången. Båda var förväntansfulla och hade fått stränga order av henne att detta skulle de hålla för sig själva. Inte ens deras moster visste vem deras pappa var.

ROBERT BJÖRNER OCH Krister Held var övertygade. Den man som de hade pratat med i Beddinge var samme man som tagit livet av Joel, Christian och Dennis. Vad denne sedan skulle få för bestraffning skulle de fundera över, men båda var överens om att de skulle ta lagen i egna händer.

De hade pratat med Viktor. Och trots att han denna fredag i oktober varit rejält berusad så mindes han slagmålet. Mannen de hade gett sig på hade slagit ner både Christian och Dennis. Viktor hade sagt att mannen var runt fyrtio, knappt 180 centimeter lång, men att det fanns en handlingskraft i honom som visade på att det inte var första gången som han varit i råkurr. Både Robert och Krister förstod att om denne slipsnisse kunnat fälla Christian och Dennis, som båda varit 191 centimeter långa, så måste de vara på sin vakt när de på nytt ställdes ansikte mot ansikte med honom.

Krister reste sig upp och Roberts pitbull morrade.

”Ska vi ha något att äta?” undrade Robert.

”Ja”, sade Krister och glodde på hunden. ”Kan du låsa in hundskräppet i ett rum?”

Robert tog hunden i nackskinnnet och drog ut honom i köket. Han stängde dörren.

”Vad sägs om pizza?”

Krister tittade på honom.

”Du vet att jag inte är glad för att gå ner till pizzerian.”

”Det är lugnt.”

”Det är möjligt. Men förra gången var det inte så jävla lugnt. Stället är ju fullproppat med sysslösa pizzabagare.”

MARIE SÖRENSSON OCH Elvira Björner satt i soffan hemma hos Elvira med varsin kopp kaffe och en semla.

”Har du hört något från Lars?”

Elvira skakade på huvudet.

”Saknar du honom?”

”Vad tror du?” sade Elvira och gav väninnan en blick.

Marie ryckte på axlarna.

”Det är klart att jag saknar honom”, fortsatte Elvira.

”Ring honom då.”

Elvira ställde fastlagsbullen på assietten. Hon tittade på Marie.

”När ska du själv hitta någon?”

Det blev tyst.

”Förlåt”, sade Elvira när hon såg att väninnan tog illa vid sig.

”Det är okej. Jag har faktiskt tänkt på det du sa. Kanske det är dags att gå vidare. Alla killar är ju inte kräk.”

Elvira log.

”Nej, bara 99,99 procent av dem.”

Marie skrattade.

”Vad tror du om att ringa den där Westerman?”

”Vem?” sade Elvira.

”Klaes, han vi träffade på färjan.”

”Jaså, du limmar på honom?”

”Han var rätt stilig.”

”Är han inte lite för gammal?”

”För dig kanske”, sade Marie. ”Du får tänka på att jag blir fyrtio i år.”

Elvira log.

”Vi börjar bli gamla.”

Marie stoppade den sista biten av semlan i munnen. Hon greppade sina bröst.

”Så länge dessa hovrar när man rider barbacka är det ingen fara.”

Båda brast ut i skratt.

RAFI YADIN LOG. Han hade alltid varit en man att räkna med i de stora sammanhangen. Han hade själv luskat ut var Jonna Palm hade sitt tillfälliga boende. Orten var Höllviken och W:et var begynnelsebokstaven i mannens efternamn. Han hade också haft rätt då han visste att de som en gång mött Jonna omöjligt kunde få henne ur tankarna. Han hade frågat i fyra affärer: i Ljunghusen, Kämpinge, Falsterbo, och så detta Höllviken. Den unge killen i kassan hade sagt att hon var på besök hos Klaes Westerman, och just i ögonblicket han hörde namnet såg han Jonnas resväska med flygbolagets bagageslip framför sig tillsammans med hennes egenhändigt skrivna adresslapp –
Klaes Westerman, Höllviken.

I dag hade Rafi i alla fall bestämt sig för att tränga undan tankarna på Jonna och gå ut och ta en öl. Från hotellet var det bara ett stenkast till Lilla Torg. En plats där han hade hört att det skulle vimla av folk även på söndagar. Trots nyårsincidenten på bussen tyckte han att svenskarna var ett hyggligt folk. Sverige var ett land som han kunde tänka sig flytta till. Malmö var också lagom stort. Och i likhet med Paris fanns det drösvis med kaféer här. Han tog sin necessär och gick in i badrummet.

KRISTER HELD OCH Robert hade ringt och beställt varsin pizza och var nu på väg in på pizzerian. Krister slängde en blick in genom skyltfönstret och Robert log när han såg vännens bekymrade uppsyn.

”Det ser tomt ut därinne så du kan vara lugn.”

Krister blev allvarlig.

”När man kommer upp i min ålder tycker man inte om överraskningar.”

Robert skrattade och fäste kopplet i cykelstället.

”Gäller det även om någon tjugsig kvinna är inblandad?”

”Du”, sade Krister och drog upp dörren. ”Allt kretsar inte kring kvinnor. I min ålder får man andra värderingar.”

”Jaså, vad?”

”Man vill förändra. Uträtta saker för sitt land.”

Robert nickade. Han såg en ensam kvinna vid ett bord sitta med huvudet nedböjt.

KARL-HEINZ DIDRIK HADE inte berättat något för sin fästmö utan det skulle komma som en överraskning. I morgon skulle Anas väninna komma på besök och hon skulle stanna en vecka. Didrik skulle passa på att fråga henne vad hon trodde skulle kunna vara en lyckad bröllopspresent till Ana. Naturligtvis behövde de en bil till. Samtidigt kändes en bil inte som någon bröllopspresent utan han ville hitta något personligt till henne. Han visste att Ana älskade siden, och när han i förra veckan varit i Malmö hade han sett en elegant Dior-klänning. Till denna kunde han köpa en uppsättning smycken.

Mimmi Chingunji och Ana hade varit vänner sedan de för första gången träffades på Universitet Sorbonne i Paris. Didrik log. Ana berättade gärna om deras tid tillsammans. Hon sparade aldrig på krutet när hon berättade om sina äventyr med väninnan. Relativt oskyldiga sådana, men annorlunda. Som när de klädde av sig framför den smått överspända filosofilektorn. Eller när de fick den konservativa adjunktsskanen att sätta croissanter i vrångstruken när de iklädda i endast transparenta klänningar tvärsade marketenteriet. Men efter bara en termin slutade Mimmi. Och trots att det enda gemensamma varit att de försatte sig i prekära situationer skulle det visa sig bli en vänskap som växte sig starkare. Detta bland annat i kraft av en flitig korrespondens.

Didrik såg framemot besöket.

JASMIN BERG VAR rejält skakis och kände att hon var tvungen att stanna. Hon passerade en avfart och bestämde sig för att ta av nästa. Hon kunde inte fatta att Monica och hennes Chris var döda. Hon hade också skickat ut Linus i trappan till en helt okänd, och nu var han spårlöst försvunnen. Hon kände att hon blev darrig i knäna av bara tanken på vad hon gjort och förstod att hon inte skulle klara sig till nästa avfart. Hon beslöt sig för att stanna på vägrenen.

KRISTER HELD OCH Robert Björner lämnade pizzerian. Robert satte pizzakartongen på pakethållaren på en cykel, lossade kopplet och tog sin hund. Han kastade en blick över axeln. Genom skyltfönstret kunde han se att kvinnan därinne reste sig upp.

”Det var ju lugnt i dag”, utbrast Krister.

De rundade husgaveln och Robert slängde en blick bakåt.

”Ja, men än är vi inte hemma.”

Krister tittade på honom.

”Hur fan kan du bo här?”

”Du... man ska inte kasta sten när man står i glashus.”

”Det är möjligt att Rosengård är de kriminellas boning men Persborg är ta mig fan rötäggen.”

”Det gäller bara att inte dra till sig orosstiftarnas uppmärksamhet”, sade Robert och tände en cigarett.

Krister drog på munnen.

”Ja, det slipper vi nu när Christian och Dennis är tre alnar under jord.”

Robert fick en allvarlig min.

”Jag har funderat mycket på det. Kanske vi skulle lägga ner allt det där med vita raser.”

Krister tittade på honom.

”Vad menar du?”

Robert ryckte på axlarna och stannade till när han såg att hunden var i färd med att göra sina behov.

”Menar du på fullt allvar att detta ska gå den där Hademark ostraffat förbi?” sade Krister.

”Nej, det menar jag inte. Men vi kan ringa polisen”, sade Robert och räckte honom cigaretten.

Krister slog ut med armen.

”Vi har ju för fan inga vittnen. Och en sådan snubbe har ju garanterat stålar och anlitar bara två skickliga advokater.”

Hunden sprätte i det tjälfrusna gräset. Krister blängde på Robert.

”Har du ingen påse?”

Robert skakade på huvudet.

RAFI YADIN LÄSTE på skylten – *Mello Yello*. Det var denna restaurang som Jonna hade pratat om flera gånger. Han vände sig om. Under en gasolbrännare insvepta i varsin filt satt tre killar och en kvinna, huttrande. Rafi drog på munnen och gick in.

Det var lika glest med gäster därinne som därute. Men klockan var bara tjugo över sex så kanske det skulle rinna till fler om en stund.

Han stegade fram till disken.

”One beer, please!”

”A big one”, tillade han och pekade på en halvliters ölsejdel.

Rafi bestämde sig för att sitta vid fönstret.

JASMIN BERG HADE slagit på varningsblinkern och stod ute i vägrepen. Det var snö- och halkfritt och glest med trafik. Samtidigt visste hon att kom det en polis skulle hon få en tillsägelse. Man stannade inte på motorvägen annat än i yttersta nödfall, vilket hon tyckte detta ändå var. Hennes ben hade ju börjat leva sitt eget liv.

Jasmin visste inte vad hon skulle ta sig till. Inte heller vart hon skulle ta vägen. I morgon skulle hennes mamma och syster komma från Stockholm. Men hon kände att hon inte skulle klara av att vara ensam i natt. Innan Monica och Chris hade gett sig iväg hade Monica i korta drag, stående i hallen, berättat om Anders dåliga samvete. Mer hade Monica inte hunnit berätta förrän hon och Chris gav sig iväg till Trelleborgs lasarett. Jasmin undrade nu vad Anders hade gjort som tärde så mycket på honom att han ville ta sitt liv.

Hon tittade i backspegeln och såg en bil på vägrepen med blinkern på. Men hon kunde inte urskilja om det var en polisbil.

ROBERT TITTADE BAK när de svängde ner i Björneborgsgatan och såg att kvinnan som suttit inne på pizzerian följde efter.

”Hej, du”, utbrast han. ”Följer du efter oss?”

Kvinnan svarade inte utan kom emot dem. Roberts hund lade svansen mellan benen och började gny. Krister tittade på Robert som såg förundrad ut över hundens beteende.

”Er tillvaro kommer att förändras.”

Båda såg de på henne. En gråhårig och rakryggad kvinna i övre medelåldern, klädd i en lång stickad kofta.

”Vad fan snackar du om?” sade Robert och drog i kopplet.

Krister kastade en blick på Robert samtidigt som han lyfte på handen i en gest att hon skulle få en chans att få förklara vad hon menade.

”Vår tillvaro har redan förändrats drastiskt eftersom vi mist tre av våra bröder”, upplyste Krister.

”Jag vet. Men den ni tror är den skyldige är inte den ni söker.”

Krister vände sig om, tittade förvånat på Robert som hade fullt sjå med hunden som var märkbart besvärad av kvinnans närvaro.

JASMIN TITTADE I ytterspeglarna och såg att någon klev ur den bakomvarande bilen. Hon kunde inte se ansiktet men av kläderna att döma var det en man, och han kom emot henne. I nästa sekund knackade det på fönstret.

Hon körde ner sidorutan.

”Behöver du hjälp?”

Mannen var i fyrtioårsåldern, elegant klädd och bröt på norska. Hon tyckte att han påminde om Chris.

DIMITRIJ ANTONESCU HADE precis sänt ett sms till Kerstin Frankenheimer och hade nu gått och lagt sig. Han hade alltid sovit en timmes middag men under läkeprocessen hade det blivit både tre och fyra timmar. Han hade emellertid alltid tyckt om att sova. Han kom från ett religiöst hem där hans föräldrar varit djupt troende katoliker och där hade man alltid förespråkat att sömnen var människans viktigaste energikälla – stördes den kunde energier lätt komma i obalans och man fick ett dysfunktionellt beteende. Detta var något som hans vän på fängelset också sagt, vilket förefallit komiskt eftersom denne om någon sov mycket samtidigt som han satt inne för mord. Men trots allt som hänt var Dimitrij fortfarande religiös. Tillsammans med sin bror var han en av få i skaran som fått äran att möta den numera avlidne påven – Johannes Paulus II. Ett möte som dock hade skett innan denne blev påve.

Ärkebiskopen Karel Wojtyla blev påve 1978 men innan dess höll han till i Krakow. Och det var där som den unge Dimitrij hade träffat honom tillsammans med Wojtylas privatsekreterare Stanislaw Dziwisz, numera ärkebiskop och kardinal i Krakow.

Detta möte hade varit något som satt djupa spår i blott tjugofemåriga Dimitrij. Han hade velat bli präst men hans föräldrars dåliga ekonomi hade satt stopp för hans planer, och teologistudierna hade i stället blivit affärer, vilket gjort honom ont. När han lämnade föräldrahemmet tog det inte mer än fyra år förrän han var ägare till fyra restauranger. Hans föräldrar var mäktigt stolta över honom även om de båda visste att hans innerliga önskan var att bli prästvigd. Hans restauranger var inte heller de allra högklassigaste så det föll sig ganska naturligt att han fick en del mindre nogräknade gäster runt borden. Till en början gick det ganska lång tid mellan de mindre angenäma besöken men efter en tid uppehöll de skenfagra gästerna sig där mer eller mindre dagligen för att till slut göra det till sitt stamställe och det var då Dimitrijs kriminella bana började ta fart. Det hade börjat med att han skulle vittna falskt för två som det viskades om hade avrättat en politikerson. Naturligtvis visste han inte om de två var skyldiga men han hade hört om deras dubiösa metoder. Så av rädsla för att de skulle vandalisera hans restauranger, och skada hans föräldrar och bror, lät han sig bestickas. Veckan efter att han vittnat till deras fördel fick han sin femte restaurang till skänks.

Dimitrij var nu en del av det han föraktade och allt snurrade på och det tog inte långt tid förrän en av hans restauranger var platsen för pengatvätt. Och trots att han dagligen levde med oron att polisen skulle hämta honom och nysta upp de oegentligheter han höll på med tyckte han ändå till en början att han kunde handskas med den mentala pressen ganska bra. Men allteftersom åren gick fick han allt svårare för att hantera det och ett självförakt började växa fram. Han som skulle bli en Guds tjänare hade i stället blivit ett samhällets avskum.

Vid trettiofem års ålder var han innehavare av tjugosju restauranger, utspridda i Bukarest, Braila, Ploiesti och en i Galati, och han började så smått känna att det var dags att bilda familj. Och bara månaden efter på ett festligt arrangemang hos sin vän – före detta fårherden Florin som gjort sig en förmögenhet på underställ i ull med influenser från dräkterna som skridskoåkarna använde sig av – hade hon stått där i en vacker långklänning och samtalat med två äldre män. Dimitrij mindes

det som om det vore i går. Han hade inte kunnat slita blicken ifrån henne. Han hade varit tvungen att gå fram och presentera sig. I samma ögonblick hon tog hans hand bestämde han sig för att det var hon som skulle bli hans hustru och föda hans söner. Och den 7 april 1979 stod de där i S:t Josef-katedralen i Bukarest.

Men det blev inte som han hade tänkt sig eftersom ingen kunde styra över Guds makt. Han fick aldrig de där känslorna för Nadia som han varit övertygad om skulle komma. Och några söner blev det inte heller. När han sedan såg henne med denne man sittande på kaféet i andra änden av staden hade allt brustit för honom.

För att hålla i schack det ohyggliga han gjort när han placerade sin lilla dotter i ugnen, och få någon sånär bukt med den smärta han bar inom sig, började han läsa. Och detta skulle visa sig bli hans räddning. Under sin tid i fängelset läste han allt han kom över om Johannes Paulus II fram till dennes död den 2 april 2005 – en dag som fick honom att brista ut i gråt för första gången på tjugofem år. Johannes Paulus II förblev hans förebild, men också en ständig påminnelse om att hans liv inte blivit vad han tänkt sig.

RAFI YADIN HADE druckit upp sin öl och bestämde sig för att ta en espresso innan han gick vidare. Han tittade på klockan som blivit några minuter över sju. Han reste sig upp och tog tidningen som låg på en pall. Det var fortfarande glest med gäster och han hade frågat kyparen varför. Denne hade sagt att folk hade ont om pengar, men att det skulle bli betydligt mer folk nästa söndag eftersom det var lönehelg.

Rafi gick fram till bardisken, entrédörren öppnades och in steg en lång, blöt och välklädd herre i hans ålder.

”Vilket väder!”

Rafi tittade på mannen men svarade inte utan vände sig i stället om mot kyparen.

”Can you get me an espresso?”

”En till mig också”, utbrast mannen.

Mannen ställde sig bredvid honom, tog en bunt servetter och torkade sig i ansiktet.

”Det ska bli gott.”

Rafi tittade på honom.

”Sorry, I don’t understand. I’m not from Sweden.”

”Neither am I”, sade mannen med ett leende och sträckte fram näven.

Rafi betraktade honom och aningen motsträvt tog han mannens hand.

”Kjetil Stavinger.”

Kapitel 2

21 januari

JASMIN BERG HADE inte sovit en blund. Hon tittade på klockan. Den var kvart över sju och det var måndag morgon. Hon satte sig upp i sängen. Tog visitkortet från nattduksbordet. Hon visste inte varför hon hade tagit med sig kortet upp från bilen. Kanske var det för att han påminde om Chris.

Denne Kjetil Stavinger kom från Norge. Han hade berättat att han jobbat i Sverige under några år och att han under en resa i firmans regi träffat en norsk kvinna och flyttat tillbaka till Norge.

Jasmin lade tillbaka visitkortet på nattduksbordet och reste sig upp. Det fanns inte mer tårar. Hon hade gråtit oavbrutet i ett dygn, men i dag skulle hennes mamma, syster och systerbarnen komma och det skulle få hennes tankar att skingras för en stund. Hon skulle också se om hon orkade med att besöka Anders på sjukhuset.

Ett antal gånger hade hon pratat med Monicas pappa och en gång med mamman. Och även om ingen kunde klandra henne för att hon lämnat ut Linus till en vilt främmande så kände hon skuld. Hon hade pratat med polisen två gånger och gett ett utförligt signalement på mannen. De hade sagt att innan kvällen var slut räknade de med att han var gripen. Men nu var det morgon och en ny dag, och Linus var fortfarande inte funnen. Dessutom hade polisen sagt att det troligtvis var någon Linus kände eftersom han inte gjort några invändningar när hon släppte ut honom i trappan. Naturligtvis hade den uppskakande situationen, när Linus förstätt att hans mor förolyckats, haft stor betydelse och det var därför som han självmant gått ut i trappan till en okänd man. En man som i själva verket inte var så värst okänd eftersom det var deras granne. Något som också gav ett medelbart svar till varför Linus gått med honom.

JONNA PALM TITTADE på Westerman som satt hopsjunken på köksstolen. Westerman skakade på huvudet och lade glasögonen och mobiltelefonen på bordet. Med sorgmodig blick tittade han på henne. Jonna förstod att något hänt.

”Vad är det, Klaes?”

”En av mina anställda ligger på sjukhuset och hans hustru har omkommit i en bilolycka.”

”Vad säger du?”

Westerman satte fingret på tidningsnotisen.

”Först Swedbrandts försvinnande och nu detta.”

Jonna satte sig ner. Hon drog åt sig tidningen.

”Det är en av mina närmaste anställda, och hans hustru är... var en sådan fin och älskvärd person.”

”När hände detta?”

”I går eftermiddag.”

”Är du säker på att det är de?”

”Ja”, sade Westerman och skakade på nytt på huvudet. ”Claudia, en av mina anställda, ringde precis och berättade.”

Jonna tog hans hand.

”Själv var han inte med i bilen när hans hustru och vän förolyckades.”

Hon tittade på honom.

”Men sa du inte att han låg på sjukhuset?”

”Jo, de var på väg dit för att besöka Anders, och det var då de körde av vägen.”

Hon tittade på bilden av det demolerade bilvraket.

”Usch, vilken tragedi!”

”Ja”, sade Westerman.

”Anders och Monica var ett fantastiskt par.”

Jonna tittade på honom.

”Monica... sa du Monica?”

NADIA ANTONESCU HADE pratat med Anders i går kväll och var fortfarande uppskakad över vad som hänt. Hon hade frågat om hon fick besöka honom på sjukhuset men för tillfället orkade han inte. De hade pratat i knappt en minut och gråtande hade han berättat att hans hustru förolyckats, och att hans son var försvunnen.

Nadia hade tidigare hört om försvinnandet av Anders arbetskamrat och hoppades innerligt att Dimitrij inte hade något med detta att göra. För även om hon inte hade hört av Dimitrij sedan hans obehagliga besök i november så visste hon att han var en tålmodig man.

Även om mordet på hennes dotter överskuggade allt mindes Nadia ändå den goda tiden med Dimitrij. Hon tänkte på deras besök på gynekologmottagningen 1979 när de fick bekräftat vad de under några veckors tid misstänkt. Hon var gravid. Dimitrij hade varit i ett saligt rus och de hade besökt Bukarests flottaste restaurang, och på kvällen hade deras hus varit fullt av vänner och bekanta. Men livet skulle visa sig vara mer nyckfullt än hon någonsin kunnat föreställa sig. Troligtvis var allt utstakat. Ett litet misstag och resten av ens liv kullkastades. Hennes farmor, Olga Popescu, hade sagt att oavsett ålder och visdom så kommer farorna alltid att finnas där eftersom det är Gud som placerat ut dem. Som liten skulle du se upp för flugsvampen, den giftiga murgrönan, ekorrhäret och trolldruvan. När du sedan växte upp var det andra faror som du skulle undvika. Aldrig slapp

du undan för farorna var anpassade till varje generation. Olga Popescu, Sparven från Minsk, hade också sagt att stora delar av mänskligheten inte förstod förrän allt var för sent. Nu i efterhand förstod Nadia att Dimitrij hade varit den där flugsvampen som hon skulle undvika.

KRISTER HELD SATT vid köksbordet i sin lägenhet på Thomsons väg. Han funderade på kvinnans ord. Hon hade inte sagt vem hon menade men den ende han kunde tänka sig vara skyldig till hans undersåtars död var den där Hademark. För vem skulle det annars kunna ha varit som satt eld på bilen? Han hade också frågat hur hon kunde veta allt detta och svaret hade varit lika diffust som hon: Det var bara något hon visste, mycket mer kunde hon inte säga. Och i nästa ögonblick var hon borta. När han och Robert kom upp hade aptiten varit som bortblåst och det mesta av pizzorna hade gått till hunden. Båda hade varit lika förundrade över mötet och den enda förklaringen var att de ovetande hade mött henne tidigare, och att det var då hon hört dem prata om vedergällning och Hademark.

När Krister hade kört hem i går hade han stannat till vid macken på Rosengård för att köpa cigaretter. På väg in i butiken hade han sett en äldre kvinna som var på väg ut genom den andra dörren, och i sällskap hade hon haft en mörk skelögd yngre kvinna. Kvinnorna hade försvunnit ut i en väntande bil och han var nästintill säker på att den äldre av de två var densamma som timmarna innan förutskickat att hans och Roberts tillvaro skulle förändras.

KLOCKAN HADE HUNNIT bli kvart över nio. Rafi Yadin satt i Astorias frukostsal. Han tänkte på mötet med denne Kjetil Stavinger. Efter espresson hade de gjort sällskap till Restaurang Mando. Liksom han själv var denne Stavinger affärsman. De hade bytt visitkort och lovat varandra att höras av eftersom båda var intresserade av aktiehandel. Stavinger hade också berättat att han i nästa vecka skulle åka till Sydafrika för att göra affärer. Han hade sagt att han där skulle träffa en svensk

affärsman vid namn Möller, och att han behövde en affärskollega som var villig att placera kapital i konst. Skulpturerna de skulle investera i var av brons. Och trots att Rafi aldrig tidigare hört talas om denne skulptör, Guy Portelli, tyckte han att det lät intressant och ville därför tänka på saken.

Denne Stavinger verkade oerhört kunnig inom de flesta investeringsområden. Bland annat hade han berättat att han tidigare jobbat som försäkringsmäklare, och att han under all dötid på kontoret studerat jordabalken och fastighetslagen. Han hade sagt att han hade starka funderingar på att starta upp ett fastighetsbolag, och med företagsformen aktiebolag skulle han kunna kringgå merparten av de skatter som rörde fastighetsaffärer. Med övergripande illustrationer på servetter hade han visat hur han skulle gå tillväga. Rafi tvivlade dock på att detta skulle fungera eftersom det lät alltför enkelt för att vara sant. Något som Stavinger själv också medgett men menade att det var det enkla som var det geniala.

Rafi bestämde sig ändå för att ringa upp honom i veckan eftersom Stavinger kunde vara en bra affärskontakt.

RUT LIV TITTADE på klockan som blivit halv tio. Hon hade precis varit uppe på sjukhuset och hälsat på Anders. Hon var bedrövad och kunde inte fatta att Monica var död och Linus försvunnen. Hon kände att hon behövde någon att prata med. Hon visste att Karin Krantz var hemma. Men att prata med henne var inte att tänka på eftersom väninnan mer eller mindre slutit sig i sitt skal. Och av fullt förståeliga skäl var Siv och Rolf totalt omtöcknade. Anders hade också frågat henne om hon kunde åka ut till huset för att hämta en portfölj som han förvarade i garaget bakom några gipsskivor. I denna skulle det finnas några tidskrifter, en portugisisk dagstidning, samt ett videoband. Hon skulle inte berätta för Siv och Rolf utan detta var något som skulle stanna mellan dem. Naturligtvis hade hon tyckt att det lät underligt men ändå bedyrat att inget berätta för sin syster och svåger. Anders hade sagt att hon tids nog skulle få veta hur det låg till.

ANDERS LÅG I sjuksängen och stirrade rakt fram. Han hade inte sovit en blund i natt. Alla pusselbitarna hade nu fallit på plats. Allan Börjesson var Lortis.

Anders kunde inte förstå varför han inte tidigare kunnat placera honom. Naturligtvis hade han förträngt en stor del av det som hänt under hans dystra 80-tal. Han undrade också om Börjesson var inblandad i olyckan. Rolf hade sagt att någon hade mixtrat med bromsarna och Anders mindes att Lortis varit väldigt intresserad av bilar.

I går hade en Serlander från polisen varit här och förhört honom om han hade några ovänner – om det fanns några misstankar om vem som kunde tänkas ha rövat bort Linus. Även om Anders inte kunde vara säker på att Börjesson var inblandad så hade han naturligtvis berättat om sin kufiske granne. Serlander hade sagt att han genast skulle köra ut dit för att prata med denne Börjesson. Samtidigt var Anders övertygad om att skulle det nu visa sig att det var Börjesson som fört bort Linus så var givetvis varken hans son eller granne kvar i Beddinge.

En sköterska kom in.

”Ska du inte försöka sova lite?”

Anders nickade.

FÖRSÄKRINGSMÄKLARE FABIAN STARCKE och Mårten Malm satt ute i hallen, vilken benämndes väntrum, med varsin mugg kaffe.

De var inte många på kontoret denna förmiddag. Kent Nilsson och Leif Månsson var i Malmö, Swedbrandt försvunnen, och Claudia Béjart hade inte kommit än. Och som bekant låg Anders Hademark på Trelleborgs lasarett med två brutna ben. Men Leif, Kent och Claudia skulle anlända

om en stund eftersom de i morse blivit informerade om att samtliga skulle samlas i konferensrummet klockan halv elva för att prata om det som hänt.

Kerstin Frankenheimer lade på luren. Hon reste sig upp.

”Detta är ofattbart.”

Mårten nickade. Det ringde i porttelefonen och Fabian ryckte till.

”Jag kan ta det”, sade Mårten och satte muggen på bordet.

Han reste sig upp och lyfte på porttelefonen.

”Försäkringsmäklarna.”

”Hej, mitt namn är Bengt Serlander...”

KLAES HADE ÅKT till kontoret och Jonna satt vid matsalsbordet och stirrade rakt fram. *Var Monica verkligen död?* Det kunde bara inte vara sant.

I snart tjugo år hade hon längtat efter Monica och när deras vägar nu äntligen korsats hade allt tagit ett abrupt slut. Hon bestämde sig för att ringa Annika Persson-Rydén och få det bekräftat. Dessutom hade hon en vag känsla av att hennes vän Riccardo också råkat ut för en olycka. I går hade hon träffat en gammal vän och denne hade lyckats snappa upp Riccardos före detta managers telefonnummer. En agent som Riccardo lämnat på grund av ständiga kontroverser, men som Jonna ändå var ganska säker på visste var Riccardo befann sig.

”Annika Persson-Rydén.”

”Hej, Annika, det är Jonna.”

”Hej. Hur är det med dig?”

”Inte så bra”, fick hon fram och förstod att Annika inte hört något.

”Har det hänt något?”

”Jag fick precis höra att Monica har råkat ut för en bilolycka.”

”Vad säger du?”

Jonna kände tårarna.

”Ja, hon ska ha omkommit tillsammans med sin mans vän, Chris.”

KLAES WESTERMAN SATT på sitt rum. Han var förkrossad över vad som hänt. Han tittade på klockan. Om tio minuter skulle de ha krismöte i konferensrummet. Swedbrandt var spårlöst försvunnen och Anders hade ramlat ner från en byggnadsställning. På nytt undrade han vad Anders hade gjort uppe på ställningen.

Han reste sig upp och gick ut till Kerstin Frankenheimer, som var lika nedstämd som övriga på kontoret.

”Det blev ju fint, Klaes.”

Han nickade. Förra veckan hade samtliga medlare fått jobba hemifrån eftersom ombyggnaden pågått – samtliga på kontoret skulle få egna rum. Men Westerman kände ingen glädje, trots att killarna från Skånsk puts & bygg gjort ett bra arbete.

”Är alla här?”

”Ja, alla utom Claudia”, sade Kerstin.

Westerman tittade på sin klocka.

”Hon ringde för en stund sedan och sa att hon skulle vara här halv elva”, fullföljde Kerstin.

”Okej.”

”Jag glömde berätta att en Serlander från Malmöpolisen har varit här.”

Westerman tittade på Kerstin.

”Serlander?”

”Ja, Bengt Serlander. Det gällde Swedbrandt igen.”

Westerman nickade. Serlander, en polis som han varit i kontakt med tidigare men inte i fallet Per-Olof Swedbrandt.

ALLAN BÖRJESSON VAR mäktat förvånad över gårdagens upplösning. Han hade varit övertygad om att den svarta Volvon skulle komma tillbaka i följe av ett par blåvita. Men hela kvällen hade varit lugn, inte minsta skymt av några poliser. Kanske han ändå missbedömt Hademark. Det var kanske ingen smart person han hade att göra med.

Börjesson hade varit säker på att Hademark nu visste vem han var men tydligen kände denne inte igen honom. Det betydde att han i lugn och ro skulle kunna fortsätta ytterligare en tid med sin livsuppgift. För ögonblicket visste han inte om det var bra eller dåligt eftersom han var allmänt trött och det kändes som om han tappat livslusten. I går hade Linus i alla fall vaknat och han hade gett honom några lakritsbåtar. Men Linus hade inte velat ha några. Linus hade legat i soffan och när han upptäckt hålet i golvet hade han spärrat upp ögonen. Men i stället för att fråga vad det var för slags utrymme hade han bara legat tyst, vilket irriterat. När Börjesson sedan lyft ner honom i hålet hade Linus inte yppat ett knyst utan i stället sett beslutsam ut där han satt med filten över sina vecka axlar. Två timmar senare hade Börjesson öppnat luckan, och med en ännu mer beslutsam uppsyn än tidigare hade Linus sagt att hans pappa skulle bli arg. Dessutom hade Linus sagt att han visste att hans mamma och han skulle dö och att den som dödade dem skulle få ett hemskt straff av hans pappa. Börjesson hade frågat honom hur han kunde veta allt detta. Linus hade sagt att han

drömt det. Han hade också sagt att även om han älskade sin pappa tyckte han synd om den som gjort detta mot dem eftersom han kunde se vad pappa skulle göra med den som hade dödat dem.

Börjesson hade alltid älskat barns livliga fantasier och fick tillstå att Linus spontana utspel i går hade varit kittlande att lyssna till. Han kunde nu också erkänna att han varit bra nyfiken att få ta del av hur Hademark skulle ombestyrta bestraffningen. Men han hade inte kunnat bärga sig. För precis när Linus skulle berätta vad hans pappa skulle göra så trädde han fryspåsen över huvudet på honom och virade livremmen runt halsen tills han blev blå i ansiktet och andningen upphörde. Efteråt hade han stoppat grabben i en plastsäck och lagt tillbaka honom i hålet i vardagsrumsgolvet. Och trots att han inte hade fått ta del av några underhållande ansiktsuttryck så kände han sig ändå ganska nöjd med gårdagens upplösning: Swedbrandt var borta och Råkan likaså och han hade också förmått utplåna två tredjedelar av familjen Hademark.

Samtidigt visste han att Hademarkshövdingen himself inte skulle bli lika enkel att undanröja. Han förstod också att Råkans svärmor var Carmen Marquez, en kvinna som han hade en hel del ouppklarat med.

I dag visste han att Carmen hade lämnat sin make men det hade hon bedyrat att hon skulle göra redan för femton år sedan. På det viset var alltså denne Hugo Marquez lyckligt lottad eftersom han nu slapp ta del av vedergällningarna. Men övriga i familjen Marquez skulle inte komma undan. Och förmodligen skulle de komma ner från Stockholm när yngsta dottern nu sörjde sin avlidne make.

KLOCKAN HADE BLIVIT fem över halv elva och i konferensrummet satt Kerstin Frankenheimer, Leif Månsson, Kent Nilsson, Per Larsson, Geir Björndalen och Fabian Starcke, samt Mårten Malm. Westerman ställde ner Ramlösan och lade kapsyl och kapsylöppnare på bordet. Han tittade på klockan, sedan på Kerstin.

”Skulle inte Claudia vara här halv?”

”Jo, men ge henne några minuter. Hennes pojkvän är sjuk och hon brukar åka upp till honom en stund innan hon beger sig iväg till jobbet.”

”Klockan är bara några minuter över halv”, sade Björndalen.

Westerman tittade på honom.

”Halv är halv.”

Björndalen log och Westerman svepte med blicken.

”Som ni vet vid detta lag är Swedbrandt fortfarande som uppslukad av jorden. Det har nu gått nio dagar sedan han försvann. Och för att bruka polisens ord: För varje dag som går minskar sannolikheten att vi ska få honom tillbaka.”

Det var knäpptyst. Samtliga satt med nedböjda huvuden.

”Och som ni alla troligtvis redan vet så har Anders ramlat ner från en byggnadsställning och brutit båda benen”, sade Westerman och tittade på Frankenheimer. ”Vad han gjorde på ställningen har jag tyvärr inget svar på. Och hur han kunde överleva fallet är och förblir en gåta eftersom det rörde sig om en höjd på tio meter.”

Björndalen tittade upp.

”Då var det kanske bortkastade pengar att dela av kontorsrummen.”

Westerman tittade på honom.

”Hur menar du då?”

Per sänkte blicken eftersom han anade vad som skulle komma.

”Jo, om inte Swedbrandt kommer tillbaka och Anders är långtidssjukskriven”, sade Geir med ett leende och tittade på klockan. ”Och så är Claudia nu också försvunnen.”

Westerman skakade på huvudet samtidigt som dörren öppnades och in steg Claudia.

”Ursäkta att jag är sen.”

Westerman svarade inte.

Kapitel 3

22 januari

DET HADE BLIVIT tisdag och Mimmi Chingunji satt på flyget. Hon tänkte på sina systrar som varit döda i ett och ett halvt år. Trots tiden som gått hade hon svårt att ta det till sig. Hon och Ayala hade alltid hållit ihop, sommarlov som semestrar. Hon hade till och med varit med på Sigmunds och Ayalas smekmånad.

Mimmi stack in *Le Monde* i sätets fack och förlorade sig i kontemplation. Nästa månad skulle hon fylla trettiofyra. Hon kände att det började bli tid att bilda familj. Något som fick henne att tänka på Anders.

Hon hade inte glömt deras korta tid tillsammans. Han hade varit en sann gentleman. En man som behärskade konsten att blanda allvar med en väl avvägd portion humor, karaktärsdrag som hon älskade.

Efter det skakande beskedet att hennes systrar omkommit hade hon kastat sig in i en relation. Allt för att få tröst i sin ensamhet. Men det var dömt att misslyckas. Hon lämnade honom efter bara några veckor.

Med undantag av dessa veckor med François hade hon levt ensam i några år. Hon tyckte nu att dagarna fortlöpte på samma vis. Hon var medveten om att hon trollband män – de stod på rad var än hon befann sig. Ändå hade hon svårt för att finna den rätte. Hon ville äkta den man som kunde tillfredsställa henne både sexuellt och intellektuellt. Hon drog på munnen. Hennes bror och svägerska hade chockerat Anders med sina böjelser, så tillvida att de haft sex mitt framför ögonen på honom.

”This is your captain speaking. Can you please fasten your seatbelts. We are about to land in ten minutes.”

Mimmi fäste bältet. Om några minuter var hon i Sverige. Ett besök hon sagt ja till av flera anledningar. En var att hennes väninna förlovat sig med sin pojkvän Karl-Heinz Didrik. Men också på grund av sitt möte med Anders i Barcelona för drygt två år sedan. Hon hade tänkt på honom åtskilliga gånger. Hon kunde inte förneka att han hade berört henne. Hon visste också att det varit ömsesidigt. Men framtiden var inte ämnad dem. Anders var lyckligt gift och hade barn och hon var inte kvinnan som gick emellan.

Mimmi mindes varje minut av de två dyggen i Barcelona. Allt hade varit fantastiskt. Aldrig tidigare hade hon mött en man som var så ridderlig. Sigmund hade också uppskattat Anders sällskap. Något som visade på att han var äkta vara eftersom hennes svåger om någon varit en man som haft krav på sin umgängeskrets.

Detta var Mimmis första besök i Sverige. Hon hade hört så mycket gott om landet. Ett vänligt folk. Vilket inte allra minst Anders uppvisat.

Mimmi hade så smått förberett sig inför sitt besök. Hon hade varit på Bibliothèque Nationale de France och lånat två böcker om Sverige. Hon ville inte påstå att hon läst från pärm till pärm men hon hade ägnat några timmar åt böckerna. På biblioteket hade hon träffat ett svenskt par när hon stod och bläddrade i litteratur om Sverige. De hade börjat samtala och hon hade berättat att hon nästa vecka skulle besöka Sverige för första gången, men att hon inte visste så värst mycket om landet mer än att huvudstaden var Stockholm och att ABBA kom därifrån. Hon undrade lite över den svenska mentaliteten. Fanns det något man borde tänka på när man besökte Sverige? Och vad var nationalrätten? De hade sagt att det endast fanns tre saker att tänka på om man kom till Sverige: se till att passa tider, prata inte med folk du inte känner, och för allt i världen se inte för glad ut för då kan folk lätt tro att du är drogpåverkad. Och nationalrätten var gissningsvis köttbullar och inlagd sill.

JASMIN BERG HADE inte haft ork att besöka Anders i går. Hon hade hämtat sin mamma, syster och syskonbarn på Sturup. Redan på flygplatsen hade hennes eldfångda mamma hamnat i konflikt med flygplatspersonalen eftersom hon tyckte att utcheckningen tog för lång tid. Carmen hade sagt till dem att de skulle ta lärdom av kollegorna på Arlanda och avslutat med att säga att hon tyckte att en ursäkt varit på sin plats efter alla de förseningar som uppstått.

I bilen hade allt brustit för Jasmin, men då hade hennes mamma sagt att hon skulle försöka se det som en andra chans eftersom ödet kunde ha varit mer oblikt – hon kunde ju också ha varit med i bilen. Jasmin hade knappt reagerat på sin mammas okänslighet. Hon var fullt införstådd med att det tillhörde sällsyntheterna att mamma skulle förstå.

Deras mamma hade alltid varit en hårdhärtad person. Något som visat sig otaliga gånger. Jasmin tänkte på sin pappa som mamma bedragit flera gånger, men också på eländet med mannen som mamma träffat och som bidragit till att de blivit tvungna att lämna Malmö.

”God morgon.”

Jasmin ryckte till.

”God morgon”, sade hon och satte ner muggen. ”Sover Felipe och Graciella?”

”Ja”, sade Maria och sträckte på sig. ”Mamma också.”

Jasmin tvingade fram ett leende. Båda visste de att deras mamma alltid älskat att sova. Till och med när hon fått anställning på Myrorna hände det att hon under arbetstid gick in på lagret och sov en timma eller två.

”Vad är klockan?”

Jasmin pekade på köksuret.

”Inte mer”, sade Maria. ”Har du kunnat sova något?”

”Ja, det blev några timmar.”

”Bry dig inte om mamma. Du vet hur hon är.”

Jasmin drog på munnen. Deras föräldrar var skilda men hon visste att mamma bara bidade sin tid till nästa offer dök upp. Deras mamma var fortfarande vacker, trots att hon hunnit bli femtioåtta år.

”Vi kan bara hoppas att mamma kommer att ta sig i akt något snär under dessa dagar sedan blir du av med oss.”

Jasmin sade inget. Hon visste att det aldrig någonsin skulle komma att finnas utrymme för förståelse i deras mammas liv. Mamma varken lyssnade eller kunde sätta sig in i andras problem. Och tyvärr gällde det även hennes egna barns och barnbarns motgångar.

”Har du lite kaffe?”

Jasmin satt tyst och stirrade rakt fram.

”Har du lite kaffe, Jasmina?”

”Förlåt”, sade Jasmin. ”Sätt dig ner så ska jag duka fram frukost.”

FYRA VECKOR HADE gått och i kväll var det dags att slå tillbaka. Dimitrij reste sig upp och tog flaskan med svavelsyran. Mannen hade inte gett honom en chans eftersom denne haft ett blåsrör laddat med förgiftade pilar. Han hade blivit bedövad och legat på gatan som en hjälplös kattunge, och han om någon hatade oförrätter.

Under sin fängelsetid hade Dimitrij alltid varit noga med att framstå som rättvis. Han hade varit hård, måhända skoningslös, men alltid korrekt och uppriktig. Samtidigt var han förberedd på att motståndarna inte hade samma karaktärsfasta kynne som han. Han var också en man med självinsikt och därför medveten om att han hade svårt för att ta ett nederlag. Och att redan ha åkt på två under denna korta tid han befunnit sig i Sverige kändes inte bra.

Dimitrij tittade på flaskan. Räckte verkligen detta för att betvinga denne man? Skulle mannen bära med sig blåsröret behövdes kanske också ett skjutvapen. Dimitrij visste att skulle han gå i däck en andra gång skulle mannen inte vara lika vårdslös. Syftet måste ändå ha varit att fyrverkeripjäsen, som mannen ställt på hans bröst, skulle släcka hans liv.

Dimitrij var övertygad om att mannen var mentalt sjuk och att det troligtvis varit denne som tagit livet av de tre unga männen som han hade tampats med i Nadias trappa. Men han var inte rädd för honom. I stället kände han respekt eftersom han visste att det var en motståndare som saknade sans och sinne för humanitet.

ANDERS LÅG I sin säng på Trelleborgs lasarett. Polisen hade varit där igen. De hade inte fått tag på Börjesson. Men de hade kollat upp honom. Han var inte tidigare straffad. Inte heller fanns han med i misstankeregistret så de antog att han inte hade något att göra med försvinnandet. Men trots hans fläckfria förflutna ville de inte avfärda honom än.

Efter att poliserna hade gått hade Anders förstått att Börjesson också var inblandad i Per-Olof Swedbrandts försvinnande. Swedbrandt hade ju själv varnat för Börjesson när han sagt att detta var en man att se upp med, *en oberäknelig typ*, och Kerstin hade ringt och förvarnat honom om att Swedbrandt var på väg ut till Beddinge.

Anders grunnade på vad kvinnan i butiken hade sagt. *Man måste betala tillbaka för sina synder. Och var dessa illgärningar alltför allvarliga fick man betala ett högt pris. Ett pris som betingade helt andra värden än materiella.*

Troligtvis hade hans underlåtenhet att delge polisen vad han upptäckt på toaletten i Lortis butik 1989 varit alltför allvarligt för att bara kvittas med hans liv. I stället skulle den vågskålsfilosofi som han alltid trott på väga kostnaden av de liv han låtit gå förlorade. Han hade fått det värsta straffet av dem alla. Ett pris som föranletts av ungdomens oförstånd. Hans son hade tagits ifrån honom.

I dag ställde Anders sig två frågor: Varför körde han den lördagen i november till Malmö bara för att få lite frisk luft? Och vad var det som fick honom att med så beslutsamma steg gå till en sådan plats som Sevedsplan? Ett område som han inte hade någon som helst anknytning till förutom att han ett halvår tidigare varit där i ett försäkringsärende, en äldre kvinna som han mindes med namn och utseende eftersom denna Svea Börjesson bar på en mörk hemlighet. Vid femton års ålder hade hon blivit våldtagen och därefter fött en son. Ett barn som i dag skulle vara över sextio år och ha någon form av förlossningsskada. Tyvärr hade Svea avlidit månaden efter hans besök i april förra året. Det hjärtslitande med hennes berättelse var också att hon efter våldtäkten aldrig beblandat sig med en karl utan fram till sin död hade hon varit oskuld vid sin fria viljas bestämmande.

ATT SVEA BÖRJESSON blivit utvald av Gud till att bära eländets smärta var tvivelsutan eftersom hon inte heller haft någon kontakt med sin son sedan början av 90-talet. En son som hon älskade över allt annat och som delade hennes hängivna intresse för indianprylar och andra artefakter från Syd- och Nordamerika. Visserligen var Börjesson ett ganska vanligt efternamn men Svea Börjesson måste helt enkelt ha varit Allans mamma. Åldern stämde, förlossningsskadan, och så naturligtvis Börjessons vurm för gamla ting och föremål hämtade från det mexikanska kulturarvet. Anders mindes också att hon sagt att hennes bästa dag i livet hade varit när denne våldtäktsman blivit ihjälslagen, vilket skulle ha inträffat för tjugofem år sedan.

Anders grunnade. Det skulle inte bli alltför svårt att ta reda på vem denne ihjälslagne våldtäktsman var. Han slog Pers nummer.

”Försäkringsmäklare, Per Larsson.”

”Hej, Per. Har du tid några minuter?”

”Javisst.”

”Jag behöver dina kunskaper. Skulle du inte känna till det får du googla det.

”Okej.”

”För tjugofem år sedan blev en man ihjälslagen i Malmö. Alder vet jag inte exakt, men han skulle ha varit någonstans i övre medelåldern. Och enligt mina källor skulle det ha varit en våldtäktsman. Men han blev aldrig dömd för våldtäkten.”

Det blev tyst.

”Är du där, Per?”

”Javisst.”

”Känner du till något om detta?”

På nytt såg Per skuggan framför sig som kom emot honom i sakta mak.

”Per?”

”Ja.”

”Är allt väl?”

”Ja, jag blev bara lite distraherad. Skrivbordet är fullt av jobb. Jag känner inte till det men jag googlar det.”

Det hade varit nyårsafton och Pers pappa och han befann sig i ett stort hus i Malmö. Gästerna hade varit många. Men eftersom Per var ensamt barn på festen hade hans pappa placerat honom i källarplanet. Och där hade han legat på en vit matta och småfrusit. Det hade varit hög musik och han hade blivit kissnödig men inte vågat gå upp och berätta för sin far. I stället hade han kissat i byxorna, och det hade runnit ut på mattan. Ögonblicket därefter hade dörren däruppe öppnats. Per hade blivit glad för han trodde att det var hans pappa. Samtidigt visste han att pappa skulle bli arg för att han kissat på sig. Men ljuset hade inte tänts utan han hade bara sett en skugga i mörkret,

en skugga som plötsligt fick liv, och det var denna skugga som varje nyårsafton kom emot honom i sakta mak.

TONY SILVER VAR på ett sprudlande humör. I går hade han fått svar från sjukhuset – *Negativt*. Han kunde inte fatta det. Det kändes som om han hade fått en andra chans.

Tony hade redan bestämt sig för att han i fortsättningen skulle förvalta alla de möjligheter som livet förde med sig när man var ung och frisk. Han skulle också träffa sin dotter och visa tillbörlig respekt för Lotta som var en enastående kvinna och mamma. Alla brutna och svikna löften skulle för alltid leva kvar, men i fortsättningen skulle han inte lämna efter sig några oangenäma avtryck. Han skulle bli ödmjuk och visa respekt för sina medmänniskor.

Tony var fullt medveten om att han burit sig åt som ett svin. Allt hade handlat om honom. Aldrig hade han varit tålmodig och lagt band på sig, oavsett vad det rört sig om. Allt hade handlat om omedelbar behovstillfredsställelse. Minsta lilla känningar av ”festsug” i tarmen och bums var han på krogen. Och stegrade könsdriften en altitud skulle den ofördröjligen stillas. Han mindes när han i våras hade träffat Vanessa. Fastän de älskat hela dagen och hon var öm och svullen i de nedre regionerna hade han ändå trängt in i henne under natten medan hon sov. När hon vaknade på morgonen var hon så öm att hon grät. Han rådde henne att ta några Alvedon så att de kunde fortsätta där de hade slutat.

Tony skakade på huvudet. Han hade varit ett djur.

CHARLES BLOM HADE precis pratat med Rut Liv. Hon var rejält nedslagen. Hon hade berättat att Anders låg på sjukhuset och att det varit Monica som omkommit i singelolyckan utanför Vellinge. Han hade sett bilden i tidningen. Föraren hade hållit hög fart och voltat in i ett träd. Rut hade varit

hysterisk så av samtalet hade han inte kunnat bli klok på vem som kört bilen. Han utslöt att det varit Anders eftersom han läst att båda omkommit.

Han hade raderat Ruts nummer ur telefonboken så han tryckte på samtalslistor. Det gick några sekunder.

”Hej, Rut, det är Charles.”

”Hej igen”, sade hon.

Charles andades ut när han hörde att hon hade samlat sig.

”Du får ursäkta men det blev aningen hastigt. Jag uppfattade aldrig vem som var föraren.”

”Det glömde jag nog säga”, sade Rut och precis då slog det henne att Chris var den mäklare som Charles hade ett fotografi av liggande i handskfacket, en bild som var tagen ur ett fågelperspektiv i syfte att föreviga det mäklari som han köpt lägenheten ifrån, ord som kommit från Charles själv.

”Är du kvar, Rut?”

”Ja, förlåt mig”, sade hon. ”Det var Chris, Anders och Monicas vän, alltså den person som du köpte lägenheten av.”

Charles blev tyst.

PER LARSSON SATT och stirrade rakt fram. Han visste inte varför han hade trott att våldtäktsmannen fortfarande var i livet eftersom denne borde vara uppemot de nittio. Kanske var det för att han trodde att han en dag skulle träffa honom och få svar på de frågor som hade funnits där i tjugosex års tid. Han visste att en handfull blev mördade i Malmö 1982–1983, men att det bara var en i den övre medelåldern som blivit ihjälslagen. Något som bara kunde inbegripa denne Valter Blom.

Per undrade varför Anders var intresserad av denna information. Han bestämde sig för att ringa upp honom i stället för att sända ett sms. Han hade nu också bestämt sig för att åka hem till Jenny och berätta vem denne Dimitrij verkligen var.

”Anders Hademark.”

”Det är jag”, sade Per.

”Har du fått tag på något?” undrade Anders.

”Ja. Namnet är Valter Blom.”

KLOCKAN VAR ÅTTA på morgonen och Ingvar Nilsson, Annabelle och deras son Josef var i full färd med att öppna restaurangen. Natten hade varit varm och ett monsunregn hade svept in över stora delar av Filippinerna och lämnat översvämningar lite här och var. Men Malibay – den stadsdel i Manilla där de hade sin restaurang – hade klarat sig något sänär, trots att man överallt kunde se dagvattenbrunnar som översvämmats.

”Kan du börja hacka grönsakerna, mamma, så kan jag bära ut borden?”

”Javisst”, sade Annabelle.

Ingvar satt på en stol utanför restaurangen med en slät kopp kaffe. Som vanligt rådde det fullt kaos på gatorna, fastän restaurangen låg på en bakgata.

Ingvar betraktade de dieseldrivna jeepneyarna och de gamla bussarna från Japan som var fjärran från katalysatorteknik. Smogen låg som cigarrök och han tyckte att han började få svårt för att andas. Det enda positiva med koldioxidutsläppen var att det bidrog till att solnedgångarna blev vackrare, hade Annabelle sagt.

Ingvar reste sig upp. I kväll skulle han prata med sin hustru. Han var tvungen att berätta för henne att han inte orkade mycket länge till. De hade snart bott där i fem månader och han tyckte

att varje dag var en plåga. Han ville tillbaka till Sverige. Samtidigt visste han att Josef skulle bli bedrövad eftersom sonen behövde deras hjälp på restaurangen. Men han visste också att Josef skulle förstå. Annabelle skulle fylla sextiotre nästa månad och själv skulle han bli sjuttioett. En ålder där skröpligheterna började göra sig påminda.

Även om varken han eller Annabelle sagt något var han övertygad om att de tänkte likadant: De hoppades på att något skulle hända Börjesson, för så länge denne var i livet skulle de inte få någon ro.

RUT LIV KUNDE inte sova. Hon ältade det om och om igen. Det kunde väl inte vara Charles som hade med olyckan att göra? Hon tittade på klockan. Den var några minuter över ett på natten. Hon blickade bort mot det öppna fönstret. För ovanlighetens skull var det tyst på gatorna. Hon grunnade där hon satt under filten med en sängfösare i hand. Man tog väl inte ett foto av mäkleriet som förmedlat en lägenhet till en? Dessutom hade Charles tidigare sagt att när han var i färd med att knäppa bilden dök plötsligt mäklaren upp och denne blev också förevigad. Rut kom att tänka på vad Charles berättat om sin pappa. En pappa som förgripit sig på minderåriga, men som gått ett tragiskt öde till mötes då han blivit ihjälslagen.

Mördaren var fortfarande på fri fot och Rut undrade om någon anhörig till Chris varit inblandad i mordet på Valter Blom. Hon mindes att Anders för bara något år sedan berättat om sin gamle barndomskamrat som flyttat utomlands med sina föräldrar, och att det troligtvis varit bäst så eftersom vännen och han inte varit några duvungar. Anders hade inte nämnt namnet på barndomskamraten. Hon undrade nu om det kunde vara denne som var Chris.

Tidigt hade hon sett att något tyngde Anders. Och även om han och Chris bara varit tonåringar så var de trots allt i en ålder då de kunde skapa oreda. Men det kunde väl ändå inte vara möjligt att det varit Anders och hans vän Chris som haft ihjäl Valter Blom?

CHARLES BLOM KUNDE inte sova utan hade fått gå upp. Han satt i köket och kunde inte fatta att det var Chris som hade förolyckats. Han tänkte på Chris mamma, Britt, men också på Johnny. En styvpappa som bara hade månader kvar att leva eftersom han drabbats av prostatacancer. Och nu hade han fått uppleva att styvsonen lämnat jordelivet före honom. Britt hade berättat hur mycket Johnny höll av Chris och att han skulle kunna gå genom eld och vatten för honom.

Charles kände en tår komma. Han rev av en bit hushållspapper. Att mista sin far var ett grymt öde. Men att förlora sitt barn måste vara rena helvetet. Han tänkte på sin syster som mist sin ena dotter. Och detta på grund av deras perverse far.

Charles bestämde sig för att vänta några dagar och sedan åka upp till Johnny och Britt för att se hur det var fatt med dem.

MARIE SÖRENSSON HADE bestämt sig för att sova över hos Elvira. Båda halvlåg i soffan. I bakgrunden hördes Barry Manilows *Mandy*.

”Har du bestämt dig för att ringa Westerman?”

”Han hade jag faktiskt glömt.”

Elvira log.

”Så var det med den stiligheten. Bara efter två dagar var han glömd.”

”Jag ska ringa honom innan veckan är slut.”

Båda skrattade.

KJETIL STAVINGER SATT på Serbiska Föreningen på Vitemöllegatan i Malmö. Han var trött och sneglade på klockan.

”Det börjar bli sent. Så vad säger du?”

”Jag kan inget om immaterialrätt.”

”Det är inte så komplicerat som det låter”, sade Stavinger. ”I vårt fall pratar man om upphovsrätt, upphovsmannen.”

Mannen gjorde en handrörelse att Kjetil skulle fortsätta.

”Som upphovsman förfog... bestämmer man över alstret genom att göra en massa kopior eller annat utgivande, såväl i ursprungligt som... ska vi kalla det förädlat skick?”

”Kom till saken.”

Stavinger nickade.

”Upphovsrätten är alltså en äganderätt”, förtydligade han.

Mannen himlade med ögonen.

”Okej”, sade Stavinger och blev alltmer osäker på om denne serb verkligen var rätt man, även om de likvida resurserna var imponerande.

”Vad ska vi göra?”

”I vårt fall gäller det att vi ska återskapa litterära alster. Jag har ett tryckeri i Ukraina som ombesörjer detta för en spottstyver. Alltså... vi ska trycka böcker”, tydliggjorde Stavinger. ”Det finns något som heter verkshöjd, och det är där vi kommer in. Detta, ska vi kalla det återskapande, är helt nytt och kanske alltför simpelt för att bedragare ska syssla med det.”

”Verkshöjd?”

”Ja. När du skriver en bok eller målar en tavla så får manuset eller målningen en viss konstnärlig prägel, även om det ser för jävligt ut. Och då får manuset, målningen, skulpturen, eller vad det nu är för något, så kallad verkshöjd. Det vill säga inget annat liknar det ursprungliga utförandet. Men detta är enkelt att ändra på eftersom allt är jävligt töjbara begrepp. Så vad vi ska göra är helt enkelt att förändra lite i storyn. Vi ska bland annat byta ut en del namn och platser.”

”Okej.”

”Läser du böcker?” sade Stavinger.

”Nej.”

”Har du hört talas om Stieg Larsson?”

”Nej.”

”Guillou?” fortsatte Stavinger.

”Gubben Glo?”

”Nej”, sade Stavinger och förstod att skönlitteratur inte var serbens gebit. ”Det är i alla fall dessa författare vi ska dubba. Men det kommer att kosta oss runt en kvarts miljon var i första rundan.”

Kapitel 4

23 januari

I GÅR HADE Dimitrij fått blåsa av sina planer eftersom han uppmärksammat att någon stått bakom gardinen. Han var inte säker på om det var där mannen hörde hemma men han uteslöt den flotta villan, och i det andra huset visste han att Nadias vän Anders bodde. Det fanns visserligen fler hus i omnejden men att döma av de minuter han legat demobiliserad på vägen, när mannen anlände med fyrverkeripjäsen, kunde det omöjligt vara längre bort – om nu mannen inte haft pjäsen stående någonstans i närheten.

Under läkeprocessen hade Dimitrij haft gott om tid att tänka igenom hur han skulle göra. Han hade bestämt sig för att inte döda mannen utan bara vålla honom lite skada.

På fängelserna i Rumänien hällde man saltsyra i öronen på dem som tjallade. Man gick efter HST-modellen, vilket kort och gott betydde att fortsatte man tjalla trots att hörseln blivit omintetgjord miste man synen för att därefter bli av med tungan.

Förmodligen var denne man inte någon tjallare men att hälla syra i hörselgångarna på honom skulle vara ett lagom straff i första rundan. Dimitrij log. När sedan hörseln var utslagen kunde han komma tillbaka utan någon överhängande risk för att mannen skulle höra när han gick in till honom. Visserligen hade han aldrig utfört droppning, inte heller klyvning av pupill, men han hade avskilt tungan från två medinterner. Och att se deras reaktioner när man viftade med tungfliken framför ögonen på dem var en speciell känsla.

Dimitrij drog på munnen när han tänkte på smått komiske Cosmin som tillbragt hela sitt liv i fängelse. När denne var femton år gammal hade han skurit tungan av sin syster och hennes kille eftersom de vägrade hålla tyst när han under fotbolls VM 1938 lyssnade på radion då Rumänien mötte Cuba i åttondelsfinalen. Cosmin hade sagt att de efteråt fått tunghäfta. Detta fick honom alltid att kikna av skratt.

Dimitrij funderade på om han i stället skulle vända på det och använda sig av TSH-modellen, alltså börja med att skära av honom tungan. Han log igen och såg framemot sitt andra möte med denne man. Han var också upprymd för i morgon skulle han få besök av sin bror som han inte hade sett på många år. En bror som var än bättre på svenska än han. Georghe hade jobbat som tolk på svenska ambassaden i Bukarest.

MIMMI CHINGUNJI OCH Ana hade suttit uppe halva natten. De låg fortfarande och sov trots att klockan blivit tio på förmiddagen. I går hade Didrik sagt till Ana att han bara skulle köra ett ärende och strax vara tillbaka. När han kom till flygplatsen hade han snabbt stuvat in Mimmis bagage och de hade åkt till Höllviken. När de kom in hade Ana varit i full färd med sin dagliga simrunda. Hon hade haft hög musik och med sin badmössa på hade hon inte hört dem. Han hade föreslagit att Mimmi skulle byta om till baddräkt och hoppa ner i poolen för att överraska Ana. Mimmi hade tyckt att det var en lysande idé men undanbett sig baddräkten. När Ana vände för nästa sträcka i den tjugofem meter långa bassängen tassade en (sånär som på trosor) naken Mimmi fram till bassängkanten och gled tyst ner i vattnet. När Ana vände för ytterligare en längd i bassängen upptäckte hon Didrik och vinkade glatt. Mimmi som var under vattnet steg plötsligt upp till ytan bara någon enstaka meter från Ana som nästan fick hjärtat i halsgropen.

Didrik hällde upp kaffet. Han fick nästan nypa sig i armen när han tänkte på det. Han hade kommit in i vad de kallade den övre medelåldern, ändå hade han två bedårande kvinnor under sitt tak.

Didrik älskade sin Ana och fick inte nog av henne. Trots detta fick han tillstå att Mimmi var snäppet läckrare.

Han drog på munnen när han tänkte på att han drabbats av något som han för trettio år sedan själv föraktade. Något som i vardagsmun benämndes gubbsjuka. Men förmodligen var det en del i

den evolution som äldre distingerade män gick igenom. Eller som hans vän Westerman brukade säga: ”När man blir äldre dras man mer till motsatserna än vad man gjorde som yngre”. Och i detta fall var kontrasterna inte bara det stora åldersgapet och den annorlunda kulturen utan även hudfärgen.

I morgon skulle han i alla fall bjuda in sin gode vän och granne som var några år yngre, men som hade en minst lika bedårande kvinna som han. Smått belåtet nickade Didrik. Han reste sig upp, tog koppen och gick in på sitt arbetsrum. Det var dags för förmiddagens aktiekurser.

DET HADE GÅTT tre dagar sedan Johnny och Britt fick beskedet och de var fortfarande i chock. Deras son hade omkommit i en bilolycka och polisen hade misstankar om att någon hade mixtrat med bromsarna. Britt misstänkte att det var Charles som hade hämnats sin pappas död. Johnny lade sin hand på hennes axel.

”Tror du verkligen att det är han som har gjort det?”

Britt reste sig upp från köksbordet. I ögonen lyste förtvivlan, uppgivenhet och sorg, men också förbittring.

”Jag vet inte. Men allt känns meningslöst när vår son har lämnat oss. Jag är helt tom inombords”

Johnny stod tyst.

”Åren har gått fort och vi närmar oss slutet”, sade Britt.

”Säg inte så. Även om jag inte har så lång tid kvar så tror jag säkerligen att du har en hel del fina år framför dig. ”

Britt skakade på huvudet.

”Utan vår Chris vill jag inte längre”, sade hon. ”Och kan du tänka dig att allt detta elände tog sin början den där kvällen på Caprigatan för tjugofem år sedan? Ett endaste misstag och man får sona

det resten av livet. Nu är vår älskade son borta och det är bara du och jag, och vi har endast några månader kvar tillsammans. Jag tycker att vi avslutar detta.”

Han tittade på henne.

”Vad menar du?”

”Jag menar att vi följs åt, du, jag och Chris.”

Johnny drog sin hand genom hennes silvergråa hår.

”Vi kommer alltid att följas åt, min kära”, sade han. ”Jag kommer aldrig att lämna dig. Du är mitt allt.”

Britt tog en köksstol och ställde vid skafferiet.

”Var försiktig”, sade han när hon klev upp och med darriga händer greppade han stolsryggen.

Britt öppnade ovanskåpet. Hon tog ut ett skrin. Johnny räckte henne handen. Försiktigt klev hon ner. Han tittade på henne.

”Vad har du där?”

”Något jag köpte i Frankrike precis innan vi skulle ge oss tillbaka hem”, sade hon.

Varsamt öppnade Britt schatullet och tog upp en liten påse.

”Vad är det för något?”

Hon räckte honom påsen.

”Alkaloid, fröer. Något vi ska ta tillsammans.”

Han tittade på henne, sedan på påsen.

”Det är något som påverkar det centrala nervsystemet”, sade hon. ”Vi kommer att bli förlamade, och vår andning kommer att upphöra.”

Han nickade och tog hennes hand. Hon tittade på honom. Det gick några sekunder. Hon beslöt sig för att inte berätta att innan förlamningen inträdde skulle de drabbas av kramp och dö av syrebrist. Men deras son var död och snart skulle Johnny fyllas med morfin och själv skulle hon bli kvar i lägenheten och bara gå och vänta på att polisen skulle komma och gripa henne. Det fick räcka nu. Brucinet skulle föra dem till en sista vila, även om det skulle bli smärtsamt.

ANDERS LÅG OCH grunnade över vad Per berättat i går. I hans pappas vänskapskrets hade det visat sig att denne Valter Blom ingått, även om Valter och hans pappa nu inte känt varandra. Anders skakade på huvudet.

Per hade ofattligt nog också råkat Valter Blom och detta när han endast var fyra år gammal. Anders förstod att det bland annat varit detta som fått hans arbetskamrat att i så många år sluta sig i sitt skal.

Under dessa dagar hade Anders inte haft något annat i huvudet än sin son. Han hade inte brytt sig om sina skador utan sorgen efter att ha mist Monica, och att Linus var försvunnen, hade fått honom att glömma sina krämpor. Läkarna hade berättat att båda lårbenen var av och att höger vadben fått skruvas ihop med titanskruvar. Dessutom var den ena knäskålen trasig och han hade fått en ryggskada av fallet och skulle förmodligen stelopereras mellan två kotor.

Polisen hade också ringt och berättat att de nu gjort ett tredje besök hos Börjesson, men ännu inte fått tag på honom. De hade sagt att de lämnat ett meddelande i både brevlåda och på hans dörr. Hade han inte hört av sig till klockan fem på fredag skulle de gå in där.

Anders försökte att inte tänka på att Linus var borta, samtidigt som han var övertygad om att hans son fortfarande var i livet och att Börjesson bara ville skrämmas. Han skakade på huvudet. Att han hade kunnat förtränga allt var fortfarande ett mysterium, även om han förstod att människan ständigt undansköt det elände som hindrade dem från att gå vidare med sina liv. Likväl

var det svårsmält eftersom samtliga pusselbitar hade ramlat över honom. Anders tänkte på vindspelen i Börjessons trädgård, men också på det väsande ljud som uppstod när denne pratade. Och så hembränningsapparaten som av allt att döma var Börjessons. Allt hade ju pekat på en och samma man.

RAFI YADIN HADE bestämt sig för att han skulle investera i konst. Det var visserligen en högrisk, på så sätt att han hade sina tvivel om denne Stavinger. Men skulpturerna verkade intressanta, gjorda i brons och mosaik, och trots att han aldrig hört talas om denne Guy Portelli var han nästintill säker på att det skulle kunna bli en god investering.

Han hade också bestämt sig för att kolla upp vem denne Möller var som de skulle besöka i Sydafrika. Det enda Stavinger hade berättat var att affärsmannen var svensk och att denne lämnat Sverige för några år sedan eftersom myndigheterna och polisen inte lämnade honom någon ro. Rafi kände så väl igen det. *Häxjakt*. Visserligen bodde han i Paris men det var likadant där. Avvek man alltför mycket från de sociala normerna, även om man inte gjorde något straffbart, blev man bemött som en utomjording. Eller som en förbrytare.

Men det var inte därför som han kommit till Sverige. Investeringar, och hur de olika ländernas normsystem såg ut, och vad som var önskvärt alternativt mindre önskvärt, fick komma i andra hand.

Rafi lade sin bönesjal om axlarna. Han tittade på mezuzan, den pergamentrulle som han alltid hade med sig när han reste och som innehöll två torastycken och som enligt judisk sed ska sitta över varje dörrpost i hemmet. På hans hotellrum hade den fått sitta på dörrposten mellan badrummet och hallen.

Rafi slöt ögonen. Det var dags för förmiddagsbönen.

Kapitel 5

24 januari

DET HADE BLIVIT torsdag morgon och Charles Blom var på väg i trappan upp till Johnny och Britt på Östra Kristinelundsvägen. Han visste inte riktigt hur han skulle gå tillväga. Att beklaga sorgen skulle kanske framstå som håfullt. Men han ville försäkra sig om att de inte trodde att det var han som var inblandad i olyckan. Naturligtvis hade polisen berättat för Chris hustru som vidarebefordrat till sina svärföräldrar vad som hänt. Men också för att Johnny och Britt inte kunnat undgå vad som stått i tidningarna: Någon hade fifflat med bromsarna på deras sons bil.

Charles bestämde sig för att detta fick bli det absolut sista i kapitlet Valter Bloms tragiska liv och öde. Redan på måndag skulle han bila till Paris. Det var dags att lämna allt elände bakom sig.

I MORGON SKULLE de åka hem. Och trots att Jasmin fortfarande var utom sig av sorg tyckte hon att det skulle bli skönt. Hennes mamma hade inte bara varit besvärlig under dessa dagar utan även dominant. Felipe och Graciella hade visserligen varit förstående men Jasmin fick ändå medge att det blivit alldeles för mycket så tätt in på. Det som annars glatt henne under dessa dagar var hennes systems stöd och förståelse.

Jasmin hade bestämt sig för att hon i dag skulle bege sig till Trelleborgs lasarett för att besöka Anders. För att försäkra sig om att han hade kraft nog att ta emot henne hade hon ringt Monicas pappa. Rolf hade sagt att det bara var till att åka dit eftersom Anders hade en hel del frågor som han ville ha svar på.

Jasmin ville inte dra några förhastade slutsatser men det gick nu in på fjärde dygnet och Linus var fortfarande försvunnen. Något som troligtvis betydde att han inte fanns kvar i livet. Hon gick ut från toaletten, in i köket där hennes syster Maria och deras mamma Carmen och systerbarnen satt.

”När ska du besöka Anders?” sade Maria.

Jasmin tittade på köksuret.

”Om en stund.”

”Kan vi få göra dig sällskap?” undrade Felipe.

”Ja, det hade faktiskt varit trevligt”, sade Carmen och tittade på Maria. ”Och ungarna behöver ju också komma ut.”

”Det finns väl en McDonald’s i Trelleborg?”

Jasmin drog på munnen och lade sin hand på Graciellas axel.

”Klart ni ska följa med”, sade hon.

Maria log. Hon tittade på Graciella och Felipe.

RUT LIV KNÄPPTE upp kappan och klev in i hissen. Hon var på väg upp till Anders för att förhöra sig lite om vad som verkligen hänt. Hon hade inte tidigare pratat med honom om Valter Blom. Han hade själv inte heller nämnt något när hon på kvällen för tre månader sedan ringt honom i ärendet att Charles hade ett foto av Chris liggande i handskfacket. Men hon förutsatte att det som hon anförtrott Monica i telefonen, att Charles pappa blivit mördad för tjugofem år sedan, hade systerdottern vidarebefordrat till sin make. Samtidigt visste hon hur Monica hade varit. Det som berättades i förtroende förde systerdottern aldrig vidare. En egenskap som Monica troligtvis ärvt från sin pappa. Men om några minuter skulle hon få svar.

Rut var övertygad om att det fanns en koppling mellan Chris och Charles som inte endast avsåg den lägenhet som Chris förmedlat till Charles. Och något sade henne att denna koppling också kunde inbegripa Anders.

KJETIL STAVINGER HADE bestämt sig för att serben inte var rätt man att göra affärer med. Pengar fanns i överflöd men immaterialrätt och böcker var nog överkurs för honom. Stavinger log åt sina tankegångar. Kanske var det mer för att Ivan var alltför häftig i sitt temperament. Att göra affärer tillsammans med en vandrande krutdurk kunde bara sluta på ett sätt. Och än så länge älskade Kjetil livet.

I stället hoppades han på att denne Rafi, som verkade behärskad och pålitlig, skulle följa med till Kapstaden där de skulle träffa den forne Hells Angels-presidenten Thomas Möller. Visserligen hade han inte avslöjat att det var en fruktad före detta gängledare de skulle göra affärer med. Men om nu Rafi följde med så fanns det tid att berätta för honom vem affärsmanen var.

CHARLES BLOM SATTE fingret på ringklockans knapp. Han kunde inte förneka att han var spänd som en fiolsträng. Han var fortfarande osäker på om han gjorde rätt. Han tog upp en ask Läkerol och stoppade en pastill i munnen.

Det var tyst därinne så han lade örat mot dörren. Han kunde höra sitt hjärta bulta. På nytt ringde han på. Han tyckte nu att den skarpa signalen skar genom hela trapphuset. Han var orolig för att den unga, nyfikna och frågvisa kvinnan på våningsplanet under skulle vara hemma och komma ut i trappan och fråga vad han gjorde där. Han kunde erinra sig att han presenterat sig för henne. Och något sade honom att detta var en kvinna som inte skulle glömma ett namn. Han mindes också att hon varit psykologisk när hon ursäktat sig och frågat om hon kunde hjälpa till med något. En fras vars egentliga innebörd var: ”Vad fan gör du här?”

SJUKSYSTEMERN LOG OCH kom emot henne med kvicka steg. Rut förde över blombuketten i andra handen.

”God morgon. Är det Anders ni ska besöka?”

”Ja, han sover väl inte?”

”Nej då.”

Sköterskan tittade på henne och Rut förstod att hon undrade vem hon var. Rut sträckte fram handen.

”Rut Liv. Jag är Anders... ja, vad blir det nu...”, sade hon med ett leende. ”Jag är alltså Anders svärmors syster. Hur är det med honom?”

”Det är väl sådär. Han sluter sig i sitt skal. Troligtvis är det chocken. Han har ju varit med om något traumatiskt... ja, det har ni ju alla varit.”

Rut nickade.

”Hur är det med hans ben och rygg?”

”Det kommer att läka, men än vet vi inte om det blir helt bra.”

Rut fick en uppgiven blick och sköterskan lade sin hand på hennes.

”Gå du nu in till honom. Det finns vaser därinne.”

Rut visste att Anders skulle klara sig. Med all säkerhet skulle han så småningom både kunna gå och springa. Hon förstod också att han skulle klara sig utan hennes systerdotter. Det tragiska var Linus. Hon visste att om inte Linus dök upp skulle han gå under.

Rut tittade in genom fönstergluggen och kunde se ett tårt ansikte. Hon förstod att han inte hade upptäckt henne så hon stod kvar och betraktade honom. Anders var en snäll man, men i hans annars så varma ögon tyckte hon sig nu se något hon aldrig tidigare sett. Det fanns en beslutsamhet, en hjärtlös blick som nästan utstrålade hat. Hon förstod att han skulle vara obarmhärtig om han fick tag på den som fört bort hans son. Hon knackade på fönstergluggen och förde upp dörren.

”Hej, Anders!”

Han tittade på henne.

Hon gick fram och lade handen på hans kind. Hon visste att hon inte skulle fråga hur det var med honom.

”Orkar du prata?”

Anders nickade och Rut lade blombuketten på stolen.

”Först vill jag säga att jag inte har varit och hämtat portföljen än. Men jag ska köra ut där i dag, direkt efter att jag varit här, så du får den i dag eller i morgon förmiddag.”

Anders nickade igen.

”Du sa att den stod bakom några gipsskivor?”

”Ja”, sade Anders.

”Är de tunga? Eller jag behöver kanske inte flytta dem?”

”Du sticker bara in armen under så når du den.”

”Och nyckeln till garaget?”

”Ingen nyckel, ladugårdsnyckelvarianten. Alltså den sitter i. Men dörren kan vara knivig att få upp så du måste dra rejält.”

Rut nickade. Hon tog buketten från stolen och lade den på sidobordet. Hon satte sig.

”Jag vet inte om Monica berättade om Charles, att hans pappa blev mördad?” sade hon.

”Nej.”

”I Malmö för tjugofem år sedan.”

Han tittade på henne.

”Vad hette pappan?”

”Valter.”

JASMIN BERG HADE precis passerat skylten ”Välkommen till Trelleborg”. I bilen hade hon sin mamma, syster, samt Felipe och Graciella. Samtliga satt tysta. Om några minuter skulle hon träffa Anders för första gången sedan Chris och Monica förolyckades. Hon tittade på sin mamma som satt bredvid.

”Nu får du försöka hålla tyst när vi kommer upp”, sade hon.

”Hon kan vänta i kafeterian.”

Jasmin tittade i backspegeln på sin syster.

”Hon får gärna följa med upp bara hon är tyst.”

”Jag följer gärna med upp om det går för sig”, sade Carmen.

Jasmin nickade och körde in på Trelleborgs lasarets parkering.

RUT LIV HADE precis gått. Anders låg och stirrade på den korrosionsbeständiga vasen och de vita tulpanerna. Varken Monica eller Rolf hade berättat att Charles pappa hette Valter. Ändå tyckte Anders att han själv skulle ha kunnat räkna ut det. Både han och Chris visste ju att Valter Blom hade en son som var jurist och hette Charles.

Charles var alltså son till den mördade Valter Blom. Den man som Johnny och Britt hade bragt om livet för tjugofem år sedan. Rut hade frågat honom om vad Chris kunde tänkas ha gemensamt med Charles.

Anders grunnade. Han hade inte velat berätta för henne att det troligtvis var Chris föräldrar som Charles sökte efter. Rut hade också påmint honom om det fotografi som Charles hade haft i handskfacket. Hon hade sagt att Charles kanske hade något med olyckan att göra. Anders visste inte vad han skulle tro. Visste Charles om att Chris var son till Johnny och Britt? Och skulle Charles kunnat ha mixtrat med bromsarna för att hämnas sin fars död? Anders skakade på huvudet. Det kunde omöjligt vara Charles. Om någon verkligen mixtrat med bromsarna så var detta utfört av en sjuk människa. Och efter mötet med Charles uteslöt han mentala störningar. I stället slog det honom att han den morgonen på parkeringen utanför Chris och Jasmins bostad hade reflekterat över att det stod en likadan Ford Cortina som Börjesson var ägare till. Men han hade varit alldeles för upptagen av vad han beslutat sig för att sätta i verket den dagen och därför inte tänkt på att den röda Cortinan var en så pass udda bil att det fanns en möjlighet att det kunde vara Börjessons bil som stod där.

Anders såg Jasmin genom fönstergluggen. För att göra det lättare för henne tvingade han fram ett leende.

Dörren öppnades och in kom en omålad Jasmin i sällskap med en kvinna som han tyckte sig känna igen. Rolf hade sagt att Jasmins familj skulle komma ner från Stockholm så Anders förmodade att det var Jasmins mamma. På nytt öppnades dörren. In trädde en kvinna och i följe hade hon en ung tjej och en kille.

”Hej, Anders.”

Jasmin tittade förbluffat på sin syster.

”Kom fram och hälsa på er pappa”, sade Maria och vände sig om mot Felipe och Graciella.

CHARLES ANTOG ATT Johnny och Britt var ute. Han hade stått kvar i fem minuter och väntat på att de skulle öppna. Han hade både ringt och knackat. Han hade också tittat in genom brevinkastet men han såg inget och det hade varit knäpptyst därinne.

Han knuffade upp porten och gick ut i kylan. Han beslutade sig för att ödet fick bestämma. Troligtvis var det inte menat att han skulle möta dem. Han öppnade bildörren.

”Hej”, utbrast en skarp röst.

Charles bestämde sig för att inte vända sig om eftersom han kunde höra att det var den unga frågvisa kvinnan. En Béjart med förnamnet C. I stället undrade han varför hon inte var på sin arbetsplats vid detta klockslag. Han klev in i bilen, startade och körde ut från parkeringsfickan. I flanken såg han att hon stod kvar. Han greppade bältet när han såg en polisbil komma mot honom på den smala vägbanan. Han kastade en blick i ytterspeglarna och fick en obehagskänsla när han såg att Béjart fortfarande stod kvar. Och nu skulle polisbilen passera. Charles höll till höger så mycket det gick, men det var ändå för trångt för att polisbilen skulle kunna passera eftersom det stod parkerade bilar på båda sidorna av vägbanan. Han mötte polismännens blickar och tyckte att de blängde oavvänt. Då slog det honom att Johnny och Britt kanske var hemma, att det var de som hade ringt polisen i tron att han var där för att skada dem.

Poliserna gjorde inte minsta lilla ansats till att flytta sig så Charles lade in backen. Han såg att Béjart alltjämt stod kvar, och nu skulle han bli tvungen att backa ett tjugotal meter in på en parkeringsinfart för att polisbilen skulle kunna passera. Något som också betydde att han kom närmare Béjart.

KLOCKAN HADE BLIVIT tjugo i tio när Rut svängde in på grusvägen. Det kändes konstigt, nästan orealistiskt när Monica aldrig mer skulle vistas där. Återigen kände hon tårarna komma samtidigt som hon passerade den röda Cortinan. Med ena kappärmen torkade hon bort tårarna. Hon visste

inte varför men kände sig aningen spänd. Hon älskade huset och skulle själv kunna tänka sig att bo här. Men att komma till ett hus där det tidigare rådde tjo och tjim, till ett numera ensligt hus, var stor skillnad.

Rut körde in på Hademarks infart. Hon tryckte på bromsen och bilen stannade med en knyck. Hon vred på tändningsnyckeln och motorn dog med ett svagt brummande. Hon knäppte upp bältet och öppnade dörren.

Det var rejält kallt och på ett ögonblick fyllde januarivinden bilen. Hon kunde höra vågornas brus och några skrånande måsar tillsammans med ett vinande. Huttrande stängde hon bildörren. Hon tittade bort mot köksfönstret och hoppade till då hon tyckte sig se Monica. På nytt tittade hon mot fönstret men endast gardinerna skymtades. Hon förstod att det varit en synvilla. Ändå vågade hon inte bestämt säga att det varit ren och skär inbillning. Hon mindes Monicas ord. Tidigt i höstas hade de varit härute och målat och tapetserat och Monica hade kommit in och sagt att en ung tjej red i grannens paddock. När sedan Siv och hon gått ut hade hästen och flickan varit som bortblåsta. Hade Monica inbillat sig eller förhöll det sig så som Siv hade sagt till henne i förtroende: ”Det vilar något kusligt över huset”.

Smått orolig klev Rut ut ur bilen. Hon lät bildörren stå öppen. Hon visste inte varför men något inom henne förmådde inte att stänga dörren. Hon gick fram till garaget, sneglade mot boningshusets fönster men det enda hon såg var tomma fönster. Allt kändes överkligt. Hennes systerdotter skulle aldrig mer stå där i fönstret och vinka. Och Linus var försvunnen.

Rut försökte stålsätta sig. Men återigen kände hon tårarna. Hon vred på nyckeln, tog tag med båda händerna och drog, och dörren öppnades. Hon gick in i garaget och såg gipsskivorna stående mot väggen. Hon tände ljuset och stängde dörren. Det jordstampade golvet tillsammans med väggar som bestod av missfärgade tegelstenar och en massa annat bråte fick nervositeten att övergå i rädsla.

Rut satte sig på huk och kunde se portföljen. Hon stack in armen och kände lättnad när hon nådde den. Hon drog den till sig, reste sig upp och bestämde sig för att komma därifrån fort. Hon släckte ljuset, öppnade dörren och blev stel av fasa.

DE HADE PRECIS gått. Anders låg som paralyserad. Detta var bara för mycket. Som en ångestfylld dröm. Han visste inte vad han skulle tro. Naturligtvis kunde han inte vara säker på om det var hans barn, även om Maria bedyrat att han var fadern och att han kunde få det styrkt genom ett blodprov.

Maria var alltså Jasmins storsyster och den kvinna som han hade träffat på en skidresa till Åre. Den Maria Marquez som han varit tillsammans med innan han träffade Monica.

Anders skakade på huvudet. Detta var ofattbart. Och Jasmin hade varit lika tagen eftersom hon inte haft en aning om det. Jasmin hade frågat sin syster om hon vetat det länge. Maria hade sagt att hon fått sina misstankar när de hade pratat i telefon och namnet Anders och Monica nämndes. Och att det bland annat varit detta som fått henne att ta med Felipe och Graciella till Malmö.

När Jasmin och Carmen gått ner tillsammans med barnen för att hämta kaffe berättade Maria varför hon hade brutit med honom. Deras mamma hade haft en kärleksaffär med en man som ofta besökte Myrorna där hon jobbade. Mannen hade berättat att han drev en liten butik i centrala Malmö där han sålde kläder, likt Myrorna. En bekantskap hade så smått inletts. Det ena hade lett till det andra och till slut hamnade de i säng. Mannen hade blivit våldsamt förälskad i deras mamma men efter att de hade träffats under några intensiva veckor fick Carmen onda aningar och bröt därför med honom. Och det var då allt tagit en början. Mängder med hotbrev hade dimpt ner, utklippta bokstäver från dagstidningar i alla dess storlekar klistrade på A4-papper, det ena brevet ohyggligare än det andra. Familjen förstod att mannen menade allvar och beslutade sig för att lämna Malmö. Till vänner och bekanta sade de att de skulle flytta tillbaka till Mexiko men i stället flyttade de till en släkting i Stockholm.

BÖRJESSON HADE PRECIS sågat av huvudet. Vilket gått förvånansvärt enkelt. Han tittade på henne. Hon hade blött ner rejält, trots att väggarna i artärerna var stelare när man blivit äldre, ofta med rejäla fettinlagringar på insidan av blodkärlen. Men blodet var tunt som vatten och han misstänkte att hon hade haft fel på njurarna.

Han hade kört hennes bil in till Trelleborg och det hade blivit samma runda som när han flyttade Swedbrandts bil. Han hade fått gå tillbaka. Detta traskande började bli rena otyget. Han undrade varför de inte kunde komma med de kommunala färdmedlen. Han undrade också hur mycket hon visste. Troligtvis var hon här för att endast hämta portföljen, allt på uppdrag av Hademark. Men nu var portföljen i säkert förvar. Samtidigt visste han att Hademark hade haft den i sin ägo under en längre tid eftersom den varit försvunnen från loftet. Men allt fanns kvar: bandet, tidskrifterna, och den portugisiska tidningen. Han kunde inte heller tänka sig att Hademark kunnat koppla samman de döda med tidskrifternas datum och den portugisiska tidningen *Jornal de Noticias*. Något som fick honom att ännu en gång undra om det han sysslade med någonsin skulle bli uppdagat.

Mänskligheten slutade aldrig att förvåna. Man hann knappt parkera sin bil förrän det satt en parkeringsbot på vindrutan. Inte heller kunde man cykla på kvällen utan ljus förrän polismakten haffade en. Men att ta livet av folk år efter år utan att någon hyste misstankar om vad man sysslade med gick uppenbarligen bra.

På nytt tittade Börjesson på henne. Han skulle vänta med att avskilja extremiteterna från bålen. Hon kunde gott ligga och rinna till sig en dag. Han skulle i alla fall under en lång tid framöver minnas hennes ansiktsuttryck när hon öppnade garagedörren och han med kraft körde den trubbiga skruvmejseln rakt ner i hennes gap. Som sagt; det behövdes lite annorlunda tillvägagångssätt för att få fram dessa ansiktsuttryck.

Han tog fogsvansen och lyfte på luckan i golvet. Han funderade på var han skulle göra av Linus. Han skulle ju skära ut hjärtat på honom. Men för ögonblicket var det alltför oroligt i trakten. Polisen kunde vara här vilken minut som helst, så det fanns inte tid för några offerritualer. Han förstod också att om han inte öppnade denna gång skulle de troligtvis gå in. Och om de då anlände mitt i ceremonin och han blev avbruten var han nästintill övertygad om att solen aldrig mer skulle gå upp. Detta var också vad de gamla mexikanerna var övertygad om. De var trosvissa om att världen en gång skulle gå under eftersom detta hade bebådats i deras skapelsemyter. Och tidigt hade han bestämt sig för att det inte skulle bli han som lät den vitalaste himlakroppen av dem alla dö ut. Han lade fogsvansen på bålen och svepte platen om henne.

När han skulle slå igen golvluckan såg han en reva i säcken. Han undrade hur denna kunnat uppstå.

PÅ KONTORET RÄDDE alltjämt dyster stämning. Claudia satt ensam på rummet eftersom Fabian Starcke var på kundbesök. Hon var nedstämd över allt som hänt. Samtidigt var hon lättad av måndagens svar från hivtestet. Tony bar inte på antikroppar.

Hon tänkte på denne Blom som återigen besökt Johnny och Britt. Hon hade sagt hej till honom, men han hade inte svarat utan bara klivit in i sin bil. Hon hade stått kvar när hon sett att han fått ett möte med en polisbil. Han hade backat och varit endast några ynka centimeter från att köra över två skolpojkar. När hon gått in hade hon fortsatt upp till Johnnys och Britts våningsplan. Hon hade lagt örat mot dörren men det hade varit knäpptyst därinne och hon förstod att de var ute på sin dagliga runda. När hon sedan satt i köket slog det henne att hon inte kunnat höra radion som alltid var igång när de var ute och gick, allt för att förebygga inbrott. Men hon hade inte haft tid att gå upp där igen eftersom hon var sen till jobbet. Hon bestämde sig för att när hon kom hem i dag skulle hon genast gå upp dit. Hon skulle också förhöra sig om vad som hade hänt med deras son.

Av en granne hade Claudia fått höra att sonen råkat ut för en olycka. Hur allvarligt det var ställt med honom visste grannen inte. Claudia stängde dokumentskåpet och gick ut till Kerstin.

”Är Klaes på sitt rum?”

”Nej, han gick för en stund sedan. Han och flickvännen skulle iväg någonstans. Och så skulle han upp till Anders.”

”Okej”, sade hon och fick en beklämd min när Anders kom på tal. ”Hur är det med honom?”

”Jag vet inte, men Per sa att Linus försvinnande har brutit ner honom totalt.”

LARS ANDERSSON SNEGLADE på sitt armbandsur och såg att den blivit några minuter i tre. Han hade precis druckit eftermiddagskaffe och pratat med Tony som skulle börja jobba i morgon. Tony hade varit sjukskriven i tre veckor men verkade nu vara återställd. Självt hade Lars i går kväll bestämt sig för att gå vidare och försöka lägga Elvira bakom sig. Och detta trots att han hade henne i tankarna vareviga minut. I går hade han också tänkt på Lotta Strandells makalösa förvandling där hon gått från den fula ankungen till svanen. Kanske han själv skulle gå igenom en sådan förvandling. Han hade en del kilon som han behövde bli av med. Viktminskning trodde han inte skulle bli några större problem. Värre var det med håret som började bli allt glesare.

Lars tittade sig i spegeln och blev på det klara med att han behövde trimma sina ögonbryn. Han såg nästan ut som Groucho Marx. Det var bara cigarren som fattades.

KJETIL STAVINGER TITTADE på visitkortet och slog Rafi Yadins nummer. Han ville ha ett besked ifall Rafi skulle med till Sydafrika.

”Yadin.”

”Hej, Rafi, this is Stavinger. How is your life here in Sweden? And have you found what you searching for?”

”Yes, and I will take care of it this weekend.”

”That’s good. What are you saying about accompany me to South Africa next week?”

”I’ve been thinking about it and it sure sounds very interesting.”

”Okay, good”, sade Stavinger. ”We have to meet before we leave.”

”Certainly.”

”How about today?”

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över tre. Marie hade varit på arbetsförmedlingen och skulle träffa Elvira på köpcentret Triangeln om en liten stund. De skulle shoppa och ta en fika men också prata om hennes kommande samtal till Westerman.

Marie tvärade över Möllevångstorget där det rådde full kommers. Hon log när hon såg två torghandlare gräla om några äpplen och kom att tänka på Westerman. Innan hon somnat i bilen ner till Lübeck hade Klaes berättat om sin förkärlek till Kiviks goda äpplen. Marie hade bestämt sig för att ringa honom i kväll och fråga om erbjudandet fortfarande stod kvar, trots att julen var över.

Att åka till Jersey, än bättre till Ibiza när nu det bistra januarivädret skiftade mellan grått, blött och blåsigt, skulle vara ljuvligt. Hon var inte vidare berest men det hade blivit några charters till Costa Brava. Och så naturligtvis Lübeckresan som varit mer än lyckad. Hon traskade över övergångsstället och ryckte till när hon tyckte sig känna igen en man som stod och samtalande med en kvinna. Hon var inte säker på om det var han, men om hon kom närmare och hörde hans nasala stämma skulle hon aldrig kunna ta miste på den. Hon vände bort huvudet och gick fram till papperskorgen för att låtsas slänga något.

Eftersom det var kvinnan som var den aktiva i dialogen stod Marie kvar vid papperskorgen för att invänta hans röst. Hon kände spänningarna i magtrakten och benen började bli darriga, och ögonblicket spelades upp. Något det gjorde dagligen. Hon befann sig nere i källaren med tre killar. På förhand hade hon blivit varnad av sin kompis att hon inte skulle följa med ner, men hon hade bara skrattat. Självmant hade hon tagit av sig jeansen eftersom hon trodde att de bara skulle titta lite. Men de hade blivit som djur.

Marie tänkte på vad hon hade gjort. Hon hade inte berättat för någon men hennes vänner hade tagit förövarens cykel med upp i trappuppgången och in i hissen. Mikael själv hade inte hunnit med in i hissen utan han hade fått springa uppför trapporna. När han gått in i lägenheten trodde han förmodligen först att han gått in i fel lägenhet eftersom det var tomt där. Men hennes vänner hade gömt sig i klädskrubben. När Mikael sedan var på väg ut hade han hojtat till, och det var då de hade rusat ut. De hade tagit honom i armar och ben och släpat ut honom på balkongen där de ställt cykeln. De hade slängt ut cykeln, därefter honom.

Nu stod hon några meter från den som hon var övertygad om var den andre. Hon mindes hans ord, ”Tack och hej leverpastej”. Hon hade hört att han hamnat på Östra sjukhuset för att han försökt strypa sin mamma.

Marie kunde inte hålla huvudet bortvänt utan vände sig om och tittade på honom, något han omedelbart uppmärksammade.

”Känner jag dig?”

Det var *han*.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart i fyra när Claudia parkerade bilen utanför sin bostad. Hon skulle genast gå upp till Johnny och Britt och fråga vad mannen ville. Men också förhöra sig om vad som hade hänt med deras son.

Denne Blom verkade vara en bildad man. Ändå kände hon att det var något som inte stämde. Detta var en man som knappast kom i angenäma ärenden.

Claudia gick in i trappan. Hon tänkte på Tony. De hade bestämt sig för att äta en god bit mat och sedan gå på bio. Allt för det glada beskedet att han inte var hivpositiv. Hon drog på munnen och kunde inte mer än medge att hon blivit kär. Hon hade trott att hon inte skulle få några djupare känslor för honom.

Kanske det till en del hade varit hans krassliga tillstånd som bidragit till att känslor uppstått. Claudia log på nytt och kom att tänka på sin pappas ord: ”Man hade sina föreställningar om vem man skulle äkta, och in i det sista ville man inte ge avkall på dessa drömmar. När man sedan stod där i kyrkan visade det sig att inget överensstämde med ens drömmar”. Hennes pappa hade varit befryndad med Österrikes mest adliga ätt och höll hårt på seder och traditioner. Ändå hade han gift sig med en kvinna från Angola och Claudia hade numera ett halvsyskon.

Hon skakade på huvudet och satte fingret på ringklockan. Det var fortfarande tyst inne hos Johnny och Britt. Hon förstod nu att något hade hänt dem.

CHARLES BLOM SATT fortfarande kvar på kontoret fastän han bestämt sig för att gå redan vid tre. Han kunde fortfarande inte fatta att han blivit så nervös. Han skulle ju bara upp till dem för att berätta att han inte hade något med olyckan att göra. Men när Béjart hade sagt ”hej” och han minuten efter mötte polisbilen hade han blivit så skakig att han varit nära att köra på två unga grabbar. Polisen hade inte stoppat honom men de hade blängt med besked när de passerade. Johnnys och Britts förvetna granne hade stått kvar och tittat och Charles hade trott att hon skulle gå ut i gatan och vinka in polisbilen.

Charles visste inte om han skulle strunta i det. Om någon hade mixtrat med bromsarna skulle denne säkerligen hittas och ställas inför rätta. Samtidigt visste han att Johnny inte hade lång tid kvar

och ville därför inte att denne skulle gå ur tiden i tron att det var han, Valter Bloms son, som hade vållat deras sons död.

I morgon var det i alla fall fredag och han såg framemot att helgen skulle gå fort så att han kunde bege sig iväg till Paris. Han visste att den franske presidenten hade infört ett bättre folkbokföringssystem så det skulle inte bli alltför svårt att få tag i Jonnas adress. Och att få adressen var ett steg i rätt riktning för att komma bort från alla tråkigheter. Han förväntade sig också att hon vid ett möte skulle bli glad över att se honom. Han ville inte säga att han levte som en eremit, men visst fortlöpte dagarna på samma vis och hade så gjort under en lång tid. Åren gick, och även om det motsatta könet ofta hävdade att han blev alltmer distingerad för varje år som gick så fanns det en vändpunkt i allt. Han började bli till åren och kände sig alltmer trött och sliten. Ett hem i avsaknad av en kvinna blev oftast också en grogrund för olust och ängslan och han kände att han inte ville bli mer melankolisk än han redan var.

TAXIN STANNADE UTANFÖR Babyproffsen. Klockan hade blivit några minuter i fyra och Rafi skulle möta Stavinger här. Någon gatuadress hade han inte fått utan de skulle ses utanför denna butik på Dalaplan som bland annat sålde barnvagnar. Han gav chauffören två hundralappar och klev ur. Han var några minuter tidig så han gick fram till skyltfönstret. Han hade inga barn men ville gärna ha, och nu saknade han det viktigaste av allt: En kvinna att skaffa dem med.

Han älskade Jonna. Samtidigt förstod han varför hon hade lämnat honom. Hans affärer var inget hon ville beblanda sig med. Hon var också starkt emot hans användande av kokain och amfetamin, vilket hon kallade drogmissbruk. Själv tyckte han att det inte var så värst farligt eftersom det bara skedde vid fester och andra högtider. Ändå hade han bestämt sig för att sluta helt med drogerna.

Rafi hade full insikt i att kvinnor drogs till honom och han kunde inte mer än tillstå att det varit många i hans liv. Det hade varit skådespelerskor och en rad modeller men ingen han riktigt fäst sig vid. Med Jonna hade det varit annorlunda. Han hade fallit pladask.

Jonna Palm hade allt. Hon var en kvinna som varje man drömde om. Han älskade hennes röda hår och de hade det underbart i sängen. Ändå var det hennes lynne och karaktär som fångade honom. Hon var osjälvisk och lyhörd, och fastän hon varit en eftersökt modell i så många år fanns det inte ett uns arrogans i hennes framtoning. Hon var också en kvinna som var svårfångad. En kvinna som inte hade behov av att synas.

Men nu var det slut mellan dem och han visste att hon var en beslutsam kvinna. Hade hon lämnat någon så var det obevekligt. Så vilka av dessa karaktärsdrag som för tillfället rönt störst uppskattning hos honom visste han inte eftersom han nu tillhörde skaran som skulle uppvakta henne. Men han skulle nog få henne på andra tankar. Denne Westerman i Höllviken skulle lämna henne ifred.

”Sorry, I am a little late.”

Rafi vände sig om.

ELVIRA BJÖRNER SATT på Burger King vid Triangeln med en kaffe och chokladmunk. Hon bläddrade förstrött i *Metro*. Marie hade fått förhinder, och detta en kvart innan de skulle träffas. Lite bättre tidsfrist tyckte hon hade varit på sin plats. Men icke då det kom till Marie. Hon skulle kunna missa sin egen begravning.

Elvira hade provat att ringa men Maries mobil var avstängd. Det var visserligen en aning lumpet tänkt men Marie såg oftast bara till att få sina egna behov tillfredsställda. Ändå undrade hon om Marie verkligen gjorde det medvetet. Snarare lutade det åt att väninnan saknade självinsikt.

Elvira kunde inte mer än le åt det för nu skulle Marie ta kontakt med denne Westerman. Men Marie var absolut inte någon lycksökerska utan snarare gick hon åt motsatt håll; hon brydde sig varken om pengar eller om makt. Och när det kom till vett och etikett låg det fjärran bort från henne.

Elvira log igen när hon tänkte på att Westerman var en herre med klass, men också en karaktär som förmodligen troget och samvetsgrant alltid fullgjorde sina åligganden. Att han och Marie skulle bli ett par var mindre troligt.

Men trots att Marie var aningen självisk och manodepressiv var hon en underbar människa och en sann vän. Samtidigt visste hon att Marie hade lätt för att brusa upp och att hennes temperament ibland kunde ställa till det för henne.

MARIE HADE BETT om ursäkt och gått därifrån. Hon hade kastat en blick över axeln men han hade inte tittat efter henne. Hon förstod att han inte hade känt igen henne. *Hur skulle han?* De hade ju inte setts på tjugofem år.

Han gick ner mot Sofielund och Marie höll sig på behörigt avstånd. Hon hade varit tvungen att ta igen sig efter att hon förstått att det var han. Hjärtat hade bankat febrilt på henne och hon hade fått stanna till vid en lyktstolpe för att ta stöd. Men hon hade inte hunnit mer än ta några djupa andetag förrän han bröt upp från sin konversation. Till sin egen förvåning hade hon följt efter och korsade nu Nobelvägen. Hon visste inte varför hon följde efter utan det gick instinktivt, som en slagen hund efter sin husse.

Han försvann in i en livsmedelsbutik, och hon stannade till. Hon öppnade sin väska för att se om hon kunde finna något. Men det enda hon fann var sin lilla nagelfil i stål.

Marie kände nu att nervositeten avtog för att i stället övergå i avsky. Hon förstod att ett sådant här tillfälle inte skulle dyka upp igen. När han kom ut från affären hoppades hon att han skulle

svänga ner i smågatorna. Hon skulle då följa efter och försöka få svar på de frågor som hade surrat i hennes huvud i tjugofem års tid. Det gick en minut. Men han kom inte ut, så hon beslöt sig för att gå in.

Trots kylan stod butiksdörren uppställd. Hon såg att han stod och pratade med butiksbiträdet. I handen hade han en veckotidning och de skrattade åt något. Hon förstod att det inte var första gången som han besökte butiken.

Hon gled in bakom en hylla och kunde höra att samtalet handlade om kvinnor. Hon tittade fram och såg att han lade tidskriften på disken.

”Titta här så de sårar på benen, fläker upp sig, och sedan springer de runt och är fisförnäma. Vilken jävla dubbelmoral.”

Butiksbiträdet hyssjade åt honom och hon kunde se att han fällde ihop tidningen.

Då butiken endast bestod av två avlånga frysdiskar begrep hon att skulle han stå kvar alltför länge skulle hon bli tvungen att gå fram till kassan annars skulle innehavaren bli misstänksam och tro att hon var i färd med en stöldrunda därinne.

Marie gick ner i gången och tog en klase bananer. Hon sneglade på bröden som var allt annat än dagsfärska. Hon tog ett Wasa Frukost knäckebröd och bestämde sig för att gå till kassan. Hon gick ut ur brödgången, längs med frysdisken, passerade de två andra gångarna, och när hon såg att han stod kvar stannade hon till vid den andra frysdisken. Butiksbiträdet sneglade mot henne så hon böjde sig ner för att se vad som fanns i frysdisken. Hon tog en halv liter glass och en djupfryst pizza. När hon tittade upp såg hon att han var på väg ut. Hon bestämde sig för att gå fram till kassan. Hon gick fram och lade varorna på disken.

”Ska du ha en kasse?”

”Ja”, sade hon och tänkte för sig själv att trodde idioten att jag skulle stoppa det i kappfickorna?

Hon betalade och gick ut ur affären. Men han var försvunnen. Hon chansade på vänster, tog några kvicka steg i riktning mot gaveln, och när hon rundade hörnet såg hon hans ryggtafva. Den lilla gatan var folktom så hon bestämde sig för att ropa på honom innan han nådde den mer trafikerade.

”Ursäkta mig!” hojtade hon.

Han vände sig om. Tidningen hade han rullat ihop och han såg allmänt glad ut där han stod och hon förstod att han inbillade sig något som karlar oftast gjorde.

Hon förde över kassen i vänsterhanden, öppnade sin axelväska samtidigt som hon ökade farten.

”Känner du igen mig?” sade hon och förde ner sin hand i väskan.

Han tittade på henne.

”Ja, det var du som stod och stirrade på oss. Bor du här i närheten?”

Hon svarade inte och var nu endast några meter ifrån honom och väntade bara på hans självgoda flin skulle infinna sig... *och där kom det.*

Hon höjde armen och han tittade förundrat på henne och i nästa ögonblick körde hon nagelfilen i ögat på honom.

”Tack och hej leverpastej”, utbrast hon när han föll ihop på trottoaren.

Kapitel 6

25 januari

I GÅR HADE de varit inbjudna till Didrik och Ana som haft besök från Frankrike. Mimmi var Anas gamla klasskamrat från universitetstiden och den kvinna som Didrik under en längre tid velat presentera för honom. De hade haft en trevlig kväll, trots att Jonna varit nedstämd. Westerman visste inte om det var för att hon fått tag i Riccardos före detta manager som berättat att Riccardos hjärta hade stannat. Han hade somnat in i sin lägenhet. Eller om det berodde på att det var Anders hustru som förolyckats då det visat sig att Monica varit Jonnas gamla skolkamrat från gymnasietiden. Men Jonna hade sagt att de inte haft någon kontakt sedan hon för sjutton år sedan begav sig iväg till Paris för att börja jobba som modell. Så exakt vad det var som ledde till denna sorgsenhet visste han inte men förstod naturligtvis att dödsfallen bidrog.

I går hade han varit och besökt Anders på sjukhuset. Det hade varit en helt annan Anders än den han var van vid. Westerman befarade att hans medarbetare inte skulle komma tillbaka till företaget. Jonna hade väntat i bilen så det hade bara blivit knappa tio minuter där uppe. Han hade i alla fall hunnit nämna att om Anders behövde pengar var det bara att hojta till. Samtidigt visste han att Anders hade haft en stor livförsäkring på sin hustru.

BÖRJESSON FÖRUNDRADES ÖVER att det numera var en sådan omsättning på folk här ute. För två veckor sedan hade Swedbrandt dykt upp och i tisdags hade han tyckt sig se någon smyga runt i trädgården. Först trodde han att det var polisen igen, men när knackningarna uteblev slog det honom att det kanske varit den där Dimitrij som kommit i något ”gottgörelsebesök”. I så fall hade han ytterligare en överraskning till honom och den skulle bli än mer förnäm än 980-grammaren.

Onekligen började det samlas en del kroppar och han hann knappt med styckandet, trots att han ansåg sig vara flink i fingrarna. Linus kropp låg fortfarande i platsäcken under vardagsrumsgolvet

och hade så gjort i fyra dygn, men än hade det inte börjat lukta om honom. Börjesson anade att det bara handlade om dagar innan likstanken skulle ge sig till känna. Han hade i alla fall bestämt sig för att i kväll var det dags att karva ut hjärtat på honom och lägga det i silverskålen. Och när det kom till kvinnan hade han avskilt extremiteterna från bålen, lagt delarna i sopsäckar och burit ner allt i det andra utrymmet.

Börjesson ville inte på något vis hävda att han var av fint virke men ansåg sig vara hederlig till den milda grad att han nära på skämdes för vad han företagit sig. Aldrig tidigare hade han rotat i någons väska. Än mindre brytt sig om vem personen ifråga var som han haft ihjäl. Och kanske det till en del varit Heléns förtjänst när hon vägrat säga sitt namn därnere i källaren för nitton år sedan. Men kvinnan hade lämnat bildörren öppen och han hade tagit del av hennes identitetshandlingar.

Denna Rut Liv hade varit en nyfiken en. Och som alla andra förvetna var det oftast dessa som var de mest opålitliga. Han tänkte på Carmen. Detta vetgiriga och koketterande fruntimmer som han blivit förälskad i. Hon hade sagt att hon och barnen skulle flytta tillbaka till Mexiko och han hade varit dum nog att tro henne. Men det som göms i snö kommer fram i tö, även om det så tar flera år. För hur skulle de kunna lura en trotjänare till den mäktige sol- och skaparguden Huitzilopochtli?

All information hade kommit till honom utan att han behövt lyfta ett finger. Hedersknyffeln och gode vännen Ulf Olsson hade i våras ringt från psyket i Västervik och berättat att mamman och ena dottern bodde i Stockholm medan den yngsta dottern numera var hemmahörande i Malmö.

Äldsta dottern Maria hade två barn. Något som skulle kunna göra det hela riktigt spännande. För även om Carmen var en självcentrerad person och saknade empati för den stora skocken brukade de ändå ha vissa känslor för sina barnbarn. Och om de redan hade kommit ner från Stockholm var det mer än lägligt eftersom Börjesson hade bestämt sig för att återinföra ett redskap som låg honom varmt om hjärtat.

Uppe på loftet inne i Hademarks garage bevarade han städet. Han var trött på att trä fryspåsar över huvudet på folk även om det gav honom en viss muntration, de kunde liknas vid bukvtusotsmittade guppys i ett akvarium. Dessutom gav ett slag med städet en utomordentlig klang. När järn mötte skallben lät det som ljudet från en stämgaffel.

ANDERS VAR SPÄND. Rut hade sagt att hon skulle komma upp med portföljen i går eller senast på förmiddagen i dag. Han kunde inte förstå varför Börjesson förvarade portföljen inne i deras garage – om det nu var Börjessons portfölj, vilket han inte kunde vara alldeles säker på.

Han tänkte på innehållet i portföljen: tidskrifterna och den portugisiska dagstidningen *Jornal de Noticias*. Magnus Nork försvann 1981 och hittades död i ett soprum. Helén och Jannica blev mördade 1989 och Madeleine McCann blev bortförd 2007, samma år som tidningarna var daterade. Han funderade på gravyren på Börjessons bössa. Naturligtvis stod AB för Allan Börjesson och de båda N för Nork och Nilsson, och då måste E stå för Ekblad. Något som betydde att den flicka som Linus sett i fönstret tidigt i höstas av allt att döma var död eftersom en bokstav hade tillkommit på Börjessons gevärskolv. En flicka med initialbokstaven M, vilket kanske bekräftade det smått osannolika. Flickan i fönstret kunde ha varit Madeleine McCann.

På nytt kände Anders tårarna komma när han tänkte på Linus. Skulle det på Börjessons gevärskolv nu stå ABNNEMH? I samma ögonblick slog det honom att den tavla som stått utanför kontoret en morgon i september, och som Frankenheimer hängt upp i väntrummet, var med all säkerhet en tavla som Börjesson hade målat eftersom konstnärens namn var Abnne. En tavla där motivet föreställde aztekerna och deras offerande av barn.

Han skakade på huvudet och försökte stålsätta sig men tårarna rann i strida strömmar. Det hade alltså varit Börjesson som knackat på dörren och som Geir släppt in på kontoret.

Anders tittade på klockan och såg att den blivit kvart i tio. Poliskommissarie Bengt Serlander hade sagt att om Börjesson inte hade hört av sig till klockan fem i dag skulle de gå in i hans hus.

DE SKULLE ÅKA iväg till Kapstaden på onsdag men Rafi började tveka. Stavinger verkade vara en fullfjädrad affärsman men hade berättat att den svenska affärsmannen de skulle göra affärer med var en före detta Hells Angels-medlem. Rafi hade tidigare läst om denne Möller. En slipad affärsman, men också en våldsbenägen karaktär. Och Rafi ville helst av allt undvika bråk. Bara en enda gång hade det blivit stormigt kring en affärsuppgörelse och det var när han förra året var i Tyskland för att köpa guldtackor av en serb. En temperamentsfull sådan.

LOTTA STRANDELL VAR förvånad. Tony hade ringt och frågat om han kunde komma över. Han ville träffa sin dotter. Till en början hade Lotta inte vetat vad hon skulle svara men sedan sagt ja.

De hade kommit överens om att de skulle vänta med att berätta för Julia att Tony var hennes riktiga pappa. Lotta hade pratat med Elisabeth Fritzon-Högberg, en Höllvikenbo som hon träffat ett antal gånger uppe i affären. Elisabeth, som var legitimerad psykolog, hade hört om Vincents tragiska bortgång och stöttat henne de gånger de mötts uppe i affären. Lotta hade fått hennes mobilnummer och passat på att ringa och fråga om det var så vettigt att släppa in Tony, Julias biologiska pappa, så kort tid efter Vincents bortgång. Dessutom en Vincent som Julia hade avgudat och kallat för pappa. Elisabeth hade sagt att det säkerligen inte skulle vålla några problem, men naturligtvis skulle de inte beröra ämnet Vincent så tätt in på hans bortgång.

I GÅR HADE det varken blivit bio eller restaurangbesök. Hon och Tony hade stannat hemma och de hade hjälpts åt att laga till en fläskpannkaka. I morse hade Claudia, innan hon begav sig iväg till

jobbet, på nytt ringt på hos sina grannar, Johnny och Britt, men det hade varit knäpptyst inne hos dem.

Claudia var nu helt övertygad om att något hade hänt. Hon sneglade på klockan som närmade sig tio. Hon lyfte luren och slog polisens nummer.

”Hej, mitt namn är Claudia Béjart och jag bor på Östra Kristinelundsvägen. Jag har ett äldre par som grannar som jag inte har sett på några dagar och är orolig över att det kan ha hänt dem något.”

En sekundlång tystnad.

”Vad får dig att tro det?”

Claudia visste först inte om hon skulle berätta om denne Charles Blom.

”Jo, som jag sa. Jag har inte sett dem på flera dagar.”

”Kan det inte vara så att de bara är bortresta?”

”Nej, de reser aldrig bort. De är runt sjuttiofem år.”

”Vet du om det finns några anhöriga?”

”Det ska finnas en son, men jag har hört att han nyligen ska ha råkat ut för en trafikolycka.”

”Okej. Hur var ditt namn?”

MARIE SATT OCH stirrade rakt fram. *Vad hade hon gjort?* Sekunden därpå kändes det rätt. Han hade fått vad han förtjänade. Samtidigt visste hon att polisen skulle finna henne och hon skulle få ett kännbart straff. Men först skulle hon hinna med att hämnas den siste av de tre.

Det ringde. Hon hade haft mobilen avstängd hela kvällen och natten men när hon såg att det var Elvira bestämde hon sig för att svara.

”Hej”, sade hon.

”Var har du hållit hus? Jag har varit så orolig för dig.”

Marie var tyst.

”Är du där?”

”Ja.”

”Har det hänt något?”

”Ja.”

”Du har väl inte gjort något dumt? Har du ringt den där Anders igen?”

”Nej.”

”Det var ju bra”, sade Elvira.

Det gick några sekunder.

”Jag har gjort något mycket tokigare.”

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter i fyra och Krister Held satt hemma hos Robert på Björneborgsgatan i Malmö. De hade bestämt sig för att göra ett nytt försök. Denne Anders skulle konfronteras. Det måste helt enkelt ha varit han som dödat deras vänner, oavsett vad den kufiska kvinnan sagt.

”Hur ska vi gå tillväga då?”

Krister tittade på honom.

”Du låter inte vidare entusiastisk”, sade han.

”Jag tycker nog att vi först ska skaffa oss lite mer kött på benen innan vi dömer honom. Det är ju bara gissningar.”

”Ja”, sade Held och tittade på honom. ”Räcker inte det?”

Robert skakade på huvudet.

”Du börjar bli lika enkelspårig som polisen och den där GW.”

”GW?” sade Held.

”Ja, den där insnöade gubben på *Efterlyst*. Finns det en person som skiljer sig från den stora skocken så är det alltid denne som är den skyldige enligt GW. Och detta skulle innebära att det är du och jag som är de skyldiga, om nu någon skulle se oss där ute.”

Krister tittade på honom.

”Vad snackar du om?” sade han.

”Att både du och jag skiljer oss från mängden, och att vi inte kan vara säkra på att det är den där Anders som haft ihjäl dem.”

Krister svarade inte men började ana vart åt det barkade. Robert ville dra sig ur. Men det gällde nog inte endast eftermiddagens planer. Christian, Joel och Dennis var döda, och kraken Viktor hade aldrig varit att räkna med. Något som betydde att han kanske nu skulle stå själv.

PÅ NYTT TÄNKTE Anders på vad Rut hade sagt. Hon hade lovat att komma med portföljen i går eller senast i dag på förmiddagen. I går hade han somnat redan vid åttatiden så kanske hon hade varit här uppe och vänt i dörren när hon såg att han sov. Men nu var det sen eftermiddag och fortfarande syntes inte Rut till.

Anders sträckte sig efter telefonen och slog hennes nummer. Han sneglade mot fönstret men kunde bara se mörkret. Ett mörker som draperat hela hans värld. För att inte bryta ihop försökte han hela tiden tränga bort det ohyggliga: Linus var borta och Monica död.

Signalerna gick inte fram och han började ana att något hänt Rut.

POLISEN HADE PRECIS ringt Claudia som var smått uppskakad över vad hon fått ta del av. Johnny Ahlqvist och Britt Berg var döda. De hade legat i lägenheten men inget våld hade förekommit mot dem.

Claudia hade inte sagt något om Blom. Hon visste inte riktigt varför. Troligtvis var det för att hon först ville prata med honom innan hon meddelade polisen om hans återkommande besök där. Hon hade också fått reda på att Johnnys och Britts son var den förolyckade Chris Berg, Anders och Monicas gode vän. Visserligen hade hon inte bott på Östra Kristinelundsvägen mer än drygt ett halvår. Ändå tyckte hon att det var aningen egendomligt att hon inte hade mött Chris där en endaste gång. Hon kunde inte påstå att hon kände Chris eftersom hon bara sett honom två gånger, varav en varit på avstånd. Den andra gången hade varit utanför hennes arbetsplats där han stått och samtalat med Anders. Men han hade en uppseendeväckande bil, en silvergrå sportbil, och aldrig hade hon sett denna utanför sitt hus. Hon hade varit tvungen att ringa Per som bekräftat att Chris föräldrar bodde i Slottsstaden.

I dag var det fredag och Claudia bestämde sig för att koppla bort det tragiska. Mycket hade inträffat under den senaste tiden men hon kände sig härdad efter allt hon gått igenom. Hon ville inte säga att livet så här långt varit orättvist mot henne men onekligen kändes det ibland som om hon oförtjänt drabbades av tragedier. Hon log för sig själv. I dag skulle hon inte träffa Tony, vilket hon i ärlighetens namn tyckte skulle bli skönt. Nervpressen hade varit påtaglig under de senaste

veckorna. Hade Tony varit hivsmittad fanns det onekligen en risk att hon också skulle ha kunnat bära på viruset.

I dag skulle Tony bege sig till Höllviken för att träffa sin tvååriga dotter. Han hade berättat att han aldrig tidigare träffat henne men att det som nu inträffat hade fått honom att tänka om. Claudia hade inte tidigare velat fråga honom men när allting nu hade retts upp och fått ett lyckligt slut hade hon tagit mod till sig. Hon hade frågat vem han haft ihop det med som han misstänkte skulle kunna ha varit hivsmittad. Först hade han dragit på det men sedan hade det krupit fram att han haft ett one night stand med en kille som han träffat på krogen. Han hade sagt att han inte mindes någonting eftersom de hade druckit gin och tagit kokain.

Claudia hade inget emot att Tony var bisexuell eftersom hon ett flertal gånger kommit på sig själv med att också hon hade en dragning till sitt eget kön. En kvinna som hon tyckt varit väldigt sensuell var Anders hustru som hon också var övertygad om varit bisexuell. I alla fall hade hon gjort klart för Tony att de skulle vara ärliga mot varandra om de hade lustfyllda tankar om andra, och i så fall fick de lova varandra att de skyddade sig.

Hon tittade på sin mobil. Charles Blom torde väl räcka som information för att nummerupplysningen skulle kunna finna hans nummer? Det var i alla fall så de marknadsförde sig.

KERSTIN FRANKENHEIMER HADE valt att inte svara på det sms som hon fått av Octavian. Samtidigt kunde hon inte förneka att hon var en smula nyfiken på varför han legat på sjukhus. Men hon hade bestämt sig för att glömma honom. I stället fanns det andra som hon var betydligt mer intresserad av. Och en kände hon mycket väl.

Tankarna hade funnits där sedan olyckan. Och kanske var det så att hon var urbota dum men i samma ögonblick som Monica var borta betydde det att Anders var änkling och det fanns en

möjlighet att det skulle kunna bli de två. Naturligtvis förstod hon att han behövde tid på sig. Samtidigt visste hon att han var attraherad av henne.

Ännu en gång mindes hon firmafesten för två år sedan. Inne på toaletten hade hon fått en kyss av Anders. Hon mindes också vad hennes granne i huset rakt över hade sagt när Anders varit hemma hos henne i höstas för att montera en garderob. Grannfrun, som hon gett öknamnet ”Fönsterugglan”, hade talat om att när Kerstin gått ner hade det manliga besöket rotat i hennes byrålåda. En byrå som inte bara innehöll underkläder. Hon förstod att han måste ha sett hennes dildo, vilket hon i detta fall inte hade något emot eftersom hon visste hur män var. Fann de något sådant började deras fantasi genast skena iväg, och handlade det om henne och denna massagestav var det ett steg i rätt riktning.

Kerstin drog på munnen. Hon bestämde sig för att i byrålådan lägga ner tre av de fotografier som hennes Franz hade tagit på henne där hon i endast stringtrosor låg putande med sin bak. Hon visste att Anders snart skulle besöka henne igen och då skulle han med all säkerhet rota i hennes byrå igen.

ELVIRA SATT VID köksbordet och bläddrade i *Kvällsposten*. Underligt nog stod det inget om händelsen.

Hon var fortfarande tagen av Maries bekännelse. I går hade väninnan stuckit sin nagelfil i ögat på en man som hon var säker på varit en av dem som våldtagit henne för snart tjugofem år sedan. Elvira hade sagt till henne att hon skulle anmäla sig själv till polisen och berätta historien om våldtäkten, och eftersom hon inte var straffad tidigare skulle hon kanske slippa undan med villkorlig dom.

Elvira var inte säker men detta var i alla fall vad hon tagit del av på nätet för en liten stund sedan. Att som ostraffad kunde man många gånger klara sig undan med villkorlig dom även om brottet

var tämligen allvarligt. Marie hade sagt att det var en god tanke, och att hon skulle sova på saken, så troligtvis lutade det åt att hon tänkte anmäla sig själv. Samtidigt visste Elvira hur skiftande Marie kunde vara i sina beslut. Hon var också på det klara med att hon var så illa tvungen att ange sin väninna om denna inte själv anmälde sig, annars skulle Marie kanske ge sig på den sista av dem tre, en Anders som hon hotat ett flertal gånger både via sms och telefonsamtal.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter över fyra och januarisolen hade gått in i sin grift. Karin vred på persiennstången. Hon hade bestämt sig. Hon ville inte leva längre. Hon var bitter och kunde fortfarande inte förstå att det var hon som blivit befläckad med den hemskaste sjukdomen av dem alla.

Hon hade inte varit helt ärlig mot sig själv och sina vänner. Hon hade sagt att hon haft ett bra liv under åren hon varit fränskild. Visst hade hon haft sin frihet eftersom hon under dessa tio år inte haft någon att ta hänsyn till. I stället hade karlarna avlöst varandra och hon hade levt som om varje dag var den sista. Och trots att hon slutat som flygvärdinna hade hon därefter rest kors och tvärs över hela världen. Hon hade också klarat sig ifrån att förälska sig alltför djupt. Undantaget hade varit Pierre, och denne Riccardo som nu var död och som hon misstänkte varit den som smittat henne.

Karin tvingade fram ett leende. Livet var bra märkligt och allt handlade om avvägningar. Man gjorde allt för att undvika det man trodde skulle skada en mer än ge nytta, och i de flesta fall lyckades man. Men människans outsläckliga behov av kärlek och närhet var en urkraft som få kunde stå emot. Och när den sedan gestaltade sig i en ung vacker skepnad och valt henne hade hon inte kunnat värja sig.

Hon skruvade av locket på tablettburken.

DET VAR FÄRDIGT med defloreringar. Tony insåg att hans uppblåsta självförtroende hade fått honom att segla iväg. Han brukade säga att runt honom hade krig utkämpats, städer jämnats med marken, byar bränts och tsunamis skördat offer, ändå hade han varit den som orsakat den värsta förödelsen.

Det fanns inte en enda årskull kvinnor som undgått hans ofredande. Han var född på 70-talet men hade prövat tjejer födda på 80- och 90-talet, och varit ända nere och ”gruffat” bland 40-talisterna. Han hade spridit sin vildhavre land och rike utan att den slagit rot mer än i fallet Lotta Strandell. Och nu hade han träffat sin dotter. En dotter som var bedårande. I samma ögonblick som han omfamnat henne hade hans hjärta smält.

ETT SISTA BESÖK hade Robert sagt och Krister hade fått sina misstankar besannade. Robert ville dra sig ur. Han hade tidigare sagt att när de centrala tankarna i den nationalsocialistiska ideologin faller är det dags att bli en ”svenne”.

”Ska vi köra då?”

Krister nickade.

”Jag tar med mig hunden.”

Krister lade armborstet i väskan. Robert tittade på honom.

”Jag hoppas att du inte har fått för dig att du ska använda det?”

”Du, det gäller att vara förberedd för jag litar inte på den där Anders. I stället är jag övertygad om att han är den skyldige”, sade Krister och gav hunden ett ögonkast. ”Och ska gårdvaren med så får vi ta din bil.”

KARIN KRANTZ LÅG i sängen och grät. Hon trodde att det skulle vara enkelt att svälja tablettorna men förmådde inte. I stället hade hon fått hemska tankar. Hon skulle ha sex med varendaste karlslok som visade minsta lilla intresse för henne. Hon tänkte på sin före detta. De hade pratat om att skaffa barn men han hade sagt att han inte ville ha några så länge världen såg ut som den gjorde. När han sedan lämnade henne tog det inte mer än tretton månader förrän han blev pappa.

Karin mindes tillbaka. När upprottet var ett faktum och hon smält allt hade hon tagit mod till sig och frågat hur detta kunde komma sig. Han hade sagt att hans nya kvinna hade så mycket andra egenskaper som bidragit till att han velat bli pappa. Karin suckade när hon tänkte på hans nuvarande hustru. Tidigt hade han redogjort att han aldrig tyckt om kvinnor med vampig framtoning, och när hon sedan mött dem i Pildammsparken hade det visat sig att denna tjugosjuåring var förärad med både vampig framtoning och platinablont hår. Och det där med att hon hade så mycket andra egenskaper syftade troligtvis på D-kupan.

Några år efter skilsmässan förstod Karin att han endast hade använt henne som sin födkrok eftersom han stora delar av deras tjugo år tillsammans varit arbetslös. Hon mindes också hans skämtsamma: ”Håll alltid god min med den som föder dig tills du får en bättre fångst”. Ett uttryck som hon ganska kort tid efter deras separation förstod att han själv myntat och fullt ut levt efter.

PÅ NYTT TITTADE Charles på sin mobil. Denna Béjart, Johnnys och Britts impertinenta granne, hade ringt och ville träffa honom. Han undrade vad hon hade i kikaren. Visste hon något om Johnny och Britt som inte han visste? Johnny och Britt var i alla fall den enda gemensamma nämnaren han kunde tänka sig att de hade med varandra.

I dag hade han arbetat hemifrån och för ögonblicket befann han sig på Sea restaurant & pub i Limhamn i full färd med sin nasigoreng. Han beslöt sig för att ringa Rudolf Tigerstedt och höra

om denne visste något. Men först skulle han betala då restaurangen till innehavarnas belåtenhet mer eller mindre var full, och gästerna – till hans mindre belåtenhet – påtagligt skråniga.

Charles stoppade mobilen i innerfickan, tog sin paletå och reste sig. Han tittade på servitrisen som stod med telefonen i handen, och han förstod att minuterna skulle rinna iväg eftersom han av samtalet kunde begripa att det gällde en reklamation av en större beställning. Han tog upp två hundralappar, lade synligt på disken och kvinnan tittade upp. Han pekade mot sitt bord, gjorde en gest att det var jämnt och att han hade bråttom.

När han kom ut bläddrade han i telefonboken och lät signalerna störa Tigerstedt denna tidiga fredagskväll.

”Tigerstedt.”

”God kväll, Rudolf”, sade han och sneglade på sin klocka som hunnit bli halv fem.

”Tjenare, Charles. Hur är läget?”

”Jo tack, det kunde vara bättre.”

”Vad är det nu då?”

”Jo, jag fick ett sms från Johnnys och Britts granne där det stod att hon vill träffa mig och prata innan hon gick till polisen.”

”Jaså, vad har du då gjort?”

”Det är det som är det besynnerliga. Jag har inte gjort något mer än försökt kontakta Johnny och Britt. Grannen är den jag tidigare berättade om.”

”Jaså, den unga snokande kvinnan.”

”Ja”, sade Charles och kunde framför sig se tilltagsna Béjart. ”Jag har alltså varit där för ytterligare ett besök, och den främsta anledningen att jag ringer dig är för att jag undrar om du vet något om Johnny och Britt?”

”Vad skulle det vara?”

”Kanske om det hänt dem något.”

”Nej, inte vad jag vet. Vad tänker du då på?”

”Jag vet faktiskt inte”, sade han och öppnade bildörren. ”Men jag varit där uppe ett par gånger och ringt på, men de har inte öppnat. Och i går råkade jag denna Béjart som hojtade åt mig, men jag låtsades som om jag inte hörde henne.”

”De öppnar alltså inte?” förhörde sig Tigerstedt. ”Och du vill alltså ha reda på om något har hänt dem?”

”Ja.”

”Jag ska genast slå Serlander en signal, min gamle kollega på polisen.”

”Det var just honom jag tänkte på.”

”Jag ringer dig om några minuter.”

BENGT SERLANDER HADE samlat sina mannar och var på väg ut till Beddinge, till denne Allan Börjesson. De körde i två bilar. I den ena satt Serlander med sina två kollegor, Kjell Modigh och Bertil Nihlén. I den andra fanns auktoriserade låssmeden Egon Skaneby. Serlander tänkte på Claudia Béjart och hennes grannar. Han och Nihlén hade gått in och i sängen hade Ahlqvist och Berg legat livlösa, omfamnandes, men inget våld hade förekommit. Deras son var den Christopher Berg som förolyckades vid den singelolycka som i söndags skett i höjd med Vellinge, där även en trettiofemårig kvinna omkommit. Serlander sneglade på sin kollega.

”Kan du öka farten ett snäpp?”

Modigh nickade och Serlander suckade uppgivet när hans mobil ringde.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart i fem när Krister Held och Robert Björner passerade Sysavs miljöstation i Smygehamn.

”Ska vi ställa bilen här uppe eller ska vi köra ner?”

”Kör ner”, sade Krister. ”Hunden behöver väl också rastas.”

Robert nickade.

BÖRJESSON UNDRADE HUR länge detta skulle få fortskrida. Om inget hände den närmaste tiden var det nog dags att bredda sig. För i skydd av vintermörkret, och därhän ödet fick bestämma, skulle det kunna bli mer celebra offer.

I motsats till sin gode vän Ulf Olsson var Börjesson intresserad av politik och kom nu att tänka på Anna Lindh och denne Mijalovic som hade överraskat henne på NK. Det fanns ett collage av politiker i Malmöregionen som han tyckte var snusförnuftiga och inte värda en fortsatt existens. Och eftersom det bland annat var prenumeranterna som mot bättre vetande avlönade dessa politruker ville han ge läsarna valuta för pengarna. I det avseendet lovade han att bjuda på ett förtjusande avslut, om nu inte Hademark eller polisen satte stopp för hans fortsatta planer.

Tidigt hade hans mamma klargjort för honom att allt man gav sig in i skulle göras helhjärtat för när sedan allt går mot ett slut kommer hjärta och kropp att få frid. Förnuftiga ord som han var förvissad om rymde en hel del sanning.

Börjesson reste sig upp. Han tittade på inomhustermometern. Det hade blivit rejält kallt och han hade inte mer än 16 grader härinne. Han hade aldrig tidigare eldat med människokroppar men när

Anders nu låg på sjukhuset och den där Stojanovic var bortrest skulle det kunna gå eftersom övriga hus var på behörigt avstånd och lukten skulle därför inte väcka anstöt hos de känsliga Beddingeborna.

Plötsligt lyste det upp i hans kök. Han gick fram till fönstret och såg två strålkastare. Han undrade om det var den svarta Volvon igen.

ROBERT BJÖRNER SÄNKTE volymen på musiken när de passerade huskropparna. Han körde in på Hademarks infart.

”Det ser mörkt ut därinne.”

”Kanske de ligger och sover.”

Robert tittade på honom.

”Klockan fem?”

Krister nickade.

”I denna kyla vill alla gå till sängs.”

Robert valde att inte kommentera. Han slog av tändningen och knäppte upp bältet. Han vände sig om. Hunden sov.

”Låt för fan gårdvaren bli i bilen tills vi har knackat på. Är han då inte hemma kan du släppa ut fanskapet.”

Robert öppnade bildörren och Held tog sin väska som stod på golvet.

”Vad gör du?”

”Jag ska ladda armborstet”, sade Held.

”Ladda armborstet!? Har du mist förståndet?”

”Du... jag känner på mig att något kommer att hända.”

Robert skakade på huvudet och slog igen bildörren. Krister lade tillbaka armborstet i väskan.

”Vänta med att ringa på, Robert. Jag måste pissa först... Helvete vad det är mörkt! Har du ingen ficklampa i bilen?”

BÖRJESSON TRÄDDE PÅ sig stövlarna och greppade rocken. Han tog fram sitt blåsrör, men anade att det var ungdomar ute på stöldrunda. Något som kunde betyda att de var flera i bilen. Han bestämde sig för att blåsröret inte var fullgott. I stället stoppade han ner den stora skruvmejseln i rockfickan. Han beslöt sig för att gå genom källaren.

ROBERT STRÄCKTE UT armarna. Han såg ingenting. Det var mörkt som i ett kolschakt.

”Kanske har du rätt”, sade han.

”Vad?”

”Det där med att alla har gått till sängs när det är så här kallt. Det är släckt inne hos grannarna också.”

Krister log och drog upp gylfen. Han vände sig om.

”Hörde du?”

”Vad?” sade Robert som navigerat sig fram till ytterdörren.

”En dörr som slog igen.”

Krister kisade och försökte se om han kunde urskilja något, men det enda han såg var det ogenomträngliga mörkret. Plötsligt kände han att någon stod framför honom, en kvalmig doft stack till i näsan.

”Vad fan håller du på med, Robert?” utbrast han. ”Du skrämmer för fan livet ur en.”

”Vad snackar du om?”

Krister kände kårarna längs ryggraden när han förstod att den som stod framför honom inte var Robert.

”Helvete!” vrålade han när han kände hur det brände till i buken.

”Vad händer!?” hojtade Robert.

”Jag är knivskuren”, skrek Krister och kunde höra hur hunden skällde inne i bilen. ”Släpp ut jycken, Robert!”

Börjesson tog upp en plastkasse och trädde över huvudet på Held.

”Hunden, Robert... hunden, han försöker...”

”Helvete!” skrek Robert och sprang i riktning mot bilen och hoppades att han inte skulle springa rakt in i den.

Robert slet upp bildörren och ut rusade hunden i blint raseri. Det var en stridslysten American Pitbull Terrier på 26 kilo och skulle med all sannolikhet kunna stå emot ett knivhugg. Robert kunde inte se något men hörde att hunden hade fått grepp och förstod att den skulle slita denne Anders i stycken.

”Ska jag ropa tillbaka honom, Krister?” vrålade Robert.

”Nej för fan, låt honom fortsätta, han har honom i strupen.”

”Vad i helvete, då dödar han ju honom!”

”Det är inte Anders, och han har kört en skruvmejsel i magen på mig”, flämtade Krister. ”Ta bilen och kör här ifrån.”

Med adrenalinet rusande i kroppen kände Robert i fickan, men inga nycklar.

”Satan, jag har tappat nycklarna!”

”Spring!”

Robert kunde höra hur hunden gnydde.

”Han har kört skruvmejseln i örat på hunden”, sludrade Krister.

Med andan i halsen sprang Robert i riktning upp mot stora vägen. Han hörde att hunden tystnade. Plötsligt kände han en svag lukt av förruttnelse. Ett tiotal meter framför sig såg han ljusskenet av en ficklampa. Han kunde nu se mannens ansikte eftersom denne höll ficklampan under sin haka.

Ett knäppande läte ljud och Robert tittade på mannen som ramlade mot honom. Han tog ett steg åt sidan och mannen föll huvudstupa ner i den tjälfrusna marken. Ficklampan rullade iväg och Robert tog upp den. Han såg att en pil var begravd i mannens nacke. Han lyste i riktning mot huset och såg Krister ligga på grusvägen med armborstet i sin hand.

”Spring.”

Robert förstod att Krister höll på att förblöda och att vännen skulle dö där på grusvägen. Gråtande sprang han därifrån.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter över fem när Bengt Serlander tillsammans med Bertil Nihlén och Kjell Modigh passerade Trelleborg. Några hundra meter bakom låg Egon Skaneby, auktoriserad låssmed med nästan fyrtio år i branschen. Att Börjessons dörr skulle bli en munbit var ingalunda något överdrivet konstaterande.

Det var tyst i bilen. Serlander satt och grubblade över vad hans gamle kollega hade i kikaren. Tigerstedt hade ringt på begäran av sin uppdragsgivare och frågat om någon rapport inkommit på en Johnny Ahlqvist och Britt Berg. Han visste att Tigerstedt hade ett omfattande nätverk men att denne ringde för att fråga om en rapport inkommit på Berg och Ahlqvist var mer än märkligt eftersom händelsen inte kommit till medias kännedom ännu.

Man väntade på provresultatet från labbet men Serlander var säker på att Berg och Ahlqvist blivit förgiftade. Han sköt upp glasögonen i pannan och lade mappen på instrumentbrädan. Modigh sneglade på honom.

”Hur är det med Tigerstedt nuförtiden?”

Serlander drog på munnen. Rudolf Tigerstedt var en god vän och en före detta polis som alltid gått sin egen väg. Han mindes när Tigerstedt under tidigt 80-tal avväpnade den beryktade våldsmannen Saracenen och dennes flickvän, ett par som på den tiden jämfördes med Bonnie & Clyde. Han mindes också när Tigerstedt under fotbolls-EM 1992 ensam fick stopp på ett gäng engelska huliganer. Tigerstedt hade varit en hårsman ifrån att avfira sitt tjänstevapen men i sista stund hade förstärkning anlånt och den upphaussade stämningen hade bedarrat.

PILEN HADE SOM tur var inte orsakat några allvarigare skador men Börjesson hade blivit överraskad eftersom han varit säker på att mannen var död. Värre var det med hundbettet som gjort att han blödde ymnigt. Han hade bandagerat halsen och förstod att han behövde en stelkrampsspruta. Samtidigt visste han att infektionsrisken hade varit betydligt större om det varit en katt som bitit honom. Risken för infektion var också betydligt mindre i hals och huvud än i övriga kroppen eftersom blodgenomströmningen där var god. Men oavsett var han blivit biten så fanns det för ögonblicket inte tid för några besök på vårdcentraler.

Börjesson hade packat en resväska eftersom han förstod att polisen skulle vara här vilken minut som helst. Han skulle inte ta bilen utan sin gamla moped, med vilken det uppskattningsvis skulle ta honom en timme att köra till Svågertorps tågstation. Snabbt skulle han ta sig över sundet och sedan vidare till Kastrup för att flyga till ett land som inte hade utlämningsavtal med Sverige. Och att valet föll på mopeden i stället för på bilen var för att polisen då skulle tro att han befann sig i omnejden.

Han gick ut i köket och tog ut skrinet från skåpet. Han hade cirka 80 000 kronor i kontanter och runt 200 000 på kontot. Han förstod att kontot skulle spärras så det fick räcka med kontanterna. Han bestämde sig för att ta med skrinet så inte någon snusförnuftig poliskommissarie skulle räkna ut att det var ett skrin som det tidigare förvarats en massa pengar i. För ju mer kontanter han tog med sig desto enklare skulle det bli för dem att klura ut att han lämnat landet.

Han tittade på klockan. En kvart hade gått sedan han kom in. Denne Krister hade förblött och låg fortfarande kvar på grusvägen, och på Hademarks infart låg hunden. Men han hade inte tid att bära ner kropparna i förvaringsrummet. Han förde in skruvmejseln i ärmen, tog hjälmen och handskarna och öppnade ytterdörren.

”Vad i helve...”

Börjesson hann inte reagera utan föll baklänges in i farstun och slog huvudet i golvet. Med grumlig blick såg han Dimitrij stå över honom med ett järnrör i handen.

”Jag ser att du är bandagerad. Har du gjort dig illa?”

Han förstod att Dimitrij hade kommit över åkern eftersom denne inte upptäckt kroppen på grusvägen.

”Jag kan tänka mig att det inte sker alltför ofta så för omväxlings skull var det kul att det var du som blev överraskad.”

Börjesson svarade inte utan kände värken i bakhuvudet och förstod att han inte skulle kunna klara av att resa sig.

”Vi förstår också att det är du som bränt ihjäl de tre ynglingarna, vilket min bror tackar dig för eftersom han hade en hel del ouppklarat med dem.”

Börjesson hörde knappt vad Dimitrij sade och förstod att han fått en rejäl hjärnskakning.

”Detta kommer att bränna gott.”

Börjesson såg den lilla flaskan för att i nästföljande sekund känna hur det frätte i hörselgången.

”Du får gärna skrika, men passa på att göra det nu för sedan ska jag skära av dig tungan. Har du någon sista önskan?”

Börjesson tittade på honom.

”Ja, i fortsättningen vill jag att du knacker när du kommer på besök”, bekantgjorde han och med kraft körde han skruvmejseln genom halsen på Dimitrij.

Börjesson knuffade bort honom, tog den lilla flaskan med syra, och på ostadiga ben reste han sig. Han bände upp käkarna på honom och körde in flaskan i gapet så att den gick i bitar. Han sträckte sig efter hjälmen, och med kraft drämde han den i huvudet på honom.

Börjesson gick ut i köket, lade hjälmen på diskbänken och skruvade på kranvredet. Han lade huvud och öra under det strilande vattnet.

CHARLES BLOM HADE precis kommit hem till Östra Bernadottesgatan och satt i köket och undrade var Tigerstedt blivit av. Rudolf hade sagt att han skulle ringa om några minuter men nu hade det gått över en halvtimme. Det ringde och Charles tog mobilen.

”Blom.”

”God kväll, Charles, det är Tigerstedt. Ursäkta det dröjde.”

”Ingen fara”, sade Charles. ”Fick du fram något?”

Tigerstedt drog på det.

”Är du där, Rudolf?”

”Ja”, sade Tigerstedt. ”Sitter du ner?”

”Ja”, sade Charles fastän han stod upp. ”Johnny och Britt är döda.”

ROBERT HADE GÅTT längs kustvägen i några minuter men eftersom han var rädd för att mannen skulle komma efter honom beslöt han sig för att korsa åkern, och det var på denna åker han nu befann sig.

Husen låg spridda över slätten och Robert hade provat att knacka på två. Men trots att det var tänt i det ena hade ingen öppnat. Men utan jacka en fredagskväll när det var fyra minusgrader ute kunde naturligtvis uppfattas som att han kom i allt annat än kollegiala ärenden. Hans mobil och jacka låg i bilen så han var i valet och kvalet om han ändå skulle springa ut på vägen och stoppa en bil när han såg en närma sig.

Långt bort såg han strålkastaren från något som av allt att döma var en moped. Han bestämde sig för att stanna den för att fråga föraren om han kunde låna dennes mobil. När han såg strålkastarskenet bli starkare blev hans kliv större, allt för att parera med mopedisten. Han kunde fortfarande inte förstå vad som hänt. De hade åkt ut där för att skrämmas, i alla fall var det hans avsikter, men troligtvis hade Krister haft helt andra uppsåt. Robert började småspringa när han begrep att mopedisten skulle hinna passera innan han nådde fram till vägen. Det var beckmörkt och han hoppades på att han inte skulle snubbla på några ojämnheter, och tanken hann precis

passera när han kände ena benet vika sig och hur han föll huvudstupa ner i den tjälfrusna åkerjorden.

Han tittade upp och såg mopeden passera ett tiotal meter ifrån honom. Han skakade på huvudet där han låg och insåg att turen inte var hans beledsagare denna fredag.

RUDOLF TIGERSTEDT HADE rått honom att ta kontakt med sin advokat innan han pratade med Béjart.

Charles var märkbart tagen och förstod att han skulle bli en av dem som polisen skulle hysa misstankar mot. Det var sällan han tog sig ett järn men kände nu att han behövde något stärkande. Tigerstedt hade sagt att Johnny och Britt troligtvis blivit giftmördade, men än visste polisen inte av vad.

Charles tittade på sin mobil. Skulle han ringa Rut? Hon var den enda som han för tillfället kände att han kunde lufta sina tankar med. Men varför skulle hon lyssna på honom när han svikit henne så? I stället fick han förbereda sig på att det skulle bli en sömnlös natt. Det var också tänkbart att polisen skulle hämta honom.

KJELL MODIGH FÖRDE upp körriktningsvisaren när han såg grusvägen. Serlander vände sig om och tittade på Bertil Nihlén.

”Jag har en orolig känsla i magtrakten så jag tycker nog att vi parkerar bilen här uppe och går ner.”

Modigh saktade in och slog av blinkern. Han tittade på Serlander.

”Tror du verkligen att denne Börjesson har något med grabbens försvinnande att göra?”

Serlander satt tyst och Modigh begrep att kollegan var aningen orolig.

”Om du känner så tycker jag att vi redan nu gör klokast i att osäkra våra tjänstevapen”, sade Nihlén.

Serlander nickade.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter i sex och Börjesson hade precis passerat Anderslöv. Det var kallt i vinden och det brände som eld i örat, trots att han grundligt spolat hörselgången. Hörseln på vänstra örat gick troligtvis inte att rädda. Ändå förstod han att han måste ta sig till en doktor för att undvika inflammation.

Han hade fått med sig pengar och pass och låtit ljuset i köket vara tänt för att polisen skulle tro att han snart skulle vara tillbaka. För att vara på den säkra sidan hade han ändå valt att ta vägen in om Anderslöv eftersom han var nästintill övertygad om att polisen inte skulle kunna tänka sig att han skulle ta det hållet, om de nu – trots allt – hyste misstankar om att han skulle ta sig till Malmö.

”Satan”, utbrast han för sig själv.

I all hast hade han glömt att ta med sig portföljen med videokassetten. Han hade lagt den nere i förvaringsrummet där han bevarade kropparna. Förhoppningsvis skulle det ta några dagar innan de fann kvarlevorna och portföljen. Problemet var i stället Hademarks son. Visserligen hade Linus inte börjat lukta än. Hade han tur fann de inte kroppen förrän tidigast i morgon och då satt han på flyget fjärran bort.

Börjesson grimaserade. Han var öm i halsen och det värkte i hörselgången men bandaget och hjälmen lindrade smärtan. Han såg nu framemot att komma bort från eländet. Besöka en plats där han kunde få alla sina behov uppfyllda.

Kapitel 7

26 januari

SERLANDER HADE INTE sovit på hela natten. Ett rikslarm var utfärdat. Ändå var han övertygad om att Allan Börjesson befann sig i omnejden så inom några timmar skulle denne vara gripen. Den ene av de döda var en Krister Yngve Held, och trots ett ihärdigt utredningsarbete under hela natten var den andre mannen fortfarande oidentifierad. Serlander misstänkte att denne varit i landet utan myndigheternas kännedom.

Under sina år som polis hade han varit med om en hel del men aldrig sett något liknande. I handen hade den avlidne Held ett armborst, och Serlander misstänkte att Held bara minuten innan han avlidit avlossat en pil mot Börjesson som träffat. Held hade förblött av sina skador på levern eftersom det spetsiga föremålet stuckit hål på portådern, vilket fått blodet att strömma ut i buken – skador som var snarlika utrikesminister Anna Lindhs.

När det kom till den oidentifierade mannen hade denne omedelbart avlidit av sina huvudskador. Skallbenet var krossat på honom och kraftiga blödningar hade uppstått i hjärnan. Vad för slags föremål som mannen hade bragts om livet med visste Serlander inte men han förstod så mycket att denne Börjesson måste besitta en enorm råstyrka eftersom slagen mot huvudet varit våldsamma och det fanns blod på väggar och tak.

Ägare till Opel Kadetten var en Robert Tobias Björner och den avlidna hunden en oregistrerad American Pit Bull Terrier. Och Serlander var tämligen övertygad om att hunden tillhört Björner. Han visste inte varför men något sade honom att Tigerstedt också kände till detta, att det hade någon koppling till Johnnys och Britts hastiga bortgång.

DET VAR LÖRDAGSMORGON och Anders förstod att något hänt Rut. Hon hade inte dykt upp i går heller. Poliskommissarie Bengt Serlander hade inte ringt och meddelat honom om de fått tag på

Börjesson. Anders befarade därför det värsta. Klockan fem i går var det bestämt att de skulle gå in till Börjesson om denne inte öppnade.

Anders kände tårarna. Han hade sänt Rut i döden. Troligtvis hade Börjesson ertappat henne inne i garaget. Det betydde att portföljen med all sannolikhet nu var i Börjessons ägo. En portfölj med bland annat ett videoband som han var övertygad om innehöll något mindre behagligt.

Han sneglade på klockan som blivit fem i nio. Han sträckte sig efter en servett och tog telefonen. Han hade fått en lugnande spruta och skulle nu ringa Siv och Rolf och berätta allt. Han visste inte hur Rolf skulle ta det, troligtvis skulle svärfar omedelbart ringa polisen, eller kanske rentav ge sig iväg till Beddinge.

RAFI YADIN HADE bestämt sig för att köra till detta Höllviken. Han skulle sitta i bilen och invänta Jonna. Han hoppades på att det inte var alltför allvarligt mellan henne och Westerman för i så fall skulle han bli tvungen att ta i med hårdhandskarna.

Rafi blev allvarlig. Jonna hade sagt att hon älskade honom innerligt och att hon alltid skulle vara hans "lilla judinna". Själv skojade han om att hon var hans musa, vilket till en del stämde. Under deras tid tillsammans hade hon alltid inspirerat honom i vad än han tagit sig för. Hon hade fått hans dagar att kännas ljusare.

Rafi kunde inte annat än medge att han fått en mer positiv inställning till livet. Han var också övertygad om att han och Jonna skulle gifta sig. Dessutom hade de pratat om att skaffa barn om han höll upp med drogerna, vilket han bestämt sig för att göra. Han skakade uppgivet på huvudet. Han var övertygad om att det inte funnits ett endaste uns av osanning i hennes ord utan det var uppenbart att de var ämnade för varandra. Och om inte han fick henne skulle ingen annan heller få henne.

CHARLES BLOM SNEGLADE på klockan. I dag, om exakt tjugo minuter, skulle han träffa Béjart. Han visste inte varför men han var utom sig av oro. Det vilade något olycksbringande över henne.

Trots gårdagskvällens ovisshet hade han fått sova i natt. Innan han somnat hade han legat och väntat på att det skulle knacka på dörren. Men till hans lättnad hade inga poliser dykt upp. Han var fullständigt medveten om att han var väl ansedd i kvarteret. Och i egenskap av att vara en renommerad jurist hade han mångas ögon på sig. Han förstod också att många av dem som bodde på samma gata som han tyckte att det var märkligt att han år efter år förblev ungtkarl. Flera gånger hade han fått höra att han som var så distingerad och stilig måste väl kunna finna någon kvinna som kunde tillgodose hans behov. Kvinnor gillade ju förtroendeingivande anleten, något Charles var förärad med, hade bland annat fru Gellner-Laurin påpekat så sent som i somras. Men han klandrade henne inte. I stället fick han vidgå att med ett sådant levnadssätt som han haft de senaste åren fanns det naturligtvis utrymme för välvilliga spekulationer, såväl som mindre välvilliga. Men att polisen skulle dyka upp och sätta handfängsel på honom skulle inte ens de allra mest misstänksamma, av de oftast så samvetsgranna och ärliga Limhamnsborna, ta för sannolikt.

I morgon var det äntligen söndag men han hade bestämt sig för att skjuta på resan till Paris. Glädjen över att resa till Frankrike hade försvunnit i samma ögonblick som Tigerstedt berättat att Johnny och Britt var döda. Men efter att detta hade retts upp skulle han göra ett nytt försök att komma iväg. Han tittade på klockan som blivit kvart i tio denna lördagsförmiddag och insåg att han var tvungen att ge sig iväg om han inte skulle missa sitt möte med Béjart. De skulle mötas på Kronprinsens Konditori & Café, en kafeteria som han besökt flera gånger och som endast låg ett stenkast från Béjarts bostad.

Han hade inte velat ifrågasätta hennes val av mötesplats men han var övertygad om att konditoriet inte hade öppet eftersom han för bara några veckor sedan varit där och då hade de varit i full färd med en omfattande restaurering.

SIV, ROLF OCH Viveka satt vid köksbordet. De var rejält tagna av Anders berättelse. Viveka var också irriterad över att Anders inte hade sagt något tidigare. Anders hade sagt att han under en tid haft sina misstankar om att det kunde vara deras granne Börjesson som hade med Linus försvinnande att göra, men att han inte ville oroa dem mer.

”Jag kan inte förstå varför polisen inte har gått in där tidigare”, utbrast Siv med gråten i halsen.

Rolf nickade.

”På sätt och vis kan jag förstå dem eftersom det bara är Anders spekulationer och misstankar”, försökte Viveka när hon förstod att hon fått sina föräldrar ännu mer skräddade än de redan var. ”Det kan ju bara inte vara grannen... jag menar, han bor ju endast några meter därifrån.”

Siv skakade på huvudet och tittade på sin dotter.

”Redan i höstas berättade din syster att denne Börjesson var en märklig typ. En kväll när hon öppnade ytterdörren låg det ett skinn från en hund utanför.”

”Vad säger du?”

Rolf nickade.

”Ja, jag såg själv huden och Monica sa också att det stod en skål bredvid och i denna låg något som liknade ett hjärta.”

CHARLES BLOM VAR några minuter sen när han svängde in på Kronprinsens parkering. Trots att det var lördag och klockan bara var några minuter över tio var det ont om parkeringsplatser. Han såg ett par kliva in i en Mercedes och sekunden efter backade mannen ut. Charles lyfte på handen i en tacksamhetsgest men fick bara ett blängande till svar.

Det pep till i mobilen och han öppnade sms:et.

”Det var stängt på kaféet”, läste han. ”Du får komma upp till mig i stället. Du vet ju var jag bor. C. Béjart.”

ROLF LUNDBLAD HADE precis pratat med polisen som sagt att de skulle ringa upp igen om några minuter. Det var knäpptyst vid köksbordet. Viveka räckte sin mamma en bunt pappersnäsdukar.

”De kommer att hitta Linus, var så säker. Och Rut har troligtvis bara åkt iväg med den där Karin.”

Rolf tittade på sin dotter.

”Tror du?”

”Ja, pappa, det tror jag.”

På nytt brast Siv ut i gråt. Viveka reste sig upp och lade armarna om henne.

”Mamma, vi måste vara starka.”

Rolf nickade men förstod att Rut också var borta eftersom hon inte hade svarat i sin mobil på två dagar. Telefonen ringde och Viveka tittade på sin pappa samtidigt som Siv förde ihop sina händer i bedjan.

”Ska jag ta det, pappa?”

Rolf svarade inte utan tog telefonen.

”Rolf Lundblad.”

Viveka fattade sin mammas hand.

”Vad!?” sade Siv när hon såg Rolfs ansiktsuttryck.

”Vad är det, pappa!?” skrek Viveka.

”Det ligger döda kroppar där ute.”

CHARLES BLOM TITTADE på namnskylden. Han kände nervositeten. Han satte fingret på ringklockans knapp. På nytt undrade han vad hon ville. Hon trodde väl inte att det var han som tagit livet av Johnny och Britt? Han hörde steg, därefter ett rasslande i låset.

Dörren öppnades.

”Hej”, sade han utan att för den delen vara alltför hövisk.

Claudia nickade och förde upp dörren ytterligare. Han gick in och stängde dörren efter sig.

”Du kan behålla rocken på”, sade hon med betraktande blick. ”Det tar bara några minuter.”

Charles svarade inte.

”Sätt dig”, sade hon och pekade på en köksstol.

Med viss tveksamhet satte han sig.

”Jag går rakt på sak.”

”Det hade jag uppskattat”, sade Charles.

”Som du vet är Johnny och Britt mördade.”

Han tittade på henne.

”Framlidna vet jag. Att de skulle ha blivit mördade var något nytt.”

”Jaså, men du vet att de är döda?”

”Ja, jag har en vän som tidigare jobbade som polis och han har nämnt det.”

”Vet denne före detta polis om att du har varit där uppe flera gånger?”

Charles tvingade fram ett leende. Han lade sina handskar på bordet.

”Jag har faktiskt bara besökt dem en endaste gång.”

”En gång?”

”Ja”, sade han. ”De andra gångerna jag varit här har de inte varit hemma.”

Claudia betraktade honom.

”Har du något med deras död att göra?”

Charles reste sig upp och tog sina handskar.

”Nej, det har jag inte. Men även om så varit är det inget jag diskuterar med en vilt främmande person.”

Claudia slog ut med armarna.

”Är du inte samarbetsvillig får jag väl ta det med polisen i stället.”

Charles ruskade på huvudet och beslöt sig för att lämna lägenheten.

”Så du väljer att gå?”

Han svarade inte utan gick mot ytterdörren.

”Du stannar här”, sade hon och tog sin mobil.

Charles öppnade dörren på samma gång som han kände en hand greppa hans rockärm. Han tog ett steg ut i trappan, men hon höll kvar. Han vände sig om och spände ögonen i henne.

”Kan du vara vänlig och släppa min arm?”

Claudia höll fast och slog 112. På nytt skakade han på huvudet, tog två steg och Claudia tappade balansen och föll framåt. Reflexmässigt sträckte han ut armarna.

BÖRJESSON TYCKTE ATT allt han gjorde var ädelt. Ändå var han inte nöjd med det liv han levde. Skulle han nu spendera sina sista år utomlands skulle han njuta till fullo. För tillfället befann han sig på flyget men om cirka sju timmar skulle de landa i Manilla.

Aldrig tidigare hade han besökt Asien utan hållit sig inom Europa, med undantag av en tur till Mexiko.

Börjesson kom att tänka på resan till Portugal. Praia da Luz hade varit vackert men genast han anlönt hade han känt att platsen inte var något för honom. Det vimlade av turister och alla verkade högljudda. Han hade känt sig lurad av den smått påstridige försäljaren på Fritidsresor som så varmt rekommenderat Algarve.

Men sedan hade han sett den lilla flickan på balkongen. Hennes leende hade varit oemotståndligt och allt högljutt buller och den avsky han kände inför turister var hux flux borta. Han hade varit tvungen att ta reda på lägenhetsnumret.

Flickan bodde tillsammans med sina föräldrar och syskon på Ocean Club och lägenhetsnumret var 5 A, en siffra som han förknippade med sin tid i grundskolan då han gick i klass 5 A och den smått förbittrade lärarinnan ständigt polemiserade mot honom. Han förstod att flickan var där för endast ett kortare besök så han var tvungen att handla snabbt. Och redan dagen efter hade ett ypperligt tillfälle infunnit sig.

Det var alltid likadant. Till en början var barnen misstänksamma men levererade man rätt ord och uppförde sig på ett sätt som de tyckte anstod en vuxen, där man gav dem den uppmärksamhet de så innerligt längtat efter, så vann man ofta deras förtroende och de blev lugna. Börjesson tänkte på föräldrarna. Inte bara Kate och Gerry utan på samtliga målsmän. De var upptagna och självcentrerade så till den milda grad att de glömde det ädlaste de hade – barnen. I stället hade de ögonen mer på sina mobiltelefoner. Dessutom tillbringade dagens föräldrar inte alltför ofta

kvalitativ tid med sina barn utan med en massa krumbukter, som att de var tvungna att jobba över för att få det att gå ihop, försökte de få det dåliga samvetet medgörligt.

Börjesson slöt ögonen, fällde tillbaka sätet och kunde redan nu känna att han inte skulle komma att sakna Sverige.

SAMTLIGA GRÄT OCH Viveka hade fått leda in sin mamma i sovrummet. Med skakig hand tog Rolf mobilen.

”Alla är döda.”

Viveka lade armarna om honom.

”Lugna dig, pappa. Det är inte Linus och Rut som de har hittat.”

”Nej, men det är två kroppar.”

Viveka svarade inte. På nytt kände hon tårarna.

”Min familj har trasats sönder”, sade Rolf.

Han slog Anders nummer.

RAFI YADIN HADE varit inne på Statoil och hyrt en bil och var nu på väg till Höllviken och denna Tennisväg. Han drog på munnen. Den unge grabben på bensinmacken hade först inte velat lämna ut bilen när han såg att körkortets giltighetstid hade passerats med en dag. Men som tur var hade han tagit sitt förnuft till fånga.

Rafi hade bestämt sig för att sitta i bilen och invänta Jonna när hon kom ut. Naturligtvis skulle han inte skada henne. Han ville bara få en pratstund med henne. Ändå var han osäker på om hon skulle ställa upp på en sådan. Han svängde ut på motorvägen och såg en kvinna med en

pappkartongsbit i famnen där det stod Höllviken. Han bestämde sig för att stanna, förde upp blinkern och körde ut på vägreuen.

Han sänkte ljudet på bilradion, knuffade upp dörren och möttes av ett leende.

”Hej.”

”In english, please.”

Kvinnan log och sträckte fram handen.

”Linnea.”

ANDERS VÄRSTA MARDRÖM hade besannats. Döda kroppar. Men ingen av kropparna hade varit ett barn. Inte heller någon kvinna. Något som betydde att det fanns en chans att hans son fortfarande var i livet. Men vart hade Linus och Rut tagit vägen? Både han och Siv hade åtskilliga gånger ringt till Rut men hennes mobil var avstängd. Siv hade sagt att Rut kanske åkt iväg någonstans med Karin Krantz och glömt mobilen hemma. Men Rolf hade fått tag på Karins nummer och hon gick inte heller att nå.

Nu skulle polisen gripa Börjesson men Allan ”Lortis” Börjesson var en förslagen man så sökandet skulle säkerligen dra ut på tiden. Anders anade att Börjesson redan flytt landet. Han bestämde sig för att han själv skulle ta upp jakten på Börjesson, vilket han förstod inte skulle bli det allra lättaste med tanke på hans nuvarande hälsotillstånd. Han tittade på sina ben som båda var gipsade. Läkarna hade varit eniga och sagt att han var tvungen att stanna ytterligare två veckor på sjukhuset. Men de hade också sagt att det fanns en liten chans att han kunde bli utskriven i nästa vecka om platsbrist skulle uppstå. Något han hoppades.

För tillfället visste han inte om han orkade bo kvar i huset. Siv och Rolf hade föreslagit att han skulle bo hos dem en tid men han kände att han behövde vara för sig själv. Dessutom var det

bestämt att Viveka skulle bo hos sina föräldrar ända fram till april. Och befinna sig under samma tak som sin svägerska i flera månader skulle aldrig gå. I Vivekas ögon var han en bemedlad salongsbolsjevik som huserade på försäkringsmarknaden fastän stora delar av världen knappt kunde äta sig mätta för dagen. Ord som hon vräkt ur sig förra gången hon var hemma från Moçambique. Men i den nuvarande situationen var hans och Vivekas mindre goda relation inget han ens orkade tänka på.

Anders skakade på huvudet. Han kunde inte fatta att han hade två barn med Maria Marquez, Jasmins syster. Men inte heller det orkade han ägna någon tanke. Det fick komma när allt hade lagt sig och han funnit Linus.

RAFI YADIN FÖRUNDRADES över det underliga mötet med Linnea. Hon hade inte sagt det rakt ut men ämnet var onekligen passande. Hon hade pratat om att det kunde stå en dyrt att själv skipa rättvisa. Hon hade också sagt att han skulle vara försiktig med vem han gav sig i följe med. Dessutom skulle han tänka igenom det som han hade för avsikt att genomföra.

Hennes närvaro i bilen hade i alla fall fått honom att tänka till. Han hade tyckt att hon var en intressant kvinna och tagit sig fräckheten att fråga om det fanns en chans att träffa henne igen. För trots hennes skelande på ena ögat var hon stilig och ingav en känsla av lugn, ett själslugn som Rafi kände att han för tidpunkten behövde efter allt som hänt med honom och Jonna. Men tyvärr hade hon avböjt hans invit med ett svar som fått honom att tappa målföret. Hon var bara här en kort stund för att hjälpa de utsatta och skulle snart slussas vidare. Han hade frågat vad hon menade med att slussas vidare. Men hon hade bara suttit tyst och tittat på honom med sina outgrundliga ögon. Han hade släppt av henne vid en bensinmack i Höllviken, och innan hon tagit farväl hade hon lagt sin hand på hans axel och han hade fått känslan av att någon energi överfördes. När han sekunderna efter tittade i backspeglarna var hon borta. Nästan som om hon aldrig varit där.

I det ögonblicket hade han varit nära att vända tillbaka till Malmö, glömma Jonna och ta första bästa flyg hem till Paris. Detta på grund av den oförklarliga energi som kvinnan överfört till honom. Men också för de ord som uttryckligt var avsedda honom: Han skulle tänka igenom det som han hade för avsikt att genomföra.

CHARLES HADE FÅTT bära ner avsvimmade Béjart till bilen. Han hade inte hunnit fånga henne utan hon hade slagit i huvudet, och ansiktet hade genast svullnat upp på henne. Han satt nu i väntrummet på akuten på Universitetssjukhuset MAS. En kvinnlig läkare vid namn Ulla-Margareta Wikenståhl hade sagt att de konfererade med neurokirurgen i Lund eftersom de misstänkte att Claudia fått en blödning i hjärnan. Skadorna var inte livshotande men ändå bedömde de hennes tillstånd som så pass allvarligt att de övervägde att transportera henne till Lund. De hade frågat vad som inträffat och han hade berättat att hon snubblat när hon följt med honom ut i trappan för att säga adjö. Doktor Wikenståhl hade frågat om det var pappan. Han hade fått säga som det var: De kände bara varandra ytligt, vilket fått Wikenståhl att höja på ögonbrynen.

Charles lade sin paletå på stolen bredvid och reste sig upp när han såg sköterskan komma emot honom.

”Fröken Béjart är nu på röntgen och efteråt tar vi beslutet om hon ska transporteras till Lund.”

Han nickade.

”Det finns kaffe där”, sade hon och pekade mot automaten.

”Tack”, sade han och tvingade fram ett leende. ”Kan ni göra någon uppskattning av hennes skador?”

”Vi misstänker en subduralblödning, alltså en blödning mellan hjärnan och skallbenet.”

”Och hur går man tillväga för att få stopp på en sådan?”

”Om det är en mindre blödning gör man inget utan ordinerar bara vila och en stressfri miljö.”

Charles fick en allvarlig min.

”Och om det är en större blödning?”

”Då måste hon opereras. Man gör en så kallad trepanation.”

”Trepanation?”

”Ja, ett kirurgiskt ingrepp. Man borrar ett hål i skallbenet för att lätta på trycket och subduralrummet i hjärnan töms på blod.”

Charles grimaserade.

”Tack så mycket.”

Sköterskan nickade och Charles försökte dölja sin bestörtning. Framför sig såg han nu det värsta scenariot: Fröken Béjart behövde opereras och under operationen avled hon och han skulle bli misstänkt för att ha vållat henne dessa skador. Dessutom hade ytterligare en granne sett honom i trappan när han besökte Ahlqvist och Berg och han skulle bli misstänkt för att ha orsakat deras död.

TENNISVÄGEN BARA NÅGRA hundra meter ner och sedan till vänster, hade en herre i rock och hatt sagt. Trots att det tillhörde sällsyntheterna var Rafi både spänd och nervös inför sitt möte med Jonna. Han hade inte sett henne på över två månader så saknaden efter henne var stor. Han kunde också medge att han varit alldeles för brysk mot henne under deras tid tillsammans. Han ångrade det nu.

Rafi såg gatuskylten och läste Tennisvägen. Han bromsade in, svängde ner och kunde av husen räkna ut att den hon bodde hos var välbärgad. Han hajade till när han såg en kvinna ett hundratal meter framför sig på väg in i en BMW. Han såg nu att det var Jonna så han fällde ned solskyddet

för att dölja sitt ansikte. Han saktade in när han såg BMW:n komma emot honom. I nästa sekund passerade den, men hon såg honom inte trots att det rörde sig om endast två meter. Han slog en rundpall och förvånades över att han hade fällt ned solskyddet. Han var ju här för att prata med henne. Plötsligt bromsade BMW:n in och dörren öppnades. Han stannade ett trettiotal meter bakom BMW:n och ut klev Jonna.

När han såg att hon var på väg mot honom öppnade han dörren och klev ur.

”What are you doing here, Rafi?”

Han slog ut med armarna.

”You must leave me alone. It’s over.”

Hon stannade en meter ifrån honom. Han tittade på henne.

”I miss you.”

Hon skakade på huvudet.

”It’s over, Rafi , and next week I will be back in Paris just for a short time because I have decided to move back to Sweden.”

Han svarade inte utan förstod att hon var orubblig i sitt beslut. Han bestämde sig för att köra därifrån. Han öppnade bildörren och tittade sorgset på henne. Men det var inte samma kvinna som han varit tillsammans med. Hennes blick var nu kall och hjärtlös. Något som visade på att hon glömt bort deras överenskommelse: För alltid tillsammans, endast döden skulle få deras kärlek att upphöra. Och Rafi var inte en man som bröt ett avtal.

Kapitel 8

28 januari

DET HADE BLIVIT måndag. Klockan var kvart över tolv och Westerman hade bestämt att de skulle hålla stängt under eftermiddagen. Samtliga var samlade i konferensrummet där det rådde dyster stämning.

Westerman lyfte blicken från bordet.

”Jag har inga ord. Claudia har lämnat oss. Hon klarade inte operationen.”

”Vem står på tur nästa gång?” sade Frankenheimer för att därefter brista ut i gråt.

Per lade sin arm om henne.

”Detta är helt ofattbart”, utbrast Fabian Starcke och tittade på Mårten Malm som såg förtvivlad ut.

”Ja”, fullföljde Westerman. ”Men tillsammans ska vi klara oss igenom detta.”

Björndalen tittade upp.

”Har någon den där Tonys nummer?”

”Claudias pojkvän?” undrade Leif Månsson och tittade på Per som slog ut med armarna.

CHARLES BLOM HADE precis pratat med Bengt Serlander från Malmöpolisen som var inne på att rubricera händelsen som olycka. Serlander hade frågat vad för slags relation han och Béjart haft. Charles hade varit tvungen att berätta allt från sitt besök uppe hos Johnny Ahlqvist och Britt Berg till mötet med fröken Béjart. Han hade också berättat om sin fars död och hans sökande efter mördaren där alla spår hade lett till Ahlqvist och Berg. Serlander hade varit tyst under hans halvtimmeslånga berättelse för att därefter uttrycka sina sympatier för vad han fått gå igenom. När

Charles hade samlat sig hade Serlander sagt att Charles ändå var tvungen att infinna sig på polishuset i morgon för en mer utförlig redogörelse.

Charles hade varit nödgad att köra till kontoret eftersom han hade en klient inbokad som ville ha information om vad som krävdes vid bildande av ett aktiebolag. Denne hade bland annat frågat om man inte kunde köpa ett aktiebolag med förluster för att kringgå de 100 000 kronorna som lagen krävde att man skulle ha som startkapital. Charles hade informerat klienten om hur det låg till. Att köpa ett befintligt bolag kunde innebära att framtida vinster gick åt till att betala av de skulder som den tidigare ägaren förorsakat bolaget. Men mötet med klienten hade endast tagit tjugofem minuter och nu hade Charles suttit ensam med sina tankar på kontoret i snart tre timmar. Han hade inte fått något gjort men kände att han behövde vara hemifrån för att skingra tankarna.

Charles tittade på telefonen och bestämde sig för att ringa Tigerstedt igen. Han hade provat att ringa två gånger men trots att signalerna gick fram svarade ingen. Han slog numret, och på nytt spelades allt upp på näthinnan: Claudia som greppade hans rockärm för att sedan falla och slå huvudet i de grågrönmelerade trappstegen.

”Tigerstedt.”

”God middag, Rudolf. Det är Charles.”

Det blev tyst.

”Ja, jag förstår att djungeltelegrafan redan varit framme”, sade Charles.

”Ja, det var ju väldigt tråkiga nyheter.”

Charles sträckte sig efter sin mugg.

”Ja, jag är helt tagen och har inte sovit en blund i natt men var ändå tvungen att komma iväg till kontoret för att skingra tankarna och är nu inne på min tredje kanna kaffe.”

”Vad hände, Charles?”

Ja, vad var det som hände, tänkte han.

KLOCKAN VAR SJU på kvällen och Börjesson hade hittat ett litet hotell i Malibay i miljonstaden Manilla. Han behövde återhämta sig. Det hade varit några hektiska dygn. Efteråt skulle han försöka hitta ett rum som han kunde hyra.

Han skulle också söka upp Ingvar och Annabelle som skulle få bistå honom med lite kontanter när pengarna började tryta. Naturligtvis visste han att 80 000 svenska kronor skulle räcka tämligen länge fastän han redan spenderat 8 000 på biljetten. Men det var ändå stor skillnad mellan att hyra ett rum och att bo månadsvis på hotell, även om det nu var ett mindre vräkigt sådant. Visserligen var restaurangmaten inte alltför dyr men hyrde han ett rum skulle detta bland annat ge honom möjligheten att själv kunna laga till något. Att hyra ett litet rum i ett mindre attraktivt område skulle ligga runt 5 000 pesos per månad, vilket var knappt 900 kronor. Detta betydde att det inte skulle gå någon nöd på honom under det första året. Han var också ganska övertygad om att polisen inte skulle hitta honom. Något han motiverade med att svenska poliser var hårdföra men inte alltför klipska. Det gick också oerhört långsamt eftersom den byråkratiska andan genomsyrade allt. Eller som vännen Ulf brukade uttrycka det: ”På de statliga och kommunala myndigheterna sitter man oftast med endast en avskärmning som vägg, ändå kan man inte överrätta handlingarna till varandra fastän ärendet brådskar”.

Börjesson tänkte att han var en av dem som visste vem det var som med en AK4 laddad med spårlyusammunition sköt ihjäl femtiotreårige Leif Widengren. Ett vapen som Börjesson åren innan mordet i Högdalen haft liggande i sin butik, Krösamos & Skrot. Han mindes det som om det vore i går. Det hade varit minuterna innan stängningsdags. Tre unga killar hade kommit in och frågat om han var intresserad av att köpa ett vapen. Till en början hade han trott att det gällde en pistol eller något slags stickvapen. När sedan den ene av dem gick ut i bilen för att minuten efter återkomma med ett gitarrfodral förstod han att det rörde sig om ett gevär. När han öppnade

fodralet och såg att det var ett höghastighetsvapen hade han inte kunnat motstå. Två månader senare, bara veckorna innan han skulle slå igen butiken, hade en artig mörk man kommit in och frågat om det fanns något vapen till salu. Börjesson hade initialt sagt nej men då hade mannen eftertryckligt sagt att han visste att det förvarades ett höghastighetsvapen i butiken.

Detta skulle visa sig bli en av de mest lyckade affärer som Börjesson någonsin gjort. Han hade betalat 1 000 kronor för AK4:an medan denne mörke man hade lagt upp 4 000 kronor. Än i dag mindes Börjesson mannens villkor vid köpet. Han hade sagt att 2 000 kronor var för vapnet medan de andra 2 000 var för att glömma hans ansikte. Men Börjesson hade inte kunnat glömma mannens yttre utan det satt som fastetsat på näthinnan. Och fastän regeringen hade utfäst en belöning på två miljoner kronor till den som kunde ge upplysningar, som skulle leda till att Leif Widengrens mördare greps, skulle Börjesson aldrig få för sig att gå till polisen eftersom han visste att denne artige men allvarsamme serb inte var att leka med.

Börjesson förundrades ännu en gång över de svenska polisernas oduglighet. Att de inte hade fått fast mördaren trots att de haft mer än femton år på sig var obegripligt.

I KONFERENSRUMMET SATT Fabian Starcke, Mårten Malm, Kent Nilsson och Leif Månsson. Övriga andra hade lämnat kontoret.

De hade inte fått tag i Claudias pojkvän men Björndalen hade tagit på sig uppdraget att skaffa fram telefonnumret.

”Detta är ofattbart”, fick Kent Nilsson fram. ”Kan detta verkligen bara vara tillfälligheter?”

Fabian tittade på honom.

”Vad tänker du då på?”

”Claudia död, Monica och Anders vän förolyckade, Swedbrandt och Linus försvunna, och så Anders som ramlat ner från en byggnadsställning.”

”Dessutom två kroppar funna i Beddinge hos Anders granne”, inflikade Mårten Malm och tittade på Leif som satt tyst.

”Ja, det är onekligen mer än besynnerligt”, sade Fabian.

”Kerstin berättade att Anders sa att allt elände började när han och Monica flyttade ut till Beddinge”, sade Kent och tittade på Leif. ”Och hade jag varit vidskeplig hade jag nog köpt det.”

Leif nickade fastän han hade tankarna på annat håll. I morgon skulle han fylla fyrtyotre och på fredag skulle han och Sigurbjört fira tio år tillsammans. Han älskade sin hustru men hennes svartsjuka blev allt svårare att handskas med. Hela tiden trappades den upp och han kände att han behövde komma bort emellanåt, vara för sig själv. Ibland avundades han sin kollegas liv. Arbetskamraten hade en balanserad och tolerant hustru och fyra söner och mådde merendels förträffligt – även om det många gånger kunde vara stressigt eftersom Kent ständigt flängde runt med sina grabbar som alla spelade ishockey.

Naturligtvis tyckte Leif inte om det han sysslade med men det var det enda sättet för honom för att rädda äktenskapet. På samma gång hade det blivit som ett gift för honom och han kröp allt längre ner i åldrarna.

Leif hade lagt ner åtskilliga timmar på att begrunda varför det blivit som det blivit. Han hade aldrig tidigare dragits till yngre, i alla fall inte så pass unga. Han anade att det var Sigurbjörts manhaftiga och dominanta sida som fick honom att längta efter mjukhet och oskuldsfullhet. Något dessa spröda varelser hade i massor. Dagligen körde hans hustru med honom men hon gjorde det inte av illvilja. Sigurbjörts mamma hade varit en handlingskraftig och bestämd kvinna och pappan hade inte alltid haft det lätt. Troligtvis var denna (dominanta) gen något som gått i arv. Men att ständigt bli domesticerad gjorde att han behövde ha sina andningshål. Ändå hade han flera gånger

försökt få stopp på det. Men ju längre tid han höll upp med det desto värre blev det när det var dags. Han hade heller ingenstans han kunde sitta ostört så ofta fick det bli kontoret. En plats som var vanskelig eftersom någon av arbetskamraterna kunde dyka upp när som helst.

IVAN PARKERADE SIN Mercedes utanför Serbiska Föreningen. I tankarna hade han denne Stavinger. I tisdags hade Stavinger sagt att han skulle höra av sig i slutet av veckan. Men nu var det måndag och inte knyst hade hörts ifrån honom. Det ringde och Ivan tog sin mobil.

”Da.”

”Hej.”

Det var Biljana, hans flickvän.

”Kan vi träffas.”

Han sneglade på klockan.

”När?”

”Nu.”

”Nu!?”

”Ja.”

”Vad är det?”

”Min mamma har ringt. Hon vill att jag besöker henne.”

Biljanas mamma och pappa bodde i Belgrad. Ivan visste att hon saknade dem. De var gamla och skröpliga och hade inte många år kvar. Han hade sagt till henne att hon kunde ta hit sina föräldrar. Men hon vägrade. I Sverige placerade man sitt eget kött och blod på ålderdomshemmet. Det var bland annat detta som benämndes välfärd.

Kapitel 9

12 februari

I DAG VAR det tisdag och klockan var några minuter över ett. Det hade gått drygt två veckor sedan polisen påträffade de två kropparna i Beddinge men fortfarande hade de bara kunnat identifiera den ena. Polisen hade vänt sig till media och vädjade nu till allmänheten att höra av sig om mannen på bilden var bekant. De ville veta allt om honom och hade gett ett utförligt signalement om längd, vikt och hur han var klädd vid påträffandet.

Men det fanns mycket information runt händelsen, och om den efterlyste Börjesson, som polisen inte ville delge allmänheten. I Börjessons källare stod en bloddränkt hackelsekista och enligt DNA-analysen tillhörde blodet Per-Olof Swedbrandt. De hade också funnit blod från den försvunna Rut Liv, men än så länge ville Serlander inte dra några förhastade slutsatser eftersom kropparna inte var funna. Dessutom hade de i Börjessons frys hittat två påsar innehållande vardera en folieform och i dessa låg något som man var ganska övertygad om var kroppsdelar från en människa. Men dessa fryspåsar hade hittats i förra veckan, varför man avvaktade svar från labbet innan det kunde fastställas om det var kroppsdelar från en människa. De hade också upptäckt en lucka i vardagsrumsgolvet och i detta lilla utrymme (vilket till ytan var två kvadratmeter stort) låg en tom plastsäck. Och så den underjordiska gången som Hademark berättat om. En gång som hade åtskilliga in- och utgångar, bland annat från Hademarks klädkammare och från garageskorstenen.

Linus Hademark var fortfarande försvunnen och Serlander misstänkte att Börjesson haft ett finger med där också. Men för ögonblicket var Börjesson bara efterlyst för de två mordena, på Krister Held och på den man vars identitet fortfarande var ett mysterium.

KARL-HEINZ DIDRIK OCH Ana var iväg och handlade medan Mimmi satt i poolrummet med en bok. Hon hade precis simmat några längder och hade under de senaste dagarna tänkt på honom.

Hon ville så gärna träffa honom men troligtvis gjorde hon bäst i att inte väcka liv i de känslor som tagit en början i Barcelona för två år sedan.

Hon slog ihop boken, *Inside the Kingdom* med Carmen Bin Ladin, och lade den på bordet. I morgon skulle hon åka hem. Hon hade haft tre underbara veckor i Sverige och var övertygad om att det skulle bli fler besök här. Hon lyfte upp sin väska och placerade i knäet. Hon tog upp visitkortet och tittade på det. Flera gånger hade hon funderat på om hon skulle ringa. Men han var gift så hon ville inte förströ honom något som de ändå inte kunde fullfölja. Hon ville inte heller ha några korta romanser utan hade bestämt sig för att nästa förhållande skulle bli bestående. Nästa vecka skulle hon fylla trettiofyra och tyckte att det började bli tid för att bilda familj.

Hon betraktade bilden på omslaget och hoppades att hennes liv inte skulle bli lika eländigt som Carmen Bin Ladins. Mimmi tänkte på sin väninna som träffat en distingerad britt som utgett sig för att vara en man av adlig börd, men som i stället visade sig vara en beryktad förbrytare med förtryck som sin starkaste egenskap. Väninnan hade sagt att det var sådana som Mimmi och hon som oftast hamnade i klorna på dessa charmörer eftersom de alltid sökte efter vackra kvinnor. En iakttagelse av hennes väninna som nog rymde en hel del sanning.

SEDAN TVÅ VECKOR tillbaka var det tomt i huset på Tennisvägen. Jonna hade åkt hem och Westerman fick dagarna att gå under stor saknad. I går hade han besökt Helsingborgskontoret och när han skulle gå hade Gabriella Åkesson kommit efter och frågat hur det var med honom. Han hade sagt att allt var bra och undrat om det var så med henne också. Hon hade inte besvarat frågan utan i stället sagt att det aldrig mera skulle bli hon och Richard. Westerman hade beklagat och sagt att det var tråkigt att höra att de inte kunde hitta tillbaka till varandra. Hon hade då sagt att hon tyckte att det var dags att bilda familj, men att det inte var alltför enkelt att hitta en karl som man kunde lita på. Efter en stund hade det kommit fram att Richard hittat en annan kvinna och att denna väntade hans barn.

Westerman hade tackat sin lyckliga stjärna att han var av dröjsam karaktär, klok nog att inte berätta att han haft kvinnligt besök från Frankrike. Han visste inte riktigt varför han ville bespara henne detta. Men något sade honom att Gabriellas beklännelse varit något slags klagande att hon var intresserad av att prova på om de två skulle kunna fungera som ett par.

KERSTIN FRANKENHEIMER VAR chockad. Hon stirrade på bilden. Visst var det Octavian som polisen ville ha hjälp med att identifiera. Samtidigt var hon inte säker på att han hade uppgett sitt riktiga namn till henne. Hon skakade på huvudet. Hon hade varit en hårsman ifrån att hamna i säng med denne Octavian och nu var han kallblodigt avrättad. Hon kände att hon behövde prata med någon. Hon bestämde sig för att ringa Anders. Hon visste att han inte hade klarat av att gå på sin hustrus begravning i lördags, och att han ville vara för sig själv. Men hon kände att hon var tvungen att berätta. Hon slog hans nummer.

”Hej, Anders, det är Kerstin. Är det i dag du ska bli utskriven?”

”Ja, det är tänkt så.”

”Ska du tillbaka till Beddinge?”

”Ja, jag hade tänkt mig det. Det är ju trots allt där jag har mitt hem.”

”Tror du verkligen det är så klokt?”

”Siv och Rolf vill att jag ska bo hos dem. Men jag måste nog vara ensam en tid framöver.”

”Du vet att du gärna får stanna hos mig.”

”Du är snäll, Kerstin. Men som sagt... jag behöver vara för mig själv.”

”Har du läst dagens tidning?”

”Ja, jag har den här.”

”Jag har något att berätta för dig. Jag vet inte om jag har nämnt att jag träffade en karl i december? Ja, träffade och träffade, vi sågs egentligen bara två gånger. Första gången vi möttes var när jag gick en runda längs stranden. Andra gången fikade vi. Och jag tror att det är samme man som polisen saknar identitet på.”

”Okej”, sade Anders och drog åt sig tidningen och tittade på bilden av Dimitrij.

”Ja, jag är inte helt säker.”

”Vad hette mannen?”

”Octavian”, sade Kerstin.

”Och ni tog en fika...”

”Ja, på ett kafé i Malmö.”

”Låt mig gissa...”

”...”

”...Café Erik på Erik Dahlbergsgatan?”

KLOCKAN HADE BLIVIT tjugo över ett och Per Larsson var på väg till Anders som skulle bli utskriven i dag. På instrumentpanelen låg tidningen med bilden av Dimitrij. Det ringde och han tog mobilen.

”Ja.”

”Hej, Per!”

Han stängde av bilradion när han hörde att det var Jenny Åkerman.

”Hej.”

”Förlåt mig”, sade hon.

”För vad?”

”Att jag inte trodde på dig.”

”Tänker du på din vän Dimitrij?” sade han och sträckte sig efter tidningen.

”Ja.”

”Ja, tyvärr gick han ett tragiskt öde till mötes.”

”Usch ja. Jag vet inte om jag ska ta kontakt med polisen. Eller har du redan gjort det, Per?”

Per svarade inte. Han tyckte att det kunde hon gott göra själv efter att tidigare ha höjt Dimitrij till skyarna.

RAFI YADIN HADE nu omprövat sitt beslut. Han hade dragit sig ur affärerna med Stavinger. Men de hade kommit överens om att de skulle hålla kontakten. Stavinger hade lovat att besöka honom i Paris. Stavinger hade också önskat honom lycka till med hans återupptagna kontakt med sin före detta. Rafi visste att Jonna hade åkt tillbaka till Paris. Naturligtvis förstod han att hon varskott sin nye pojkvän om att han varit utanför villan. Men han struntade i detta. I stället skulle han konfrontera den där Westerman och få besked om hur allvarligt det var mellan honom och Jonna.

I en fart som knappt översteg 20 kilometer i timmen passerade han Tennisvägen för att se om BMW:n stod där. Han såg inga bilar utanför huset. Ändå bestämde han sig för att parkera på en närbelägen gata och tillryggalägga sista biten till fots, allt för att inte väcka för mycket uppmärksamhet i grannskapet. I sådana här områden existerade inga Toyota Yaris, bilar av dessa modeller var snarare som en nagel i ögat på de högborna invånarna.

Han kunde fortfarande inte förstå att Jonna hade lämnat honom. Det hade gått två veckor sedan han såg henne och hon hade varit lika vacker som alltid. Hennes böljande röda hår och kurviga

kropp var något som för alltid skulle sitta fastetsat på hans näthinna. Bara tankarna på att någon annan tog på henne gjorde honom vansinnig och han hoppades att denne Westerman var lättskrämd annars fick han försöka lösa ut honom. Och skulle pengar inte fungera för att Westerman skulle lämna henne ifred fanns det bara en sak kvar.

Han bromsade in och stannade. Han tog pistolen under tidningen och klev ur.

EN STEN HADE fallit från hennes hjärta. Dimitrij Antonescu var död. Nadia var lika chockad över detta som att han fortfarande befunnit sig i Sverige. Hon hade ju varit övertygad om att han gett sig iväg tillbaka till Rumänien.

Äntligen hade hon fått frid. Samtidigt visste hon att det enda som kunde ge henne ett hundraprocentigt själslugn var om hon med egna ögon fick se hans döda kropp. För Dimitrij Octavian Antonescu slutade aldrig att förvåna. Han var en man med nio liv. En man som inte på något vis ville bespara världen sitt bottenlösa hat.

KLAES WESTERMAN STOD ute i garaget. Han tittade på klockan som blivit halv två. Han tänkte på vad Serlander hade sagt för tre veckor sedan. De hade pratat i telefon två gånger och den ena gången hade Serlander sagt att det hände så mycket runt honom. Han hade inte svarat honom men kunde inte förneka att Serlanders observerande rymde en hel del sanning. Men Swedbrandts försvinnande var lika gåtfullt för honom som det var för Serlander.

I över tjugofem år hade denne Bengt Serlander spökat för honom. Klaes tänkte tillbaka. Året var 1983 då allt tagit sin början. Han befann sig på S:t Knuts väg där han fått bevittna en femtioårig kvinna kliva in i vad han då klassade som ett uppseendeväckande fordon eftersom det var Mercedes flaggskepp. Efter knappt en minut hade hon stigit ur och gått in i den bakomvarande bilen där hon samtalat med föraren för att på nytt gå tillbaka in i Mercedesen. Därefter hade Mercedesen kört

iväg med kvinnan och den bakomvarande bilen hade följt efter. Bara två dagar senare hade polisen ringt honom och frågat vad han hade gjort på S:t Knuts väg. Efter denna händelse hade polisen kontaktat honom åtskilliga gånger och han hade fått inställa sig på polishuset vid två tillfällen. Vid förra årets förhör hade polisen visserligen inte frågat något om Mercedesen utan i stället hur mannen i den bakomvarande bilen såg ut, vilket han mindes trots att det gått nästan tjugofem år.

Klaes undansköt det mindre minnesvärda. I stället sneglade han på affischen av två isbjörnar som han satt upp på väggen ovanför verktygsbänken. En bild som alltid gjorde honom glad eftersom björnarna omfamnande varandra.

Det hade blivit rejält kallt och SMHI hade pratat om att nästa vecka skulle bli den kallaste februariveckan i mannaminne. Men han hade inga problem med de svenska vintrarna. Tvärtom så älskade han kyla, något gode vännen Didrik ofta framhöll. Han menade att Westermans hud var som läder och verkade vara skapt för midvintrar. Westerman log när han tänkte på sin vän. Didrik var en gladlynt person som såg allt i rosenrött. Hans vän hade varit med om mycket elände men ändå fanns det en outsläcklig livsgnista hos honom. Didrik var onekligen en förebild för mental styrka och det fanns en ädelsinnad grandezza i hans uppträdande. En man som visade aktning för alla.

Westerman hade kört in båda bilarna i garaget, något Jonna föreslagit att han skulle göra varje kväll eftersom Rafi nu visste var han bodde. Han tittade på sina två snöskotrar och på sin Harley Davidsson, en 1340 Electra Glide som bara stod där. Den hade inte fått rulla en enda gång i somras, och snöskotrarna hade inte brukats de senaste två vintrarna. Samtidigt ville han inte göra sig av med dem. För när Kung Bore var på inmarsch och snön föll så började det alltid rycka i skotergenen. Att fräsa fram längs strandkanten med rimfrost i ögonbrynen när en halv meter snö beklädde sanddynerna och det mörkblå havet låg stilla och spegelblankt vid horisonten, var en sagolik känsla. Men tyvärr var det fortfarande snöfritt och en välgrundad gissning sade honom att snöskotrarna skulle stå orörda även denna vinter.

Dagen innan Jonna skulle åka tillbaka till Paris hade han berättat för henne att han hade starka funderingar på att göra sig av med sina boenden på Ibiza och Saint Helier. Han hade också frågat om hon kunde tänka sig att bosätta sig för gott i Paris. En lägenhet i centrala Paris där de kunde slå ner sina gemensamma bopålar lät frestande, hade Jonna tyckt, men sagt att så länge Rafi bodde i Paris skulle hon nog inte kunna känna sig trygg där.

På nytt drog Westerman på munnen när han tänkte på allt han hade införskaffat och som ovillkorligt skulle säljas om han nu skulle ta steget och lämna Sverige. Han hade fyra Wilier Mortirolo-cyklar men inte någon av dem hade nyttjats i sommar. Kanske det ändå var dags att sälja av lite prylar. Han drog i öronlapparna på sin skinnmössa. Antingen hade hans huvud blivit större eller så behövde han klippa sig. Han log åt sina tankar och bestämde sig för att i dag ringa sin frisör.

PER LARSSON HADE tagit eftermiddagen ledigt från jobbet eftersom han behövde byta ett däck. I går hade polisen stoppat honom och påpekat att däckmönstret var ojämnt slitet och att det fanns försänkningar i däckets slitbana. De hade rått honom till däckbyte, hjulinställning och regelbunden kontroll av däcktrycket. Den unge polismannen hade varit en bister herre så han hade inte velat fråga honom om mönsterdjupet understeg de lagstadgade 1,6 millimetrarna. I stället hade han kört raka vägen ner till Göran Dahlqvist Däck & Verkstad där Göran själv konstaterat att samtliga däck var fullgoda.

Men trots intygandet hade Per bestämt sig för att han skulle byta det ena däcket. Något som fick bli senare eftersom han för tillfället satt hos Anders som skulle skrivas ut i dag.

”Ja, det är ingen tvekan om saken. Visst är det Dimitrij”, sade Anders och räckte honom båda tidningarna. ”Först var jag inte helt säker men när Kerstin sedan ringde och berättade så förstod jag.”

Per lade tidningarna på bordet. Anders tittade på honom.

”Vad tänker du på?”

”På allt elände som hänt”, sade Per och lade sin hand på Anders arm. ”Jag beundrar dig för att du orkar. Du ska se att de snart hittar Linus.”

Anders visste inte vad han skulle tro. Att mista sin son var så verklighetsfrämmande att inte ens när det inträffat kunde han ta det till sig. Han var övertygad om att hans son var i livet. Han hade läst om det många gånger, föräldrar, i första hand mammor, som kunde vakna upp mitt i natten och känna att deras barn inte längre var i livet eftersom en känslomässig tomhet hade infunnit sig i ett endaste trollslag. Men han hade inte fått denna intighet mer än att saknaden efter Monica var stor. Han visste också att Linus var speciell och kunde ibland undra om hans son hade ett sjätte sinne, en slutsats som han inte tyckte var ren och skär inbillning eftersom Linus vid flera tillfällen undvikit faror på ett nästan obegripligt vis.

Att Linus var skickligare att plocka upp subtila varningstecken än sina jämnåriga hade även dagisfröken sagt. Men att han kunnat sia om att två takpannor skulle ramla ner från taket på dagis, trots att det inte blåste denna dag, var oförklarligt och hade inte ett dugg att göra med subtila varningstecken. Men det hade räddat både honom och två kamrater från att träffas av de tunga takpannorna, eftersom de dagligen uppehöll sig just där pannorna fallit ner. Och om denna utomsinnliga förmåga verkligen existerade hos Linus var det något som minskade oron för att hans son inte längre skulle vara i livet.

ELVIRA BJÖRNER VAR bedrövad. Först Maries dumdristiga handlande och nu vad hennes bror berättat. Robert hade sagt att han visste vem mördaren var och hon hade rått honom att genast gå till polisen och berätta. Han hade svarat att han redan varit där på förhör två gånger eftersom det var hans bil som stod på mordplatsen. Till polisen hade han sagt att hans bil blivit stulen utanför Pub 25. Polisen hade frågat varför han inte hade anmält den stulen förrän två dagar senare. Robert

hade sagt att han först trodde att det var någon av hans vänner som ville spela honom ett spratt, vilket en polis vid namn Bengt Serlander hade skrattat halvkvävt åt. Detta eftersom både hans mobiltelefon och hunden varit i bilen, rattlåset intakt, samt att bilnycklarna låg någon meter från bilen. Men Robert hade hållit fast vid sin berättelse. Han hade sagt att han brukade glömma sin telefon i bilen, och att hans gode vän Krister Held hade nycklar till hans bil och lägenhet och ofta gick ut med hunden.

Robert hade sagt att han var rädd för mannen eftersom han var övertygad om att denne skulle hämnas om han skulle knysta något.

Elvira skakade på huvudet åt allt elände. Marie hade fortfarande inte gått till polisen. Men ingen anmälan hade inkommit mot Marie, så Elvira befarade att mannen ruvade på hämnd. Hon hade nämnt sina misstankar till Marie som bara sagt ”låt honom komma, han har ju ett öga till”.

TONY SILVER VAR fortfarande tagen av Claudias hastiga död. Han kom att tänka på Klaes Westermans samtal för två veckor sedan. Claudias chef hade frågat om han visste vem mannen var som kört Claudia till akuten. Men Tony hade ingen aning.

Han ville inte säga att han hade älskat Claudia men han hade fått starka känslor för henne. Samtidigt hade han vetat att det aldrig skulle bli de två. Det skiljde tolv år mellan dem, och från första stund hade han varit fullt medveten om att deras relation endast varit på hennes villkor. En obehaglig känsla som han inte var van vid.

Men i allt elände hade han funnit tröst eftersom Lotta och han nu kommit överens om att berätta för Julia att han var hennes pappa. Så nästa vecka skulle hon för första gången vara hos honom över helgen. Lotta och han hade också fått en bra kontakt och det fanns sidor i henne som han tidigare inte reflekterat över. Han tyckte att hon hade kommit på fötter ganska fort. Han tänkte att

det kanske fanns en chans att de kunde bli en familj. Samtidigt var han medveten om att han hade sårat henne djupt och att det förmodligen skulle ta tid innan hon vågade lita på honom.

MIMMI CHINGUNJI STÄNGDE ytterdörren. Hon var rejält påbyltad och hade fått låna Didriks lovikkavantar. Hon tog av sig vanten, kände i fickan så att hon hade sin mobil med sig. Didrik och Ana hade sagt att de skulle vara tillbaka vid två så hon skulle hinna gå en sväng innan det var dags att börja med maten. Återigen kom hon att tänka på Anders. Kanske var det för att hon skulle resa hem i morgon och att detta var sista chansen. Hon stannade till. På nytt drog hon av sig vanten. Hon tog upp sin börs och plockade upp visitkortet. Hon stoppade ner börsen och drog på sig vanten. I handen höll hon visitkortet. Hon traskade vidare och bestämde sig för att gå förbi Westermans hus, som endast låg på ett kortare gångavstånd från Didriks och bara ett stenkast från havet.

RAFI YADIN DROG handen över skäggstubben. Han kände nervositeten. Båda garageportarna var öppna och han förstod att Westerman befann sig därinne. Han stoppade handen i fickan. Han skulle inte använda pistolen. Men om det visade sig vara en styvnackad en kunde han gott skrämma upp honom lite. Han gick närmare och såg att Jonnas pojkvän stod och beundrade sina dyrgripar. Han tittade sig omkring. Inga grannar skymtades.

Han gick in i det stora garaget och såg att denne Westerman stelnade till.

”Är det något jag kan hjälpa er med?”

Rafi tittade på honom.

”You are Klaes Westerman?”

Westerman nickade och Rafi observerade att han fluktade mot den stora skiftnyckeln.

”Don’t worry”, sade Rafi. ”I am not going to hurt you. I am here to negotiate.”

Han tog några steg fram och såg att Westerman på nytt sneglade mot verktygsbänken där skiftnyckeln låg.

KLOCKAN HADE BLIVIT tio i två och Per hade precis kommit ner i bilen. Han hade erbjudit sig att hämta Anders bara vännen sände honom ett sms en halvtimme innan han blev utskriven. Per skakade på huvudet. Han kunde bara konstatera att det var en helt annan Anders som låg där än den Anders han var van vid. Och tiden talade för det ogripbara. Monica var död och troligtvis också Linus.

Det ringde och Per fiskade upp mobilen som hade kasat ner mellan sätena på hans gamla Ford Mondeo.

”Hej, Per. Det är Lars.”

”Tjenare.”

”Är du på jobbet?”

”Nej, jag har precis varit och besökt Anders, så det är slut för i dag, med reservation för ett däckbyte, och kanske för ytterligare en runda till sjukhuset. Anders blir utskriven i dag. Eventuellt ska jag hämta honom senare i eftermiddag.”

”Okej”, sade Lars. ”Jag skulle bara höra om du har börjat träna igen?”

”Nej, men jag tänkte att jag skulle göra ett försök nu i veckan. Armen och knäet känns bra.”

”Och käken fungerar som vanligt igen, hör jag”, sade Lars och skrattade.

Det hade gått två och en halv månad sedan hans konfrontation med Dimitrij. Han hade dragit på sig rejäla skador men kände sig redo igen för att göra ett nytt försök att erövra det svarta bältet.

Att Lars frågade om träningen var för att denne hade starka funderingar på att börja träna karate. Lars hade också berättat att han under en veckas tid hållit upp med sötsaker, och att han nu skulle göra ett allvarligt försök att komma ner i vikt. Dessutom hade han sagt att Elvira var ett avslutat kapitel. Det var dags att träffa en kvinna som värdesatte hans innersta. Något Per höll med om.

MIMMI CHINGUNJI HÖRDE en dov knall samtidigt som hon såg att Westermans garageportar stod öppna. Instinktivt sprang hon över den lilla gatan, stannade och kastade en blick mot garaget och kunde se en lång mörk man därinne. Deras ögon möttes och en våg av obehag vällde över henne. Hon förstod att något hemskt hade hänt.

Oförmögen att ropa stod hon bara där och glodde på mannen som nu kom emot henne. I handen höll han ett pistolliknande föremål.

KERSTIN FRANKENHEIMER HADE trots allt goda förhoppningar om att Anders skulle bo hos henne. Han hade sagt att han behövde vara för sig själv, vilket nog var sant. Samtidigt var hon ganska övertygad om att han inte skulle klara av att sitta ensam i Beddinge. Hon visste också att han hade svårt för sin svägerska som kommit tillbaka från Moçambique efter sin systers plötsliga död.

Att Anders skulle bo hos Siv och Rolf, där Viveka befann sig, var därför knappast tänkbart. Visserligen fanns det också en möjlighet att Per hade erbjudit honom logi, ändå kunde Kerstin inte tänka sig att det var ett alternativ som han skulle överväga. Naturligtvis visste hon att Anders höll mycket av sin vän. Samtidigt var hon fullt införstådd med att Per var aningen speciell, vistas under samma tak som han mer än en dag trodde hon knappast att Anders skulle mäkta med. Dessutom hade Per bara en liten tvåa på 50 kvadratmeter medan hon förfogade över nästan 90 kvadratmeter. Hon visste också att fick hon bara upp honom till sig och gav honom omsorg och uppmärksamhet

skulle han snart mjukna upp och garanterat stanna där en längre tid. Inför sig själv erkände hon att hennes avsikter inte var alltför ädla. Men hon hade bestämt sig.

Aldrig tidigare hade hon varit en ränksmidande person utan allt hon gjort hade varit uppriktigt menat. Hon hade aldrig farit med osanning utan alltid varit ärlig och lojal mot vänner och arbetskamrater. Hon hade heller aldrig varit otrogen mot sin man, trots att hon visste att han bedragit henne vid åtminstone ett tillfälle. Hon hade också kommit på honom med att sexchatta med en yngre kvinna. Hon hade inte låtsats om något fastän det fortskridit ända fram till hans död. Hon misstänkte också att de hade träffats. Dessutom hade deras ekonomi, under Franz sista levnadsår, blivit betydligt sämre och hon anade att det till stora delar berodde på denna kvinna. Så nu tyckte hon att det fick räcka med ärbärdhet och tolerans. Fick hon bara hem Anders till sig skulle hon nog få fart på honom.

TANKFULLT MEN OCKSÅ en smula beundrande studerade Lars bilden han hade i plånboken. Han hade sprungit varje kväll i en veckas tid. Han klädde om efter arbetsdagens slut och begav sig iväg till Pildammsparken där han i maklig takt sprang den fem kilometer långa motionsslingan. Han hade också kontaktat Medica Klinik i Malmö för en konsultation rörande en hårtransplantation. Dessutom hade han pratat med plastikkirurgen Per-Gunnar Opitz om en eventuell näskorrigering. På nytt tittade han på bilden. Detta var hans ideal. En poserande Johnny Depp, barkroppad med ett svärd i hand.

Lars stoppade ner bilden och sneglade på klockan. Snart var ytterligare en arbetsdag till ända. Han hade jobbat på Swedbank i tio år och började alltmer känna att han ville därifrån. Hans vän Per hade lämnat banken och skolat om sig till försäkringsmäklare. Själv hade han funderingar på att läsa till psykolog eller läkare men var fullt medveten om att det skulle ta honom minst fem år. Men han skulle inte fylla trettioett förrän till hösten så han skulle inte vara alltför lastgammal när han var färdig med studierna.

Att jobba på bank var inte särskilt stimulerande men gav honom mat på bordet och betalade hans räkningar. Och i en tid som denna där arbetslösheten bredde ut sig som en inlandsis över den karga arbetsmarknaden fick han vara tacksam. Eftertänksamt tog han lånehandlingarna. Det var dags att bevilja ytterligare ett huslån.

RAFI YADIN GREP den mörka kvinnan i armen. Han tittade sig omkring. Skyndsamt drog han henne till sig. Han spände ögonen i henne.

”You haven’t seen me. Do you understand?”

Mimmi skakade på huvudet. Rafi drog henne bort från gatan när han såg en bil svänga ner från stora vägen.

”Do you live here?”

Mimmi tappade sin ena vante och såg visitkortet segla iväg.

”No, I am only visiting.”

”That makes two of us.”

Mimmi svarade inte utan lät sig medvilligt släpas med in i trädgården. Hon iakttog mannen som var runt fyrtio år, cirka 190 centimeter lång, och hade tjockt svart hår. Han knuffade in henne i garaget och hon snubblade till över den centimeterhöga kanten. Han drog i den ena garageporten.

”Do you know how these doors work?”

Mimmi skakade på huvudet, tog några steg bakåt och vände sig om när hon trampade på något mjukt. När hon såg en arm på garagegolvet skrek hon till.

FAMILJEN NILSSON HADE fullt upp. Ett gäng tyskar hade invaderat restaurangen och Josef och Annabelle arbetade i sina anletens svett. Denna afton hade de utökat personalstyrkan med två kusiner till Josef. Ingvar själv satt i restaurangköket med en fyra dagar gammal *Aftonbladet*. Han drog på munnen. För ovanlighetens skull kände han sig tillfreds, trots att han ännu en gång skjutit på sitt samtal med sin hustru. Det gick hela tiden i vågor. Ena veckan tänkte han knappt på det, för att i nästföljande översvepas av olust. Men det fanns egentligen inget han kunde göra. Antingen uthärdade han eller så gick de till polisen, vilket skulle ge dem båda fängelse. Han lade tidningen på stolen och tog brickan med glas. Han gick ut från restaurangköket. Han svepte med blicken över den inte alltför smakfulla inredningen men här nere var den god nog. Restaurangen var ett populärt tillhåll för karaokesjungande tyskar och engelsmän, vilket han nu fick erfara.

Ingvar ställde brickan på bardisken och satte glaset på sin plats. Han tänkte tillbaka. Varje dag som Josef tillbringat med Jannica hade gjort Annabelle bekymrad. Deras son var bara nitton år gammal och omogen medan Jannica var tjugosex, vacker och världsvan. När Josef sedan sagt att han ville gifta sig med henne och de redan börjat prata om att skaffa barn förstod Annabelle att det inte bara var en pueril förälskelse.

Annabelle hade varit i uppror och inte vetat vad hon skulle ta sig till. Hon hade berättat för Börjesson som sagt att han kunde "ta hand om det". Flera gånger hade han följt efter Jannica, och det skulle visa sig att de hade en gemensam vän från hans hemtrakter. En vän som Börjesson sagt var en tusenkonstnär och den mest betrodda man kunde tänka sig. Sent på eftermiddagen den 3 augusti 1989 lämnade Börjesson Beddinge i sin vita Volvo 240 för att bege sig iväg för att utföra det han tagit på sig, allt för goda grannars skull. Han hade sagt att Jannica befann sig i vännens stuga i Bokeslund, en småort inom Höörs kommun där även hans mamma hade en stuga.

Ingvar skakade på huvudet vid dessa återblickar. Framför sig kunde han se bilen. En bil med extraljus på taket som Börjesson fortfarande hade kvar och som stod i dennes garage. Och så

stugan. En stuga som numera var i Börjessons ägo eftersom Ingvar visste att Allan hade ärvt den i våras efter sin mamma.

Ingvar mindes det som om det vore i går. Natten till den 4 augusti klockan 03.04 rullade Börjessons Volvo in på grusvägen. Han och Annabelle hade stått i fönstret och Börjesson hade slagit på extraljusen på taket och allt hade lysts upp. Och det var just i det ögonblicket de förstod att Jannica inte längre var i livet. Morgonen därpå var de i ett enda töcken och inget skulle någonsin bli som förr.

Ingvar tvingade bort eländet och lyfte ner en flaska Grey Goose. Han tittade mot entrén, ytterligare gäster trillade in och han förstod att det skulle bli en lönsam men också ansträngande kväll.

Allt var surrealistiskt. Ingvar hade alltid gillat lugnet och räknade sig själv som en landkrabba. Han var också en hängiven Moder-Sveaidealist men nu hade han rest över hela jordklotet och bosatt sig på den skränigaste plats man kunde tänka sig. Han tittade på sin son som på kort tid blivit en utmärkt kock. Josef hade även träffat en kvinna som han verkade förtjust i. Lorena var tretton år yngre än Josef och hade inga barn, men hade berättat att hon gärna ville ha. Dessutom hade hon ett bra jobb. Hon arbetade för Asian Development Bank, en välrenommerad bank där de anställda ansågs ha hög status. Han tyckte att det var en rar tjej och hoppades innerligt att deras son skulle fatta så mycket tycke för henne att han bestämde sig för att bilda familj.

Ingvar tog glaset med vodka och bestämde sig för att gå upp. Lägenheten låg på övervåningen och ingick i lokalens hyreskontrakt. Han tittade på Annabelle, lyfte på handen i en åtbörd att han skulle gå upp. På nytt tänkte han att han var tvungen att prata med henne. De hade nu bott här i över fem månader och dagligen längtade han till Sverige. Han var också övertygad om att Josef skulle klara av att driva restaurangen själv.

Det ringde och Ingvar ställde ner glaset. Han tog sin mobil och såg att det var hans syster från Sverige.

MIMMI CHINGUNJI DARRADE av skräck. På garagegolvet låg Didriks vän Klaes Westerman med slutna ögon, ymnigt blödande från buken. Hon tittade på mannen.

”Is he dead?”

Han skakade på huvudet.

”I was forced to stop him because he tried to attack me.”

Mimmi såg den stora skiftnyckeln som låg vid bilens kofångare. Hon tittade på Westerman som låg orörlig.

”He is going to bleed to death! Call an ambulance!”

BÖRJESSON SNEGLADE PÅ klockan. Den var kvart över åtta på kvällen. I morgon skulle han titta på ett rum.

I drygt två veckor hade han bott på hotellet och kände nu att han ville därifrån. Samtidigt var han ganska övertygad om att han skulle få rummet. Erbjud man hyresvärden några hundra pesos mer än vad som var begärt var hyreskontraktet i hamn. Var man dessutom västerlänning trodde de ofta att man var förmögen.

Filippinerna var ett fattigt och ohederligt folk som gjorde allt för pengar. Detta var i alla fall vad han hade hört. Han hade aldrig gillat asiater. Å andra sidan fanns det inget som tvingade honom att umgås med dem bara för att han bodde här nere. Redan på flyget hade han beslutat sig för att ha så lite kontakt som möjligt med dem. Men detta gällde inte enbart filippiner utan samtliga härkomster.

Det välldes av tyskar och engelsmän och han förstod att många av turisterna bara var här för de filippinska kvinnorna. Här levde man ut sina lustar och detta gjordes på de arma stackarnas bekostnad. Ett land i spillror där turismen stod för billig sprit, hasardspel och prostitution. Men det var så allt var uppbyggt i dagens samhällen. Alla tänkte de på pengar. Allt handlade om konsumtion, ständigt denna bruttonationalprodukt som till politikernas ändlösa palavrer måste öka (även om nu vissa länder fick för sig att de var mer nogräknade när det gällde vad skattepengarna kom ur). Han undrade om mänskligheten någonsin skulle komma till insikt om vad livet verkligen handlade om.

Än hade han inte hört eller sett något men gissningsvis var han efterlyst av Interpol och häktad i sin frånvaro. Samtidigt visste han att myndigheterna härnere såg honom som mannen med guldbyxorna så det skulle till ganska mycket för att de skulle lämna ut honom. Han visste också att Filippinerna inte hade något utlämningsavtal med Sverige, vilket kändes betryggande. Dessutom visste han att den filippinska polisen var den mest korrumperade i världen, något som för ögonblicket passade honom alldeles förträffligt.

MARIE SÖRENSSON HADE planer för den sista i turordningen. Mikael hade kastats ut från balkongen och brutit nacken, och ”Tack och hej leverpastej” var numera enögd. Nu var det dags för den som varit den mest drivande av de tre där nere i källaren för tjugofem år sedan.

I kväll skulle hon ta sig till Beddinge för att sluta cirkeln. Äntligen skulle hon få fullständig upprättelse. Hon hade inte sagt något till Elvira som på allvar hotat med att ringa polisen om hon inte tillkännagav vad hon hade gjort. Men hur skulle hon kunna bekänna något när ingen anmälan var gjord och hon inte heller visste hans namn? Elvira hade sagt att om ingen anmälan gjorts visade det bara på att han hade planer på att hämnas. Men hon var inte rädd. Snarare förberedd ifall han nu skulle dyka upp.

Marie fick en allvarlig min där hon stod i köket i sin lilla etta. Dessa satans karlar. Aldrig hade hon varit förälskad och hon tyckte att samtliga var avskum. Hon mindes spåkvinnans berättelse om elefanthannen. När den tidiga morgonsolen bredde ut sig över savannen stod han där som en monumental avbild av styrka och ståt. Han hade blivit pappa och bredvid honom stod elefantkalven, betydligt mindre, men lika stolt, och redan medveten om att han en dag skulle ta över.

Hans pappa var den största av dem alla och respekten för honom var gränslös. Skyddet för elefantungen var rigoröst eftersom övriga djur gav den undsättning när det visade sig vara behövligt. Men en dag kom det fram att elefanthannen i unga år levt utanför dygdens ramar. Bortom egna landamären hade han fått många ovänner, och även om dessa inte rådde på honom krävde de nu rättvisa. Flera hade blivit drabbade och väntat i många år, och vad passade bättre än upprättelse när han blivit pappa? De hade väntat på att familjebanden skulle stärkas och elefanhannens hjärta bli blödig. De krävde nu hans liv. Han skulle själv söka döden, och utan vatten och mat skulle det inte ta så lång tid. Samtidigt var de så pass storsinta att de lät honom själv få välja vilken plats han ville ha på elefantkyrkogården. Vägrade han förhandla skulle de invänta hans död och då skulle de ta hans son.

Tålmodigt hade hon väntat tills denne våldtäktsman blivit pappa för det var då de var som mest sårbara.

MANNEN HADE GETT sig av och Mimmi hade ringt Ana som kort berättat för Didrik vad som hänt. Han hade omedelbart ringt efter en ambulans. Nu satt hon på garagegolvet med Westermans huvud i knäet. Han var medvetlös och hade förlorat mycket blod. Varsamt tog hon av honom skinnmössan.

”Can you hear me?”

Han svarade inte och hon började förbereda sig på att han skulle dö i hennes armar. Hon hade träffat Jonna en gång och visste att denna åkt tillbaka till Paris.

Mimmi tog upp sin mobil. Hon skrev ett kort sms till Ana där hon rådde dem att ringa Westermans flickvän och berätta vad som hänt. Hon lade mobilen på golvet. Hans skjorta var rejält nerblodad så hon tog av sig halsduken, tryckte den försiktigt mot det ställe på buken där det var som mest rött och där hon förstod att kulan gått in.

GABBE SÅG OCH visste allt men kunde inte göra något eftersom han befann sig på ”andra sidan”. Samtidigt visste han att Nadia själv skulle klara det. Men än förstod hon inte. Nadia hade sprättat upp sin farmors brev och läst det innan Dimitrij var avskild från henne. Detta innebar att profetiorna inte skulle slå in. Samtidigt var det så ödet var utformat: Hon skulle öppna brevet och ta del av sin farmors framtidssyner innan Dimitrij var död.

Det fanns bara en som kunde hjälpa henne. En man norrut skulle ge henne den undsättning hon behövde för att bli av med Dimitrij. Antagligen hade Nadia trott att det var Börjesson som varit den utvalde men denne hade ingen son. Och i sin lycka över att ha blivit av med Dimitrij hade hon glömt det viktigaste av allt. I brevet hade farmor Olga Popescu skrivit att det bara fanns ett sätt att bli av med Dimitrij: Låt honom dö på samma sätt som dottern blivit dräpt – via eld. Men mänskligheten var inte alla gånger så lättflörtad. Att få den att tänka till kunde ibland kräva mycket. Han mindes så väl tisdagen den 21 mars 1989 när han låtit Anders få ett stopp utanför butiken. Anders hade gått in, och så långt hade allt löpt enligt det välva planerna. Han hade väglett honom in på toaletten, men fastän badkaret var fyllt med vatten och rödbrunt (eftersom en massa blodiga kläder låg i blöt), och det på badkarskanten låg ett pannband med bollar på, hade Anders inte satt i verket vad han kommit dit för – att stoppa Börjesson. När Gabbe sedan såg koftan på rockhängaren, där biljetten stack upp ur koftfickan, gjorde han ett sista försök. Han bestämde sig för att låta biljetten följa med luftdraget från dörren. Men fastän den hade lagt sig framför Anders

fötter hade det ändå inte räckt. Anders hade lämnat butiken och Börjesson hade kunnat fortsätta allt det onda som han blivit tilldelad att göra långt innan födseln.

PER BACKADE UT från Göran Dahlqvist Däck & Verkstad. Anders hade inte ringt och klockan började närma sig fyra så troligtvis hade han fått skjuts av någon annan. Per gissade att Frankenheimer tagit på sig uppdraget.

Per kom nu att tänka på Dimitrij och Jenny. Nu var Dimitrij död men ändå hyste Per ett visst tvivel. Jenny hade nämnt att Dimitrij hade en yngre bror och vid närmare eftertanke såg mannen på bilden påtagligt yngre ut än den som han slagits med nere på stranden.

Han slog Anders nummer. Vännen skulle kunna ringa Nadia och få bekräftat om Dimitrij hade en bror.

”Anders.”

”Hej, det är jag. Skulle du ha skjuts hem?”

”Ja, men Kerstin har precis kommit så hon kör mig hem.”

”Okej, bra. Jag har en fråga, Anders. Jag glömde höra om du vet något ifall Dimitrij hade en bror?”

”Det vet jag faktiskt inte men vi får hoppas att han inte har någon. I alla fall inte en med samma lynne och karaktär.”

”Kan du ringa Nadia och höra? Jag kan dra mig till minnes att Jenny nämnt att han hade en yngre bror.”

I NÄSTA VECKA skulle Lotta lämna bort Julia för första gången. Julia skulle vara hos Tony över helgen. Tony hade berättat om sin flickvän som ramlat ner för en trappa och slagit sig så olyckligt att hon avlidit. Lotta tyckte att det var ett synnerligen märkligt sammanträffande. När hon hade fört detta på tal hade Tony bara svarat att allt hade en mening. Hon hade inte frågat vad han menade utan förstod att han åsyftat att det var något som förde dem samman igen. Hon tyckte inte det lät allt för förnuftigt. Men om det nu skulle visa sig vara som han sade så tyckte hon ändå att han hade förspillt sina chanser.

Hon hade ringt Elisabeth Fritzon-Högberg, legitimerad psykolog, och berättat om Tonys flickväs tragiska bortgång. Elisabeth hade först inte kommenterat, men sedan menat att det var ett underligt sammanträffande. Att Lottas och Tonys respektive skulle omkomma i olyckor inom loppet av bara två månader var milt sagt kusligt.

KLOCKAN HADE BLIVIT tjuugo i fem och Kerstin Frankenheimer svängde in på grusvägen. Hon kunde känna kårarna längs ryggraden.

”Är det säkert att du ska sova här i natt?”

”Ja.”

”Är du inte rädd?”

Anders tittade på henne. Visst var han rädd men inget kunde bli värre än det redan var. Skulle det visa sig att Börjesson befann sig här förstod han att det endast var för att försöka döda honom. Men då skulle han i alla fall, förhoppningsvis, få en chans att fråga honom var han gjort av Linus.

KLOCKAN NÄRMADE SIG fem. Marie lyfte upp väskan på bordet för en sista koll. Hon hade med sig allt. Hon hade bestämt sig för att ge honom en helt annan behandling än vad Mikael och ”Tack och hej leverpastej” hade fått.

Hon greppade väskan och gick ut i hallen. Hon tog nycklarna från hallbordet och kastade en blick i spegeln.

Det var dags.

KERSTIN FRANKENHEIMER ANLÄNDE till Trelleborg. Hon var aningen besviken över att Anders hade tagit beslutet att han skulle sova i huset. Samtidigt kunde hon inte tänka sig att han skulle klara av att vistas i huset mer än en natt, så hon hade goda förhoppningar att han skulle sova över hos henne i helgen.

Så smått hade hon förberett hur hon skulle gå tillväga. Det skulle inte vara för uppenbart utan hon skulle ta det steg för steg. Hon sneglade på klockan och bestämde sig för att redan i dag besöka Hennes & Mauritz. Naturligtvis förstod hon att han inte hade några tankar på kvinnor, än mindre var upplagd för sex. Samtidigt var han man och hade legat på sjukhuset i flera veckor så fick hon bara hem honom till sig och möjligheten att visa upp sig i en uppsättning nya underkläder skulle han säkerligen vakna till liv.

Anders hade visat att han inte hade något emot äldre kvinnor, hon kunde nästan gå i ed på att han var attraherad av denna Antonescu. Och visst fick hon tillstå att Nadia var välbehållen och elegant. Samtidigt visste hon att Anders uppskattade kvinnor med kurvor, vilket hon själv var förärad med.

Kerstin såg en parkeringsficka och förde upp körriktningsvisaren. Det ringde och hon såg att det var från kontoret.

”Hej, Leif?”, utbrast hon eftersom hon visste att han och Kent Nilsson skulle jobba över i dag.

”Hej, Kerstin. Det är Kent.”

”Förlåt, jag trodde det var Leif.”

”Ingen fara, jag och Månsson sitter här och vi har precis fått ett samtal från Westermans vän Didrik.”

”Okej.”

”Det har hänt en olycka.”

ANDERS SATT I köket. Han kunde känna tårarna. Han trodde att han skulle klara av att vistas i huset men efter bara några minuter hade han känt att han ville därifrån. Han reste sig upp, tog den ena kryckan och gick in i klädkammaren. Han tittade på råsPonten. Skruvarna var intakta.

Han gick ut från klädkammaren och in i vardagsrummet. På bordet låg Monicas klocka. Han försökte stålsätta sig men tårarna rann i strida strömmar. Han gick tillbaka ut i köket, tog mobilen och slog Kerstins nummer. Han rev av en bit papper från hushållsrullen.

”Hej, Kerstin, det är jag. Kan du komma och hämta mig? Jag klarar inte av att vistas här.”

”Klart jag kan. Jag kör med detsamma.”

”Tack.”

KERSTIN HADE PRECIS kommit upp – Hennes & Mauritz fick vänta. Hon lade mobilen på bordet. Hon var skakad över vad Kent berättat. Hon kunde inte fatta att Westerman hade blivit skjuten i sitt hem. När Anders ringde hade hon fått stålsätta sig för att inte falla i gråt eftersom hon inte velat berätta för honom i telefonen vad som hänt utan hon ville vänta tills hon kom ut till Beddinge. Ändå var hon rädd att det skulle bli för mycket för honom. Han hade nog med elände.

ANDERS UNDRADE OM Kerstin redan hade ångrat sitt erbjudande om att han kunde sova över hos henne eftersom hon lät reserverad. Han slog Nadias nummer.

”Hej, Nadia. Det är Anders.”

”Hej, hur är det med dig?”

”Det är inte så bra, men jag ska försöka rycka upp mig annars går jag under.”

”Jag önskar att jag kunde göra något, Anders”, sade hon sorgset. ”Förresten, skulle inte du bli utskriven i dag?”

”Jo, jag sitter i mitt hus nu.”

”I ditt hus! Är det så värst klokt?”

”Nej, det var nog lite ogenomtänkt. Men Kerstin kommer ut hit och hämtar mig om en stund, så jag får sova hos henne. Efteråt får jag se vart jag tar vägen. Jag vill inte sova hos Siv och Rolf för då kommer jag bli ännu mer påmind om Monica och Linus. Och sedan är Viveka där. Alltså min svägerska som jag aldrig dragit jämt med.”

”Om jag bara hade haft en större lägenhet hade du gärna fått sova här.”

”Tack, men det fixar sig nog. Jag ringer i alla fall för att Per har hört av Jenny Åkerman att Dimitrij hade en bror. Men det stämmer väl inte?”

MARIE SÖRENSSON BROMSADE in när hon såg grusvägen som ledde ner till Anders hus. Klockan hade blivit sex och det var beckmörkt. Hon bestämde sig för att inte köra ner utan passerade förbi för att försöka hitta en undanskymd plats att parkera på.

På kuststräckan var trafiken sporadisk, och hon blev på det klara med att platsen där Hademarks hus låg var mer än ypperlig för hennes ändamål. Hon visste också att Anders hustru jobbade på Trelleborgs lasarett så hon hoppades att denna arbetade kvällen i dag. Hon tittade i backspeglarna, svängde höger ner på en liten avtagsväg och stannade.

Hon tog sin väska och klev ur. Det var rejält kallt så hon drog ner sin stickade mössa över öronen. Hon stod helt stilla, lyssnade på bruset från havet, svallande vågor vältrade upp på stenarna och hon kunde känna ett lugn inom sig. Hon gick upp på kuststräckan, ner i diket och ut på åkern. Hon hade joggingbyxor, en gråsvart dunjacka, och på fötterna bar hon sina Salomon XT Whisper – skor som hon visste att hon kunde springa fort i.

Hon genade åkern. Hon kunde inte se ett dyft. Ändå gick hon med bestämda steg mot sitt mål. Hon hade kört förbi där två gånger tidigare men inte sagt något till Elvira eftersom hon visste att väninnan skulle bli rasande på henne. Hon skymtade en byggnad och anade att det var grannens stallbyggnad. Med ett stadigt grepp i väskan gick hon längs med byggnadens långsida. Hon rundade stallbyggnaden och kunde nu se grannes kalkslagna boningshus några meter framför sig. Det var mörkt i samtliga fönster och hon hörde klanger från vindspel. Hon passerade genom trädgården och kom ut på grusvägen. Hon stannade till när hon såg en bil på infarten.

Ur väskan plockade hon upp tårgasen. Tyst gick hon in på infarten. Hon såg att det var tänt i båda fönstren. Hon höll sig på avstånd, nära garageväggen. Hon bestämde sig för att titta in genom fönstret innan hon knackade på dörren.

Hon gick fram och ställde sig vid boningshusets vägg. Försiktigt tittade hon in och kunde se en man som av allt att döma var Anders. Han satt med huvudet i sina händer och det såg ut som om han grät. Hon stod kvar och betraktade honom och bestämde sig för att knacka på. Hon gick fram till dörren.

Med en beslutsam handrörelse knackade hon. Hon höjde den andra handen, tryckte lite nätt på munstycket. Hon kunde känna nervositeten. Ljuset tändes i hallen och hon såg en skugga genom de små rektangulära fönstren. Dörren öppnades och hon satte fingret på munstycket, men hejdade sig när hon såg det tårfyllda ansiktet. Hon sänkte armen och förstod att han inte hade uppmärksammat sprayflaskan. Hon tittade på honom. En man med en krycka.

”Är det Anders?”

Han nickade modlöst.

”Vad har hänt?” sade hon till sin egen förvåning.

Han skakade på huvudet och hon förvånades över att han inte frågade vem hon var.

”Min familj är borta.”

Marie kastade en blick mot grannhuset och förstod att Anders var mannen som det hade stått så mycket om i tidningen. Hon tittade på honom.

”Förlåt, jag måste ha kommit fel.”

Han nickade och hon insåg att han redan fått sitt straff. Han stängde dörren och hon vände sig om. Konstigt nog kände hon ingen glädje.

Kapitel 10

13 februari

KLAES WESTERMAN ÖPPNADE ögonen och såg en massa slangar och sladdar. Bredvid honom satt hans granne och gode vän Karl-Heinz Didrik, och han förstod att han var på sjukhuset. Han mindes inget av vad som hänt mer än att ett skott brunnit av. Han tittade på Didrik.

”Anas väninna fann dig i garaget liggande på golvet.”

Klaes slöt ögonen.

”En efterlysning har gått ut på mannen som sköt dig. Mimmi har gett ett bra signalement så han ska snart vara bakom lås och bom.”

Klaes höjde på ögonbrynen och Didrik förstod att han undrade om något hänt Mimmi.

”Ana har kört Mimmi till Sturup flygplats. Hon skulle åka hem i dag. Hon var tagen av det som hänt, men allt är bra med henne.”

På nytt slöt Klaes ögonen.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över nio när Kerstin Frankenheimer satte nyckeln i dörrlåset. I handen hade hon en påse med nybakade bullar från konditoriet. Hon hade gett sig iväg hemifrån redan vid halv åtta för att vara på kontoret och informera övriga om vad som hänt: Klaes hade blivit skjuten i sitt hem. Westermans bror och hans två döttrar hade varit på kontoret när hon kom. De hade sagt att hans tillstånd betecknades som allvarligt men inte livshotande.

På nytt frågade hon sig vad som höll på att hända. Först Swedbrandts mystiska försvinnande och sedan Claudias tragiska bortgång. Och nu Westerman.

I går hade hon berättat för Anders vad som hänt Westerman och han hade bara suckat och sagt något om att det kanske var han som dragit med sig någon förbannelse när han och Monica köpte huset. När hon förstod att han på allvar trodde att det var en förbannelse visste hon inte vad hon skulle svara samtidigt som hon ville lätta på hans börda. Hon hade lagt sin kind mot hans och till sin egen förvåning hade hon gett honom en puss på munnen.

Kerstin satte påsen på hallbordet. Hon hängde av sig kappan. Hon visste att Anders knappt hade fått en blund i natt så troligtvis sov han fortfarande. Hon behöll skorna på, rätade till kjolen och tog påsen.

Anders låg i sovrummet och själv hade hon legat på soffan trots att hon hade en dubbelsäng – det fanns ju gott om plats. I tankarna hade hon nu att hon skulle ligga bredvid honom i natt. Tyst förde hon upp dörren. Han sov och hon stod kvar och tittade på honom. Han var en älskvärd människa men nu hade allt rasat för honom. Hon visste hur det kändes. Hon hade själv mist sin Franz. Man fylldes av motstridiga känslor och kunde nästan känna en lättnad. Inte för att de somnade in efter en lång tids sjukdom utan för att man fick omgivningens sympatier. Och på något märkligt vis var denna sympati så stark att den uppsköt smärtan. När sedan veckorna gick avtog omgivningens medkänsla och man kom till insikt om hur mycket man saknade den som så hastigt lämnat en. Detta deltagande från vänner och bekanta gällde naturligtvis oavsett hur ens respektive somnat in, olycka som sjukdom.

Hon mindes så väl tiden efter Franz bortgång. Anders hade funnits där för henne och hans omtänksamhet och närvaro hade gjort att hon knappt kände av saknaden efter sin man. Det var under denna tid som hennes känslor för honom djupnat.

MIMMI CHINGUNJI VAR fortfarande skräddad över vad som hänt. Inom loppet av några minuter hade det fridsamma samhället med dess laglydiga och hövliga ungdomar och bekymmersfria

föräldrar blivit riktigt otäckt. Hon hade också omedelbart efter att mannen gett sig iväg fått illavarslande känningar att han skulle komma tillbaka. Tillbaka för att eliminera vittnet. *Henne.*

Gång på gång dök mannens ansikte upp. Han var välväxt och mörk och hade stora bruna ögon, nästan svarta, och hans klädsel var otadlig. Hon rös vid tanken. Detta var en man som hon var övertygad om begått många allvarliga brott. Ändå hade han inte varit hotfull mot henne.

Hon tvingade bort tankarna. I stället tänkte hon på sin hemresa. Ana hade precis släppt av henne på Sturup och nu satt hon och inväntade flyget till Paris. Efter att ambulansen kört iväg med Didrik och Westerman hade hon plockat upp visitkortet. Ett kort som hon nu höll framför sig. Hon sneglade på klockan som var några minuter i tio. Skulle hon ringa honom? Hon skämdes för att hon inte hade hört av sig. Det gick ju mot tre år. Samtidigt hade hon varit så nere efter sina systrars död att hon knappt orkat jobba. Än mindre underhålla fjärran bekantskaper.

Mimmi kände tårarna när hon tänkte på Ayala och sin lillasyster. Hon kunde också se sin bror John framför sig när hon berättade att Ayala och Nana omkommit i en bilolycka. John hade brustit ut i gråt, fallit ner på knä och fått ett allvarligt sammanbrott. De hade blivit tvungna att ringa läkare.

John hade alltid sett det som sin uppgift att avskärma sina systrar från elände och ondska, vilket han alltid lyckats med, men nu hade något inträffat som gick över hans förmåga.

Mimmi tänkte på sin systerdotter Kamilah som skulle bli två år i nästa månad. Kamilah bodde hos John och Jill men eftersom de var bosatta i Barcelona träffade Mimmi inte den lilla så ofta. Hon bestämde sig för att besöka dem till våren.

Mimmi tog upp sin mobil och beslöt sig för att sända Anders ett sms.

KARIN KRANTZ FÖRSTOD att Rut hade tröttnat på henne eftersom väninnan inte svarat på två veckor. Karin kunde inte mer än medge för sig själv att det var befogat. Hon hade varit en riktig plåga. Varje dag hade hon ringt henne – ibland både fyra och fem gånger på en och samma dag

och beklagat hur orättvist och eländigt allting var. Rut hade ju sina egna problem. Hennes make Lennart hade omkommit i en singelolycka och Charles hade oväntat lämnat henne. Något Karin visste tagit Rut hårt eftersom väninnan älskat sin make och blivit handlöst förälskad i Charles. Hon bestämde sig för att lämna Rut ifred. Tids nog skulle väninnan höra av sig. Hon hoppades i alla fall så.

LEIF MÅNSSON KÄNDE sig splittrad. Han var vanmäktigt trött. Han hade under en längre tid hållit sig men hela helgen och i måndags, men också i går, hade hustru Sigurbjört varit på ett bedrövligt humör och gormat och skrikit.

Han kände nu att han behövde komma ifrån, och onanerandet frigjorde spänningarna och fick honom lugn. Egentligen ett beteende som var ganska oförargligt, och som han tyckte att varje man hade rätt till. I stället var det oroväckande att dessa tjejer blev allt yngre och skulle åses i allt mer utmanande ställningar annars fick han inte den upplyftande känslan.

Leif var rädd och insåg till sin förfäran att allt började gå överstyr. Var det inte uppe på kontoret så kunde det ske i bilen. Men det hände också att han gick in på någon offentlig toalett. Dessutom hade han blivit upptäckt när han suttit vid en skola. En plats där det fanns unga tjejer, men också beskyddande och handlingskraftiga pappor.

LARS ANDERSSON BEFANN sig på Södergatan hos sin frisör. Han hade precis blivit klippt och fått ögonbrynen trimmade. Han hade inte hört av Elvira. Men han brydde sig inte längre. I stället log han när han tänkte på Lotta, och sin vän och arbetskamrat Tony Silver. Han hade bestämt sig för att göra en "Strandellare". Han hade hört att han påminde lite om Kristian Luuk, men att han hade en jämn och fin tandrad och ett fyrkantigt käkparti likt självaste Fabio. Något som han skulle kunna göra något riktigt bra av.

Lars log igen när han tittade sig i spegeln. Det såg inte alls pjåkigt ut. Han hade aldrig tänkt på det där med att trimma ögonbrynen men det fick hans ögon att se mer uttrycksfulla ut. Han nickade belåtet och reste sig upp.

”För omväxlings skull har jag kontanter. Vad är jag skyldig?”

”Fyrahundrasjuttiofem kronor.”

Han lade en femhundredalapp på disken, log och knuffade upp dörren. Han hade tagit ett första steg i processen. Det var värt lite dricks.

KERSTIN FRANKENHEIMER SATT på kontoret och väntade på att Anders skulle ringa henne. Hon hade inte velat väcka honom utan bara lagt påsen med bullarna på diskbänken och skrivit en lapp.

Kerstin kände nu att det var mysigt att komma hem när det fanns en man i huset. Detta var vad hon behövde. Ändå ville hon inte hysa alltför stort hopp om att han skulle fästa sig vid henne. I alla fall med sådana känslor som ett förälskat par hade för varandra. Men på samma gång skulle hon lura sig själv om hon sagt att hon inte trodde på dem.

Anders hade kort berättat om sin före detta, Maria Marquez, som till hans stora förvåning visade sig vara Jasmins syster. Hon hade kommit upp på sjukhuset tillsammans med Jasmin och sina två barn och berättat att han var pappan till hennes barn.

Kerstin blev allvarlig. Anders hade sagt till henne att han inte alls var säker eftersom Maria inte var en kvinna som man kunde ha allt för stor tilltro till. Så visst kunde det tänkas att hon for med osanning. Kerstin grunnade. Om det då skulle visa sig att han inte var far till barnen, och att Linus för alltid var borta, skulle detta kunna innebära att han ville ha en kvinna som var fertil och som kunde ge honom ett barn, vilket för henne var en biologisk omöjlighet. Kerstin hoppades nu att barnen var hans.

DET PEP I mobilen och Anders satte sig hastigt upp. Yrvaket tittade han bredvid sig, men ingen där. En dröm hade fått honom att tro att Monica låg jämte honom i sängen. Han kände huvudvärken och tog sig för pannan. Tankarna virvlade. I går hade Kerstin sagt att Westerman blivit skjuten. Något som betydde att tre från firman gått förlorade, ja fyra med honom själv.

Han sträckte sig efter mobilen. Allt var fortfarande överkligt och han ville så gärna tro att sms:et var från Monica. Men aldrig mer skulle han få några sms från henne. Han öppnade meddelandet.

”Dear, Anders”, läste han. ”I have been thinking about you so many times and I hope everything is okay with you and your family. I am here in Sweden at Sturup airport and I will go back to Paris in about one hour. I have been visiting a friend here, but I was afraid to contact you since you are married. Mimmi Chingunji.”

BÖRJESSON VAR GLAD. I går hade han fått beskedet att rummet var hans. Det fanns luftkonditionering, pentry och toalett, samt tillgång till dusch. Men gemensam dusch innebar hänsyn och han skulle bli tvungen att hålla rent efter sig, vilket naturligtvis skulle bli mödosamt. Visserligen tyckte han inte om att duscha, inte heller bada, men i denna värme var han så illa tvungen. Han sneglade på klockan som blivit några minuter över fem. Han bestämde sig för att gå ut och få något i sig.

Eftersom det regnat under några dagar var luftfuktigheten ovanligt hög men förvånansvärt nog hade han klarat av både den och den höga temperaturen. Och detta trots att han inte var förtjust i värme. Märkligt nog saknade han inte heller Sverige. Å andra sidan hade han aldrig betraktat sig som någon Sven Duva. I stället tyckte han att det nästintill var av en börda att ha blivit född i Sverige. Det enda den svenska staten gjorde var att de samvetslöst mjölkade en på pengar, och när

sedan företagsfallissemanget var ett faktum gled statsmakten undan för en tid, allt för att invänta nya registreringar av bolag, och sedan var det på nytt dags att mjölka.

I många år hade han varit en nödställd bonde och fått vända på varenda krona. Sparkapitalet kom från hans tid i Malmö när han drev Krösamos & Skrot. Men även då hade myndigheterna jagat honom. Han mindes inte hur många gånger han blivit skönstaxerad. Varje gång var det likadant. Skatteverket gick efter schabloner. I ett normalt hushåll skulle man förbruka ett visst antal kronor varje månad men konstigt nog tog de sociala myndigheterna inte hänsyn till dessa schabloner när man befann sig i armodet. Men han brydde sig inte längre. Han hade fått nog av Sverige och dess myndigheter. Nu gällde det i stället att bida sin tid i hopp om att polisen inte skulle hitta honom alltför snart. Och klarade han av att hålla sig gömd under resten av året fick han vara nöjd. Under tiden skulle han försöka göra livet så behagligt som möjligt. För trots att han kommit till åren fanns det en hel del saker som han var nyfiken på. Eller som hans gode vän Ulf brukade säga: ”Lyckan står den djärve bi”.

Börjesson stoppade på sig plånbok och nycklar. Efter att han ätit skulle han köpa sig en mobiltelefon. Den första i hans sextiotreåriga liv.

ANDERS KUNDE INTE få Mimmi ur tankarna. Han hade inte berättat för henne att han mist sin familj. Samtidigt var det svårt att dölja att han var utom sig av sorg. Han hade försökt skriva ett något sånär polerat sms och hoppades att hon inte skulle kunna läsa hans sorg mellan raderna. Att Monica var död och hans son försvunnen fick han vänta med att berätta tills han träffade henne – om han nu någonsin skulle få träffa henne igen. I sms:et hade han skrivit att han var glad att hon äntligen hörde av sig och att han hade tänkt på henne många gånger. Han hade också skrivit att om hon hade planer på att besöka Sverige igen skulle hon höra av sig.

På nytt tittade han på klockan. Han förstod att hon nu gått ombord på planet. Han tog lappen som Kerstin skrivit. Hans arbetskamrat var en varm och fin kvinna. Dessutom en kvinna med kurvor. I natt när han varit uppe för att göra sina behov hade dörren till vardagsrummet stått på glänt, och han hade tittat in. Hon hade legat i framstupa sidoläge och täcket hade kasat ner och omedvetet hade han dröjt någon sekund med att gå in på toaletten. Hon hade haft en vit klassisk bomullstrosa och trosans bakstycke hade glidit in mellan hennes skinkor. Han visste sedan innan att hon hade en fin bak, vilket inte allra minst hennes kjolar och klänningar rörde, ändå hade han förvånats eftersom hennes rumpa hade formen av två bowlingklot.

Anders tog sina kryckor och hasade sig ut från köket. På nytt undrade han vart Börjesson tagit vägen. Hade han lämnat landet och tagit med sig Linus?

DET VAR SLUT på jagandet. Marie tänkte på denne Anders. Onekligen hade hans idyll rämnat. Men det var inte mer än rätt åt honom. Sådde man vind fick man skörda storm. Det var så livet kvittade ogärningarna.

Det ringde. Marie tog mobilen och såg att det var Rita.

”Hej, MacDowell!” sade hon.

”Hej.”

Rita var väninnan som var kusligt lik skådespelerskan Andie MacDowell och som ofta fick män att kippa efter andan.

”Vad gör du?” sade Rita.

”Jag sitter här och kuckelurar”, sade Marie. ”Förresten, jobbar inte du i dag?”

Rita skrattade.

”Jo, men jag ringer för att jag undrar om du fortfarande är singel?”

”Vad är det för fråga?” sade Marie. ”Du vet att jag alltid kommer att vara singel. Män är bara till besvär.”

”Kanske det. Men min pojkvän har en arbetskamrat som är nyskild, och det är definitivt något för dig. Han är världens goaste. En riktig nallebjörn.”

TVÅ VECKOR I Paris och hon saknade redan Höllviken. Jonna hade packat allt som skulle med, vilket inte var alltför mycket. Möblerna hade hon delat ut till vänner och bekanta och husgeråd hade hon skänkt till sin sjuttiosjuåriga granne, Simone Mathieu. Hon tittade sig omkring i lägenheten som var tom så när som på gardiner. Hon tog sin mobil som låg i fönsterkarmen. Hon kunde se att taxin stod därnere. Det var dags att ta farväl av romantikens Paris.

Jonna log när hon tänkte på sin granne. I går hade Simone fällt en tår: Jonna skulle lämna sin lägenhet och Paris.

Deras vänskap hade under åren växt sig stark. Otaliga sommarkvällar hade de suttit på balkongen med varsin Chardonnay och pratat ända in på småtimmarna. Simone hade också velat betala henne för allt porslin hon hade fått men Jonna hade sagt bestämt nej.

Jonna log igen. Trots sin aktningsvärda ålder var Simone vid förvånansvärt god vigör. Hon hade sagt att hon väl åtminstone kunde få torka av golven och ombesörja så att nycklarna hamnade hos hyresvärdens, den alltid så modstulne monsieur Baptiste.

Jonna stoppade mobilen i kappfickan och öppnade dörren. Hon tog koffertarna och ställde ut dem i trappan. En sista gång tittade hon in i sin lilla lägenhet på Rue de Mont Thabor och kunde höra hur porten öppnades därnere. Trots att det varit så och så med förvaltningen av fastigheten, och att hennes lägenhet låg på fjärde våningen och det saknades hiss, hade hon trivts ypperligt. Hon drog igen dörren och noterade att det var tyst i trapphuset, trots att någon passerat portgången därnere. Hon tryckte på ljusknappen som inte fungerade och var en av de där bristerna tillsammans

med portlåset som hon fått ha överseende med under åren hon bott här. Men ljus silade in från våningsplanens ovalformade fönster så hon skulle inte behöva gå ner i totalt mörker.

KARL-HEINZ DIDRIK HADE lämnat sjukhuset och satt nu i sin bil. Westermans tillstånd var förhållandevis stabilt. Det var dags att ringa Jonna.

Han tog upp lappen och funderade ännu en gång på hur han skulle inleda samtalet. Visserligen kunde han vänta med att ringa eftersom Klaes hade sagt att Jonna skulle anlända till Sverige redan i morgon. Men doktorn hade sagt att när det gällde skottskador kunde man aldrig vara säker; komplikationer kunde lätt uppstå. Didrik beslöt att det bästa var att genast informera Jonna om vad som hänt.

MIMMI HADE GLÖMT stänga av mobilen, hon kunde känna hur den vibrerade. Hon hoppades att det var Anders igen. Hon tog upp den och såg att sms:et var från hennes bror John i Barcelona. Hon ryckte till när hon läste att Sigmunds dotter, Claudia, som hon visste var bosatt i södra Sverige och arbetade som mäklare, hade avlidit av ett fall i en trappa.

Hon hade aldrig fått tillfälle att träffa henne men visste att Sigmund varit mäkta stolt över sin dotter. Ana hade nämnt något om att många av Westermans anställda hade råkat ut för tråkigheter. Bland annat hade en försvunnit, vilket Didrik bara trodde var en arbetsdesertering i sant missnöje. Men en annan hade ramlat ner från en byggnadsställning och brutit båda benen. Hon mindes också att Ana hade sagt att en ung kvinna vid namn Claudia råkat ut för en olycka.

Hon undrade nu om Claudia var ett vanligt namn i Sverige och om det kunde ha varit Sigmunds dotter som arbetat hos Westerman.

JONNA HADE PRECIS stoppat sina nycklar i Simone Mathieus brevlåda och var nu nere på våningsplan två. Hennes mobil ringde, men hon bestämde sig för att inte svara eftersom hon hade fullt sjå med resväskorna. Dessutom stod taxin och väntade. Hon kände nu för att komma därifrån. I natt skulle hon sova hemma hos sin väninna som bodde på gångavstånd från Charles de Gaulle, en av Paris tre flygplatser.

Ännu en ringsignal ljud i trapphuset och hon tänkte att det var mig en envis en. Hon stannade till, satte ner resväskorna och tog upp mobilen.

”Don’t answer the phone!”

Jonna ryckte till. På vilplanet nedanför henne skymtade hon en man vars röst hon var väl bekant med.

”You frightened me.”

Han tittade på henne och hon suckade.

”It’s over, Rafi, and you know it.”

”Nothing it’s over until I say it’s over.”

BÖRJESSON TITTADE IN genom restaurangfönstret. Det var inte alltför mycket gäster därinne så han beslöt sig för att gå in. Han förde upp dörren. Han bestämde sig för att sitta vid det runda bordet i ena hörnet. Några bord längre bort satt två unga filippinskor, och de såg ut att ha kul.

Han kunde inte mer än erkänna att han saknade de rofyllda stunderna med sina ”besökare”. Visserligen hade han varit tvungen att lära sig lite engelska för att kunna kommunicera med Madeleine. Men på samma gång var han inte alltför övertygad om att hans engelska skulle vara gångbar härnere. Hans uttal var mindre bra.

Börjesson satte sig ner och de båda unga kvinnorna fnittrade och han anade att de var prostituerade. Han vände sig om och blängde på dem. De kunde gott putsa på sina manér.

KENT NILSSON UNDRADE var Leif Månsson blivit av. Vännen hade sett håglös ut och frågat om de skulle ta en kaffe.

Kent lade mappen på skrivbordet och gick ut till Frankenheimer.

”Vet du var Leif är?”

”Han skulle iväg för ett ärende.”

”Vi skulle ju ta en kaffe och prata om resan.”

”Kaffet kan du ta med mig”, sade Björndalen och räckte honom en mugg.

”Tack”, sade Kent och flyttade blicken till Frankenheimer. ”Hur är det med Anders?”

”Ja, hur är det med honom?” upprepade Björndalen och satte sig. ”Jag hörde att ni är sambor numera.”

Kerstin svarade inte och Kent blängde på honom.

”Visa lite respekt. Monica är nyligen begravd.”

Björndalen lyfte på handen i en ursäkt.

BÖRJESSON HADE FÅTT in sin mat men var rejält irriterad. De unga kvinnorna hade precis gått men deras fnittrande hade upphört i knappt två minuter. Sedan var det dags igen.

Han gillade inte uppspelta människor. Han tyckte att det fanns nog med lustigkurrar. Visserligen tjänade människan olika syften. Vissa var födda till att underhålla medan andra tog mer allvarligt

på saker och ting. Men att sitta och fnittra var flickigt så det förslog. Dessutom rejält oförskämt. Rent krasst tyckte han att sådana människor skulle låsas in. Folk som inte var allvarliga skapade en villfarelse kring livet. Här nere tog de också för givet att solen skulle gå upp varje morgon. Men asiater var ett obildat folk, loja och oföretagsamma. Kort sagt höll de inte måttet för att benämnas människa; så att ödet fört honom hit var inte alls konstigt eftersom här fanns oduglingar i överflöd. Och att de gamla aztekernas ritualer skulle komma väl till pass här nere var ingen överdrift. Att då ta dem i tidig ålder var bara av godo eftersom större delen ändå skulle växa upp till tjuvar och annat patrisk.

Börjesson hade mist aptiten. Han föste bort tallriken och gjorde en gest till servitrisen att han ville betala.

MOTVILLIGT HADE MARIE sagt ja till att träffa Ritas pojkväns arbetskamrat. Alla fyra skulle ses i kväll. Och kanske var det dags att försöka närma sig en kille utan att skada honom. Frågan i stället var vad han skulle kunna bidra med för att göra hennes liv mindre eländigt?

Återigen kom Marie att tänka på Anders. Elvira hade nämnt något om att Roberts vän Krister blivit mördad av den man som söktes över hela världen. En man som bodde granne med den person som på en och samma dag mist sin hustru och son. Pappan var alltså Anders.

Marie skakade på huvudet och undrade vad det var för slags galning. I nästa ögonblick slog det henne att hon inte var ett dugg bättre själv. Hon hade ju kört en nagelfil i ögat på ”Tack och hej leverpastej”, och för tjugo år sedan hade hennes vänner kastat ut Mikael från balkongen.

Marie hade inte berättat för någon. För fem år sedan hade hon varit på Kiviks marknad och besökt en spågumma. Hon hade inte sagt till spågumman vad hon hade i tankarna utan bara att det fanns en person som skadat henne när hon var femton år. Spåkvinnan hade tittat på henne och sagt att om hon sökte upprättelse skulle hon vänta tills denne blivit pappa, för det var då de var

som mest sårbara. Därefter hade spågumman berättat historien om elefanthannen som blivit förälder. Marie kunde inte mer än dra på munnen. Hon hade väntat i så många år på att hämnas denne Anders men ödesmakten hade ombestyrkt allt för henne.

RAFI STOD KVAR på vilplanet så Jonna tog sina resväskor och gick ner mot honom. Trots ljusinsläppet från fönstret hade hon svårt för att se hans ögon under de buskiga ögonbrynen. Hon kände fruktan. Samtidigt visste hon att det gällde att dölja sin rädsla. Han skulle inte in i hennes liv igen även om hennes eget nu såg ut att vara i taka händer.

Hon tittade på honom. Hans pupiller var stora som tiokronor. Hon förstod att han var drogpåverkad. Hon försökte glida förbi honom, men han sträckte ut armarna.

BÖRJESSON GICK LÄNGS de nergångna trottoarerna där en smal remsa av växtlighet löpte jäms med. Det var varmt och luktade fasligt och de meterhöga palmbestånden såg ut att vara i allt annat än god kondition. Han förstod att sträckan utgjorde ett urinstråk för hundar, katter och allt annat pälsotyng.

Trottoaren var översvämmad med folk och han sicksackade sig fram. En myriad av nationaliteter mötte honom. Ännu en gång blev han på det klara med att han befann sig i de olika folkslagens brännpunkt: sydeuropéer, skandinaver, amerikaner, kineser, afrikaner, allt patrask passerade och surret och de tunnsådda skratten från folkströmmen fick honom att svänga ner i en mindre gata. Han drog ett djupt andetag och den kvalmiga luften fick honom att brista ut i en hostattack.

”Are you okay, sir?”

Han vände sig om, en tioårig pojke utan skor som sträckte fram sin hand.

”Pahingi po ng pera?”

”Vad!?”

”Sir, can you give me money?”

Börjesson slog ut med ena armen, skakade på huvudet och traskade vidare.

Efter en stund började det bli glest på människor, och Börjesson andades ut. Han hörde visslingar från en liten sidogata och tittade ner i den. Två kvinnor stående i gränden bredvid en massa sopkärl. Han förstod att de sökte någon i huset eftersom båda tittade upp. Men det fanns ingen på balkongen.

Plötsligt började den ena av dem skratta och det var ett fnitter han kände igen sedan restaurangen för en stund sedan. På nytt sneglade han upp mot balkongerna, men ingen syntes. Han gick in i den mörka gränden och den ena kvinnan uppmärksammade att de inte var ensamma. Bredvid en stor ventilationstrumma stod ett järnrör och intill låg något som såg ut som döda råttor.

Börjesson tog röret. På nytt kastade han en blick upp mot balkongerna. Han gick fram till den ena kvinnan som bara stirrade på honom. Han lyfte på armen, och hon föll ner på knä och höjde sina händer för att värja sig. Han lade tyngd bakom slaget och hon föll till marken.

Han fick tag i halslinningen på den andra kvinnan, som var aningen mer högljudd än väninnan, drämde järnröret i bakhuvudet på henne och det lät som om en trälåda gick i kras när hennes skalle sprack. Han släppte halslinningen och hon segnade ihop. Hennes händer var knäppta. Han blängde på henne. Det var så dags att göra avbön för allt illvilligt förlöjligande de utsatt honom för inne på restaurangen.

Börjesson ställde järnröret bredvid ett sopkärl. Han bestämde sig för att gå tillbaka till hotellet. Det var dags för en dusch. Och detta trots att han ogillade att duscha.

JONNA SPÄNDE ÖGONEN i honom.

”Can you let me pass? My taxi is waiting.”

Han stirrade på henne.

”I know you are going back to Sweden.”

Jonna svarade inte. Hon började bli trött i armarna.

”It’s too late anyway”, sade han.

Hon satte ner resväskorna.

”What is too late?”

”For you and mister Westerman.”

Jonna skakade på huvudet och greppade väskorna.

”You are not going anywhere”, sade Rafi och tog stryptag på henne. ”I shot him.”

Jonna släppte väskorna och kände att hon fick svårt för att andas. Med blicken vädjade hon till honom att släppa men i hans ögon lyste hat.

Med kraft satte hon knäet i skrevet på honom och han släppte taget.

”Heeeelp”, skrek hon samtidigt som hon kastade sig nerför trapporna.

När hon rundade våningsplanet slängde hon en blick bakåt och såg att han satt på huk. Hon förstod att han inte skulle ta upp jakten. I alla fall inte i dag.

KLOCKAN HADE BLIVIT fem över sex och Marie stod utanför McDonald’s på Gustav Adolfs Torg. Men ingen Rita med manfolk syntes till.

”Hej.”

Hon vände sig om och möttes av ett par vänliga ögon.

”Är det Marie?”

”Ja, i egen hög person.”

Han skrattade och hon tittade sig omkring.

”Rita och Daniel kunde inte komma så det blir bara du och jag.”

Hon log och han sträckte fram handen.

”Mattias.”

Kapitel 11

15 februari

DET HADE BLIVIT fredag kväll. Anders tänkte på morgondagen. Claudia skulle begravas. Westerman, som skulle närvara vid jordfästningen, kunde naturligtvis inte åka eftersom han låg på sjukhuset. Men Kent Nilsson och Leif Månsson hade erbjudit sig att resa och skulle åka iväg tidigt i morgon bitti till Frankrike där Claudia skulle gravsättas. Först hade det varit tal om Thal, den plats i Österrike som hennes far kom ifrån. Men Claudias mamma hade ändrat sig i sista stund, vilket var förståeligt eftersom hon var bosatt i Frankrike och ville ha sin dotters sista vila inom räckhåll.

Anders besinnade sig och ångrade nu att han inte hade gått på begravningen. I lördags hade Monica begravts och detta hade ägt rum i S:t Knuts Kapell på Östra Kyrkogården i Malmö i kretsen av de allra närmaste. Viveka hade ringt och kort berättat att begravningsakten endast tagit tjugo minuter och att både Siv och Rolf varit lugna och samlade.

Anders tittade på klockan som blivit några minuter i sju. För en timme sedan hade Kerstin sänt honom ett sms där hon skrivit att hon skulle besöka Westerman på sjukhuset. Efter besöket skulle hon iväg och köpa grekisk mat. Hon hade bett honom plocka fram tallrikar och bestick och han hade blivit ombedd att sätta en flaska vin på kylning.

Han hade sovit tre nätter hos Kerstin och hon hade varit fantastisk både när det kom till service och förståelse. När det hade ringt i hans mobil (vilket det gjort en hel del eftersom kunder sökt honom) hade hon svarat och ombesörjt ärendena. Och varje gång han skulle sätta eller resa sig var hon där och gav honom en hjälpande hand.

Gipset skulle plockas bort om två veckor och Kerstin hade erbjudit honom att stanna där längre. Men han hade redan allt klart. Det var dags att ta upp jakten. Så fort gipset var borttaget skulle han åka hem för att packa. Han anade vart Börjesson tagit vägen. Naturligtvis hade denne flytt till

Filippinerna med Linus där även Annabelle och Ingvar och deras son Josef befann sig. Ett land som var billigt att leva i och som inte hade utlämningsavtal med Sverige.

Anders mindes Mary Sarasin som han träffat i somras utanför tattoo & piercing. Hon hade varit i följe med två tjejer och två killar, och han hade gett henne sitt mobilnummer. Det hade inte blivit mycket sagt mer än att de två killarna var de andra tjejernas pojkvänner. Då som nu hade han undrat om Pers berättelse timmarna innan hade något samband med den händelsen eftersom vännen sagt att han mött en asiatisk kvinna hos sin logoped. Per hade bara träffat henne en enda gång och då hade hon inte presenterat sig. Men hon hade berättat att hon brutit med sin pojkvän på valborgsmässoafton och att denne bodde i Malmö men hade sina föräldrar utanför Trelleborg, och att det var där han tog sin tillflykt när han kände sig nere. De hade varit ihop i två år och han hade varit snäll under deras tid tillsammans. Trots detta kände hon en rädsla inför honom. Hon hade berättat för Per att hon bara veckorna före valborg hittat ett brev från hans före detta flickvän. Hon hade räknat ut att han bara varit nitton år gammal då brevet skrevs, och att tjejen som författat det betydligt äldre. I brevet stod att uppbrottet berodde på deras åldersskillnad, men också på hennes missbruk. Samtidigt skrev hon att han valt en fin dag om deras förlovning skulle komma till stånd eftersom denna skulle eklateras den 26 juli, samma datum som han för första gången sett henne i Folkets Park. Dessutom mindes Anders att Per berättat att kvinnan skrivit att hon var ledsen för att han fått lösa ut ringarna. Hon undrade också om hon kunde få tillbaka sin halskedja med medaljong.

Anders anade att denna Mary Sarasin var samma kvinna som Per mött uppe hos sin logoped. Mary Sarasin och flickan i brevet var alltså med stor sannolikhet Annabelles och Ingvars sons före detta flickvänner.

LARS ANDERSSON HADE precis kört sitt första träningspass på Friskis & Sveltis. Per hade lovat att han skulle höra av sig i veckan gällande karaten men nu var det fredag kväll och Lars hade bestämt

sig för att han ville köra igång. Men trots att han löst årskurs på Friskis & Svettis hade han beslutat sig för att också följa med Per på karaten.

Naturligtvis var han medveten om vad han stod inför. Körde man på allt för hårt i början fanns det en risk att man tröttnade. Men Lars var fast besluten att bättra på sitt yttre. Han var trött på att alltid vara den som kvinnorna ville ha i sina liv efter att de separerat och behövde någon att vädra sina sorger med. När de sedan återhämtat sig var han förpassad och glömd. Han ville ändra på detta och visste vad som krävdes; tjugo kilo skulle bort och han skulle få transplanterat hår. På tisdag var det dags för konsultation på Medica Klinik.

VIVEKA LUNDBLAD SATT i köket hemma hos sina föräldrar på Borgmästaregatan i Trelleborg. Föräldrarna hade åkt till Malmö för att besöka kyrkogården men själv hade hon inte kraft och ork att följa med. Gabriel och hennes syster var döda och hennes systerson och moster försvunna. Något som betydde att om polisen inte fann Linus och Rut skulle familjen Lundblad dö ut med henne. Hon tittade på Monicas nyckelknippa. I går hade hon pratat med Anders som sagt att han inte klarade av att sova i huset. Han hade berättat att han sovit hos sin arbetskamrat, men så fort han blev av med gipset skulle han se sig om efter en ny bostad. Men först skulle han göra en resa. Viveka hade frågat vart, men han hade inte svarat, bara sagt att han hade något viktigt att ta itu med. Hon anade att han undanhöll något som hade att göra med Monicas död och Linus och Ruts försvinnande.

I dag hade Viveka bestämt sig för att åka till Beddinge. Det fanns ett par saker som hon var ganska säker på att Anders var ovetande om.

De hade inte varit mer än barn när de hade börjat med sitt skrivande. Sedan tonåren hade hon och Monica ett gömställe. Under sängen, inklämd mellan sängbottens brädor, fanns deras innersta tankar och drömmar dokumenterade.

Viveka reste sig upp från köksstolen när hon hörde att det rasslade i dörrlåset. Mamma och pappa var tillbaka. Hon bestämde sig för att genast köra till Beddinge.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över sju när Kerstin öppnade dörren. I ena handen hade hon en kasse från Lindex och i den andra två folieformar med grekisk mat.

”Är det någon hemma?”

Anders tog sin krycka och stapplade ut från köket. Han tittade på henne och hon snurrade ett varv på de höga klackarna.

”Vad tycker du?”

”Ny kappa?”

Kerstin nickade.

”Tjusig.”

Hon log.

”Vänta så ska jag hjälpa dig av med den.”

”Klarar du det då?”

Anders satte kryckan mot väggen.

VIVEKA SATT I bilen på väg till Beddinge. Hon hade varit i huset en gång med sina föräldrar och hade tyckt att det fanns en kuslig aura där. Hon kom att tänka på vad mamma och pappa hade sagt om vad polisen berättat om grannen: De stod förundrade inför Börjessons försvinnande. De var övertygade om att han inte bara hade med de två morderna att göra utan också var ansvarig för Linus försvinnande. Dessutom misstänkte de att han hade lämnat landet. Men Viveka hade sina tvivel.

Kanske denne granne vilselett samtliga och var kvar och bodde i vad hennes pappa kallade underjordisk gång. Men i så fall var hon förberedd. Det fanns något som varken mamma eller pappa visste. Något som skulle ha gjort dem båda oroliga. Och det var bland annat detta som fått henne att lämna Sverige och flytta till Quelimane i Moçambique. En plats där hon visste att det fanns ett dussintal med samma förmåga som hon.

ANDERS STOD MED Kerstins kapp i sin hand. Klänningen var elegant och han kunde inte mer än tillstå att hon var raffig.

”Den måste ha varit dyr.”

”Ja. Men har man en sådan stilig karl hos sig får man försöka snofsa till sig lite.”

Anders log och tittade på folieformarna som hon ställt på hallbordet.

”Ska vi äta?”

”Det tycker jag”, sade hon.

Anders tog galgen och hängde upp kappan.

”Vi får nog köra det en vända i mikrovågsugnen eftersom jag nu stått och mannekängat för dig.”

Han nickade och förstod att kvällen skulle bli annorlunda än de gångna.

BENGT SERLANDER KLIADDE sig i pannan. Han hade jobbat som polis i hela sitt liv och nu verkade det som om det sista året innan pensionen skulle bli det mest hektiska. Han tänkte bland annat på Westerman som blivit skjuten i sitt hem i tisdags.

I eftermiddags hade DNA-svaren kommit. Blodet visade sig vara från Rut Liv och Linus Hademark, men ingen av kropparna hade påträffats. Något som innebar att de fortfarande kunde

vara i livet, även om Serlander nu hyste tvivel. Men innan han berättade för de anhöriga ville han ha en dag på sig att fundera på hur han skulle lägga fram det så att inga missförstånd skulle uppstå. Han visste att det skulle bli en rejäl knäck för Linus pappa, men också för Siv och Rolf Lundblad, nära anhöriga till Rut Liv och Linus.

Serlander hade kollat upp allt. Det fanns inget biologiskt faderskap registrerat, men en Blom hade misstänkts vara fadern till Allan Ingemund Börjesson. Denne Blom hade två barn, en dotter vid namn Kristina och en son. Sonen var Charles Blom. Och Allans mor var den avlidna Svea Börjesson som i våras somnat in i sin lägenhet på Sevedsplan. Efter sig hade hon lämnat en stuga i Bokeslund och 337 000 kronor, vilket tillfallit hennes enda barn – Allan Börjesson.

Serlander grunnade. Om det nu skulle visa sig att den framlidne Valter Blom var pappan till efterspanade Allan Börjesson så var Kristina hans halvsyster och Charles hans halvbror. Och stämde detta som Charles berättat om sin far så kunde det innebära att det fanns en genetisk avvikelse i hjärnan hos Allan, såväl som hos Charles själv. Men även om denna psykiska defekt var nedärvd betvivlade Serlander att detta skulle kunna ha gjort dem båda till massmördare. Ändå kunde han inte släppa tanken eftersom Kristina blivit skäligen misstänkt för sin fars död. Något som innebar att samtliga syskon blivit utpekade.

Med en betänksam min tog Serlander mappen från bordet. Han förde ner glasögonen på nästippen. Han hade grävt fram de gamla handlingarna. Den akt där Kristina vid förhöret bland annat sagt; att trots den starka avsky hon kände för sin far, då han utsatt henne och äldsta dottern för incest, skulle hon aldrig kunna skada honom.

Men oavsett om Serlander inte på något vis ifrågasatte Kristinas trovärdighet tyckte han ändå att det var en smula märkligt att två syskon var, och ett hade varit, misstänkta för mord. Han hade också uppmärksammat att förhørsledaren varit Rudolf Tigerstedt och åklagaren den nuvarande distriktsåklagaren Sven-Erik Alhem.

Serlander gäspade och sköt upp glasögonen i pannan. Han lade mappen på bordet och reste sig. Klockan var bara tio i åtta men han var totalt utmattad och kände att han var tvungen att gå och lägga sig. De senaste veckorna hade varit arbetsamma och han var inte någon ungdom längre. Ändå hade han jobbat tolv timmar per dygn. Risken för hjärnblödning och hjärtinfarkt var också förbundet med åldern, något som inte minst hans hustru ständigt påpekade. Han hade också lovat henne att trappa ned efter att han hittat denne Börjesson. Samtidigt visste han att det kunde ta tid. Han hade arbetat ihop med både Ann-Britt Grünwald, före detta fängelsedirektör, och Hans Holmér. Båda hade sagt att hans styrka som polis var hans uthållighet, ett karaktärsdrag som var outhärligt i jakten på en mördare. Gode vännen Hans hade flyttat ner våren 2002 men tyvärr hade dennes tid inte blivit särskilt långvarig på hästgården i Västra Alstad utanför Trelleborg. På hösten hade han gått bort efter en lång tids sjukdom. Men den hedervärde vännen hade i alla fall hunnit ge honom några visdomsord. Serlander skulle ta vara på sin tid, njuta sitt otium, och försöka tillbringa så mycket tid han bara kunde med hustrun. Och Grünwald hade han regelbunden kontakt med. En kvinna som ständigt överraskade med aforismer om livets mening.

I morgon skulle han berätta för Anders och dennes svärföräldrar att blodet kom från Rut Liv och Linus.

BÖRJESSON TITTADE PÅ klockan. Den var tio i två på natten och han kunde inte sova. Temperaturen hade sjunkit några grader och höll sig kring 30-strecket. I morgon skulle han hämta rumsnycklarna. Börjesson tillät sig ett litet leende. För ögonblicket kände han sig tillfreds, även om han till en del ångrade vad han gjort i onsdags.

Det hade pratats om de unga kvinnorna som blivit misshandlade i gränden. Båda hade klarat sig, vilket förbryllade honom. Han hade ju lagt kraft bakom slagen och ett krasande läte hade uppstått när järnröret träffade den högljudda kvinnans huvud. Han hade i alla fall bestämt sig för att i fortsättningen hålla en lägre profil annars skulle han inte bli särskilt långvarig i friheten. Men det

hade varit rejält mörkt i gränden så han hoppades att de vid en konfrontation inte skulle kunna peka ut honom.

Det hade inte blivit något mobilinköp i onsdags så i dag var det dags att införskaffa en. Han skulle ringa sin gamle vän i Portugal, Manuel Da Silva. Efteråt var det dags att besöka ett kärt gammalt grannpar.

VIVEKA SVÄNGDE IN på grusvägen och slog på helljuset. Hon sänkte farten och tittade på de små pilträden, en allé som hon inte skulle få uppleva i dess blomstring eftersom hon visste att Anders bestämt sig för att sälja huset.

Hon hade aldrig gillat sin svåger. Redan vid första mötet visste hon vad han var för en. Eller rättare sagt vad han hade varit för en. Monica hade alltid haft en förkärlek till killar med ett välsmort munläder, och detta tillsammans med en melankoli var i många kvinnors ögon oemotståndligt. Men för Viveka var det tvärtom. Hon tyckte att snacksaliga killar som pådyvlade flickvännerna sina åsikter och värderingar var hemska. För när pojkvännerna sedan hjärntvättat dem kunde de ifrågasätta varför de tyckte så. Samtidigt visste hon att Monica hade älskat honom. Hon visste också att Anders hade varit en god familjefar.

Viveka klev ur bilen. Det var kallt, helt vindstilla och himlen var stjärnklar. Hon knäppte jackan och stod kvar. Det var tyst, nästan fridfullt, och hon kunde se att något rörde sig framför bilen. Plötsligt hördes en duns och ett smaragdgrönt öga skar genom mörkret. Hon log när hon såg att det var en katt. Majestätiskt satt den på huvudet och stirrade på henne och det kändes som om den ville berätta något. Hon sträckte fram sin hand och lade den på det gråspräckliga huvudet. Katten tittade på henne och hon slöt ögonen och kunde förnimma att det var en man som avlägsnat djurets öga. Men det var inte denna förmåga hon var orolig för att hon en dag skulle röja för sina föräldrar

utan det som hon upptäckt när hon endast var sju år gammal. Något som fått henne att på allvar tro att hon var en häxa.

Viveka tog bort handen och katten lade sig ner på den varma huven. Hon tänkte tillbaka på den tid som varit. Hon älskade sin familj men nu saknades tre stycken: Gabriel, Monica och Linus, men också hennes moster.

Hon satte nyckeln i dörrlåset, öppnade och gick in. Hon tände ljuset och tittade upp mot ovanvåningen. Det var där Monica och Anders haft sitt sovrum. Hon gick in på toaletten, tryckte på ljusknappen och taklampan blinkade till. Hon knäppte upp jackan och byxknappen, drog ner byxorna och satte sig. Hon tittade ut mot hallen och fick en känsla av obehag. Hon bestämde sig för att gå en runda på bottenvåningen innan hon gick upp.

Hon reste sig, knäppte byxorna och gick ut i köket. Hon tittade mot klädkammaren som angränsade till köket. Det var därinne som mamma och pappa hade sagt att man tog sig ner till den underjordiska gången. Hon lade bilnycklarna på skänken, vände sig hastigt om när hon fick känslan av att hon var iakttagen. Hon kastade en blick ut mot hallen, men ingen där. Hon tog bilnycklarna och gick in i klädkammaren. Mamma hade sagt att nedgången var bakom råsponten så hon knackade på brädorna och kunde höra att det var håltomt. Hon tryckte, men såg skruvarna och förstod att dessa först måste avlägsnas.

Viveka lämnade klädkammaren och fortsatte in i vardagsrummet, tände ljuset och tittade på soffan. I höstas hade Monica berättat att de köpt en ny soffa och ingående och lyriskt beskrivet hur sittvänlig den var. Viveka skakade på huvudet och kände gråten komma. Hennes syster skulle aldrig mer sitta i den.

Hon satte sig och sneglade på tavlan. Ett knippe sockerrör. En målning som hon visste att de fått i inflyttningspresent av Anders vän. Och det var denne Chris som förolyckats tillsammans med hennes syster. På bordet låg Monicas klocka, ett armbandsur som hon själv köpt till henne när hon

mellanlandat i London. Hon slöt ögonen och kunde fortfarande inte tro att det var sant. Båda hennes syskon var borta. Hon reste sig upp och gick ut i köket och vidare till hallen. Med bestämda steg gick hon upp på ovanvåningen. Hon knuffade upp dörren, stod kvar och tittade in i mörkret. Hon tände ljuset och svepte med blicken. Monica hade sagt att de inte hade några planer att inreda vinden. I alla fall inte under de närmaste åren.

Hon öppnade dörren till sovrummet. Det doftade fortfarande Monica. På nytt kände hon tårarna. Hon satte sig på sängen. Hon mindes tillbaka, hågkomster från barndomen där morfars orangevita husvagn av märket Abbey pop hade varit mötesplatsen under några vintrar. Därinne hade hon och Monica för första gången sett en livslevande råtta, och de hade lämnat husvagnen som två fega råttor.

Viveka reste sig upp. Det var dags att titta under sängen. Hon satte sig på huk, och med båda händerna kände hon. Men inget inklämt mellan sängbottens brädor. Kanske syrrans plats i sängen hade varit på andra sidan? Återigen fick Viveka känslan av att hon var iakttagen men förstod att det var nervspänningarna över att befinna sig i huset. Hon satte sig ner på knä och förde in armen under sängen och trevande kände hon under varje sängbottenbräda. Hon lade sig ner för att kunna se under, och nere vid fotänden såg hon att något var intryckt – det liknade en bok. Hon drog ut den och satte sig upp. En svart anteckningsbok av det nuvarande året.

Viveka stoppade den i bakfickan och bestämde sig för att köra tillbaka till Trelleborg. Hon rundade sängen och tittade mot den vidöppna sovrumsdörren som hon tyckte rörde sig. När hon skulle gå ut ur sovrummet stängdes dörren mitt framför näsan på henne.

”Vem är du, och vad gör du här?” sade hon.

Mannen tittade på henne.

”Jag väntar på att er granne ska dyka upp.”

”Härinne!?”

Mannen nickade.

”Antingen går du ut härifrån eller så ringer jag polisen”, sade Viveka.

Ett sardoniskt leende bredde ut sig över mannens läppar, och då slog det henne att det kanske var grannen själv. Men om det nu var Börjesson skulle han ju bli lika förundrad över att hon var där eftersom han hade träffat Monica.

”Har du något otalt med grannen?”

”Det kan man säga”, sade mannen.

”Då tycker jag att du gör det mest rätta och går in och knackar på där.”

”Egentligen är det inte bara grannen jag har otalt med utan även med din man.”

Det var inte Börjesson. Han sökte Börjesson, och så trodde han att hon var Monica.

”Vad har du för otalt med Anders?”

”Din man träffar min hustru fastän jag har varnat honom för att fortsätta med det.”

Då var hennes misstankar alltså inte tagna ur luften. Anders hade inte bara varit en skitstövel utan var fortfarande.

”Han kan vara rätt styvnackad”, musicerade hon.

Han tittade på henne. Hon verkade inte alltför rädd.

”Ja, men då vet jag hur man ska få bukt med detta”, sade han.

Viveka svarade inte och mannen förde ner sin ena hand i fickan.

”De blir alltid medgörliga när man pratar med deras barn och fruar.”

Viveka tittade på den lilla flaskan som mannen höll i sin hand.

”Du är vacker, och många gånger ska de som får det i ansiktet faktiskt vara tacksamma eftersom det oftast förändrar deras liv. De börjar helt enkelt tänka på ett annat sätt och det själviska upphör och deras sinnen vidgas. Det kan låta ofattbart men faktiskt blir de också många gånger mer harmoniska efteråt.”

När mannen skruvade av korken tog Viveka ett steg tillbaka.

”Vackra och rika människor har svårt för att visa tacksamhet. Hela tiden vill de ha mer, och allt verkar handla om pengar och skönhet för dem.”

”Jag tycker att du ska skruva på korken och ge dig härifrån.”

Han tittade förvånad på henne eftersom han hade förväntat sig att hon skulle falla i gråt.

”Du tar stora ord i mun, min flicka.”

”Tvinga mig inte att skada dig”, sade hon. ”Jag har aldrig behövt skada någon.”

Han skrattade och gick emot henne.

”Jag varnar dig.”

Viveka spände alla sina sinnen och tittade på den tunga lampan som stod på nattduksbordet, och i nästa sekund flög den med kraft in i mannens huvud.

KLOCKAN HADE BLIVIT halv elva. Anders sträckte sig efter sin krycka. Han kände att han ville gå till sängs. Han hade gjort Kerstin sällskap och druckit två glas vin medan Kerstin själv tömt en hel flaska och var aningen onykter.

”Jag går och lägger mig.”

”Okej”, sade hon och lämnade badrummet.

Anders stapplade sig in i sovrummet och föste igen dörren. Han ställde kryckan mot väggen och satte sig i sängen. Han drog av sig t-shirten och joggingbyxorna och lade dem på stolen. Med en djup suck kröp han ner under täcket.

”Har du lagt dig?”

”Ja”, sade han.

Kerstin öppnade dörren.

”Jag ska bara hämta borsten.”

”Ta vad du behöver.”

Kerstin log och gick ut, men hon lät sovrumsdörren stå på glänt. Hon hoppades att han inte skulle be henne stänga den.

”Jag tror också att jag går och lägger mig”, hojtade hon. ”Jag är nog lite berusad.”

Kerstin gick in på toaletten. Hon öppnade skåpet och vred på badrumsspeglens och kunde se att han tittade på henne. Hon lät speglens stå vinklad och drog borsten några gånger genom håret. Hon knäppte upp klänningen och lät den falla till golvet och kunde se att han inte vek undan med blicken.

KLOCKAN HADE BLIVIT fem över halv elva och Viveka låg i sängen hemma hos sina föräldrar. Hon var fortfarande skakis. Hon hade brutit det löfte som hon hållit i snart trettiofem år. Att inte visa att hon hade förmågan. Hon var telekinetisk.

Telekinesi var ett parapsykologiskt fenomen där man kunde flytta på saker med endast tankekraft. Hon hade provat ett antal gånger när hon var ensam men detta var första gången i närvaro av andra människor. Hon kunde alltså flytta på saker om hon ansamlade sina sinnen, och det var bland annat därför som hon begett sig iväg till Moçambique.

Tidigt hade hon läst att i Quelimane fanns en handfull personer som kunde utöva telekinesi. Hon hade lärt känna två av dem men varken hon eller de hade visat prov på sina förmågor. Detta var något man inte pratade om, än mindre uppvisade, eftersom respekten för dessa krafter var enorma. Nämnades överhuvudtaget något om telekinesi så kom det från de yngre, men även då var det i största hemlighet.

Viveka hade lovat sig själv att det inte under några som helst omständigheter skulle få ske. Hennes vän i Moçambique hade sagt att det var sådana här saker som kunde få statsmakterna att fundera på att enlevera dem för att utnyttja dem vid hemliga internationella militära uppdrag.

Viveka drog ut lådan till nattduksbordet. I kväll orkade hon inte läsa men i morgon skulle hon titta i Monicas dagbok.

ANDERS KUNDE INTE låta bli att titta eftersom han såg rakt in i badrummet där han låg. Inne på toaletten stod Kerstin i behå och raffset.

”Sover du, Anders?”

Han såg att hon gick ut från toaletten så han slöt ögonen.

MARIE SÖRENSSON VAR smått lyrisk och hade tänkt på honom hela dagen i går och likaså i dag. I morgon skulle de träffas igen och hon hoppades innerligt att hans ridderlighet inte varit en engångsföreteelse. De hade besökt Jensens Böhhus, men tyvärr hade maten inte smakat något vidare; köttet hade varit segt och whisky-såsen smaklös.

Då det tagit ett bra tag att få in maten hade de suttit där i närmare två timmar. Något som i efterhand fått henne att undra eftersom hon var fullt medveten om att hon var en rastlös själ och ofta inte kunde sitta still mer än i tjugo minuter. Men hon hade suttit som ett Liljeholmens, och till

sin förvåning inte heller pladdrat oavbrutet som alltid. När de kom ut hade det varit rejält kallt och han hade tagit av sig rocken och hängt över hennes axlar. De hade promenerat längs Södergatan och han hade frågat om han fick träffa henne igen.

Visserligen var hennes ångest svårhanterlig men ändå var hon glad över att hon sagt nej till ECT-behandlingen. Dessutom hade hon bestämt sig för att sluta med antidepressiva tabletter. Det var dags att skapa sig ett liv utan rosévin och en massa piller.

ANDERS ANADE ATT Kerstin hade något i görningen så han låtsades sova.

”Har du redan somnat?”

Han svarade inte.

”Sover du?”

Han öppnade ena ögat och konstaterade lättad att hon tagit på sig sin morgonrock.

”Nej, men jag slumrade nog till några minuter.”

”Jag hoppas att jag inte gör dig förnärad men har du fått se min nya kappa och klänning får du också betygsätta det andra.”

Anders log men lyfte på handen när han såg att hon var i färd med att lossa på morgonrockens skärp.

”Kanske det är bäst att vi stoppar här, Kerstin. Jag vill inte riskera vår vänskap. Du ska veta hur fin du är, och jag tackar min lyckliga stjärna att jag har gips annars hade jag kastat mig över dig.”

Kerstin brast ut i skratt.

Kapitel 12

16 februari

DIMITRIJ UNDRADE FORTFARANDE vad som hänt. På nytt tittade han sig i spegeln för att få det bekräftat. Pannan var svullen och han hade ett märke över ena ögat. Antingen var hon telekinetisk eller så var det på fullt allvar en häxa han mött. Han log åt sina tankar. Naturligtvis hade hon haft ett snöre fäst i lampan.

Dimitrij fick en sorgsen min. Han hade inte sett sin bror på så många år och nu var brodern borta. Gheorghe hade tagit på sig uppdraget att åka dit för att skrämma upp mannen. Men han hade inte kommit tillbaka utan mannen med den väsende rösten hade tillintetgjort honom. Visserligen kunde Dimitrij inte påstå att han saknade Gheorghe men trots allt var det hans kött och blod.

Han strök handen över skägget och lade fickspeglarna på klaffbordet. Fastän att han var fyllda sextiotre var det första gången han provat på skägg. Han var slående lik sin bror så skulle han överhuvudtaget kunna gå ut utan att folk förknippade honom med mannen på löpsedlarna var det nödvändigt med skägg. Dimitrij reste sig upp och gick fram till fönstret. Med tröjarmen torkade han bort imman på fönstret.

Trots att han lät de två fotogenlamporna brinna dygnet runt var det kallt i husvagnen. Men med termobyxor, fleecetröja och raggsorsockor gick det ingen nöd på honom. Han sträckte sig efter fotografiet.

Fastän han inte fått de känslor för Nadia som han förväntade sig skulle komma hade han haft det bra med henne. Hon var en viljestark person som gick sin egen väg. Men vad han behövde på den tiden var en kvinna som rättade sig efter honom. Hans gode vän hade sagt att man inte kan få allt för skulle man få fanns det inget mer att eftersträva, vilket nog var sant. Men allt hade brustit för honom när det oförlåtliga sveket kom då Nadia gått till Ceausescu.

Än i dag mindes Dimitrij. Diktatorn hade sagt till honom att han inte fick slå sin hustru för i så fall skulle alla hans restauranger exproprieras. Ceausescu skulle också förbjuda honom att träffa sin dotter. Dessutom skulle han slå honom i bojar – ord som Dimitrij inte kunnat glömma.

VIVEKA SLOG UPP ögonen, drog ut nattduksbordslådan och andades ut när hon såg Monicas dagbok. Hon lade sig ner i sängen igen. Hon hade drömt om att Monica kom in i rummet och grälade på henne för att hon tagit hennes dagbok.

Viveka slöt ögonen. För sin inre syn kunde hon frammana sin syster och Linus men bilderna av Gabriel var borta. Hon kände en tår när hon tänkte på att det skulle bli likadant med Linus och Monica: Bilderna av dem skulle sinom tid blekna bort. Men än var inte hoppet ute. Hon visste att Linus fanns någonstans där ute. Hon funderade på vem den skäggige mannen hade varit. Han hade sagt att Anders träffade hans före detta. Men att ringa Anders och beskylla honom för att han varit otrogen var alltför hjärtlöst när han nyligen mist Monica.

Viveka satte sig upp i sängen. Hon kände att hon inte kunde sova mer, trots att hon var innerligt trött. Hennes förmåga att få saker och ting att flytta sig tog mängder av energi. Hon mindes när hon var nio år gammal och hade fått sin barbiedocka att flytta sig från golvet upp till sängen. Dagen efter hade hon varit totalt slutkörd. Hon hade fått stanna hemma från skolan i två dagar.

Hon reste sig upp och gick ut i köket. Mamma stod i fönstret och tittade ut medan pappa satt vid köksbordet.

”God morgon.”

Rolf tittade upp och sträckte ut armarna. Viveka gick fram och kramade honom.

”Du stannar väl hemma nu?”

Hon tittade på sin pappa. På nytt kände hon tårarna.

MARIE VAR PÅ ett sprudlande humör. I kväll skulle hon träffa Mattias. Hon hade inte legat med någon på år och dag men kände att skulle Mattias ta initiativet i kväll skulle hon inte avvisa honom. Samtidigt hade hon lovat sig själv att inte dra för höga växlar på hans visade intresse. Kanske var han likadan mot alla tjejer som han gick ut med.

Även om Marie inte ville tro att han var en bluff hade hon lovat sig själv att vara mer uppmärksam i kväll. Hur hon skulle gå tillväga hade hon redan planlagt. I nästa sekund blev hon ledsen när hon tänkte tillbaka. Hon hade fyllt femton och det hade varit hennes bästa födelsedag, men bara fyrtioåtta timmar senare skulle hela hennes liv förändras. Och detta fastän hon blivit förvarnad.

Hennes kompis hade sagt till henne att hon inte skulle följa med killarna ner i källaren. Men hon hade känt sig självsäker eftersom hon under tröja och jeans hade den fina behån och trosan som hon fått av sin mamma i födelsedagspresent.

Självmant hade hon tagit av sig jeansen och med stolthet visat upp sin svarta diminutiva trosa. Än i dag mindes hon deras blickar. När hon vände sig om och de såg hennes bakdel hade de blivit som förbytta.

Då kunde hon inte förstå varför. I dag förstod hon att unga hormonstinna killar var en av de våldligaste faror som en ung tjej kunde råka ut för. Och fastän att hon hade berättat att hon var oskuld och inte ville ha sex hade de slitit av henne trosorna. Hon mindes inget under själva akten utan bara när de släppte upp henne. På vingliga ben hade hon rest sig. Och så orden: ”Tack och hej leverpastej”.

Marie blev allvarlig för att i nästa sekund dra på munnen när hon tänkte på Mikael och hans cykel. Hennes vänner hade dragit med den in i hissen och Mikael hade sprungit efter. Själv hade hon stått bakom några buskar och beskådat allt. Det hade tagit några minuter sedan hade hon sett cykeln komma utflygande från balkongen, därefter Mikael.

Än i dag mindes hon hans skrik och flaxande, nästan som om han trodde att han kunde flyga. Och så smällen när han slog i marken. Det var just i det ögonblicket hon förstod hur mycket skada hon tagit av händelsen nere i källaren. En ljuvlig känsla hade infunnit sig när hon såg att han låg orörlig på marken.

GABBE KUNDE IKLÄDA sig alla skepnader och hade mött tusentals själar men få av dem han mött förstod varför mötet skett. Ett möte som skulle ge dem ett uppvaknande men som de oftast trodde bara var tillfälligheter. De nordiska släkterna var de mest svårflörtade eftersom de vanligtvis inte kunde tyda budskapet. Antagligen berodde det på att de saknade tro och ville ge allt en naturlig förklaring. Med Nadia var det annorlunda. Hon var djupt troende katolik. Likväl var han inte säker på att hon förstod, även om han flera gånger hört henne säga till sin väninna att hon kunde känna att någon följde och vakade över henne och hon uppfattade det som någon form av allomfattande trygghet.

Gabbe hade funnits där för henne under tjugofem års tid men hade nu lämnat henne. Få hade lidit sådana helveteskval som hon och han hade sänt Anders till henne, en person som lemlästat många själar men som nu fått betala det pris som skulle göra honom till en förstående och godhjärtad människa. Anders var den person som skulle kunna hejda Dimitrij från att begå ytterligare illgärningar. Men det fanns fler problem: Denne Allan Börjesson. Vilket öde skulle han ge honom?

VIVEKA HADE ÄGNAT de närmaste minuterna till att tänka igenom sin livssituation. Ändå hade hon inte kunnat lova sin mamma och pappa något. Men kanske var detta vad som behövdes för att hon skulle stanna. Monica hade förolyckats, moster Rut var troligtvis död, och Linus var försvunnen.

Viveka gick ut ur duschen.

”Viveka, vi kör nu.”

Viveka tog sin mammas badrock.

”Okej”, hojtade hon och virade handduken runt håret.

Viveka hade dåligt samvete. Inte en enda gång sedan begravningen hade hon varit och besökt sin systems grav. Hon kände att hon varken hade ork eller kraft. Tids nog skulle hon ta sig dit. Men först skulle hon finna Linus.

Visserligen var Anders gipsad. Ändå tyckte Viveka att han tog sin sons försvinnande synnerligen egenartat. Hade hon själv haft barn som försvunnit hade hon sökt febrilt, detta även om båda hennes ben och armar varit gipsade. Hon undrade nu om Anders hade haft något otalt med denne Börjesson, och om han visste att Linus var i livet och oskadd eftersom han inte verkade ha nämnvärt bråttom att finna sin son. Men kanske var det chocken som fick honom apatisk. Känslan av överklighet som infunnit sig när hans hustru var död och Linus bortrövad.

Genom köksfönstret såg Viveka sin mamma och pappa köra iväg. Hon bestämde sig för att det var dags att ta en titt i Monicas dagbok.

DIMITRIJ BESTÄMDE SIG för att gå en runda längs strandkanten. Han förstod att den man som dödat hans bror inte skulle gå att betvinga med kraft. Nu gällde det att plocka fram en annan egenskap. *Slughet.*

Han svepte halsduken om sig, drog på sig mössan och öppnade husvagnsdörren. Plötsligt kände han sig sorgsen. Han såg några gräsänder ta mark i den frusna sanden. Han mindes tillbaka. Som barn önskade han ofta att han varit en fågel: Tyngdlöshet och oberoende, att flyga iväg från allt elände och uppnå fullständig frihet. Ironiskt nog hade det blivit tvärtom. Han hade tillbringat

nästan halva sitt liv i fängelse. Det enda han hade att tacka sin tid i fängelset för var att han fått insikt.

Människorna trodde många gånger att de var fria bara för att de befann sig utanför de höga fängelsemurarna. Men så var det inte. Ingen var fri. Ständigt var man tvungen att ta beslut som inskränkte ens obundenhet. Den enda gången man var fri var när man var död.

Dimitrij log när han såg änderna lyfta. På nytt önskade han att han var en fågel.

VIVEKA SATTE SIG på sängkanten. Hon drog ut lådan till nattduksbordet. Monica och hon hade haft en överenskommelse. De hade lovat varandra att aldrig läsa varandras dagböcker utan den andras samtycke.

Viveka slog upp första sidan. Hon kände sin syster väl och visste att om Monica haft misstankar om att Anders bedrog henne skulle hon skriva ner det. Hon vände på sidan och stannade upp när hon såg att en sida, fredagen den 11 januari, var fylld med text.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över sju och Marie undrade var han höll hus. Hon bestämde sig för att gå en sväng. Skulle han då komma kunde han gott stå och vänta i kylan när han nu var sen.

Marie speglade sig i skyltfönstret. Hon var upklädd till tårna och fick tillstå att hon en kväll som denna var stilig. Under sin röda kappa hade hon en svart kjol och en askgrå blus, en blus som skulle framhäva hennes prominentaste attribut. Hon log belåtet. Det var i alla fall bröstet som hon var mest nöjd med på sig själv. Det var inte heller alltför ofta hon bar högklackat men kvällen till ära hade hon fått låna ett par av Elvira.

Försiktigt gick hon över den hala kullerstenen. Hon sträckte på ryggen och kunde känna männens blickar. Ännu en gång fick hon det bekräftat: Ett par högklackade skor och en kort kjol och mannen tappade fattningen.

På nytt tittade hon på klockan som blivit tjugo över sju. Hon bestämde sig för att om han inte hade kommit till halv åtta skulle hon ta bussen hem. En runda upp till Stortorget och tillbaka skulle få de tio minuterna att gå. Hon trädde remmen över axeln och resolut lade hon sin arm över handväskan.

När hon kom upp till Stortorget tvärstannade hon när hon såg Mattias stående vid gatuköket hand i hand med en blond kvinna.

Kapitel 13

19 februari

DET HADE BLIVIT tisdag och Charles satt på sitt kontor. Serlander hade nyligen ringt och kallat honom ytterligare en gång. Vid förra förhöret för tre veckor sedan hade Serlander sagt att han skulle rubricera händelsen som olycka men i dag hade han låtit tveksam. Serlander hade också sagt att Johnny Ahlqvist och Britt Berg fått i sig en stor mängd brucin, en bitter och giftig alkaloid som utvinns ur frön från rävkaketrädet och är nära besläktad med stryknin. Och även om brucinet var betydligt svagare än stryknin (där mindre än ett gram kunde döda tio personer) så kunde en liten dos brucin få hjärtat att stanna på en människa med ett svagt sådant.

Charles var nu orolig eftersom han visste att han till en del hade med Claudias död att göra. Något han till en början förträngt men i går hade det kommit upp ur det undermedvetna. Hon hade greppat tag i hans rockärm och han hade tagit några steg, men också slängt ut med en arm som träffat henne i ansiktet och hon hade tappat balansen. När hon föll hade han försökt fånga henne men inte hunnit utan hon hade fallit huvudstupa ner i stengolvet.

Charles tittade på visitkortet, Mary Sarasin, Ruts överraskning till honom. Han hade själv träffat Mary dagen före nyårsafton och mötet hade skett utanför McDonald's i Trelleborg. Han hade erbjudit henne skjuts in till Malmö, men hon hade sagt att hon var på väg upp till en väninna för att sova över. Mary hade sagt att han och Rut skulle höra av sig så fort de kände för en massage. Han hade då berättat att han inte träffade Rut längre. Ändå hade hon sagt att han var välkommen att ringa när han kände för det. Han kände att han behövde någon att prata med och slog hennes nummer.

INGVAR OCH ANNABELLE var uppskakade. Ingvars syster hade på nytt ringt och berättat att det var i Ingvars och Annabelles grannhus som allt ägt rum. Det var alltså Börjesson som var mannen som misstänktes ha bragt två om livet och fört bort Anders och Monicas son.

Börjesson var efterlyst i hela världen och en presstalesman för polisen hade sagt att de skulle göra allt som stod i deras makt för att finna honom.

Ingvar tog Annabelles hand. Inget sades.

DE MISSTANKAR SOM Viveka haft i alla år hade varit riktiga. Hennes syster hade varit bisexuell. Hon undrade vem denna Jonna var.

Viveka kunde dra sig till minnes att Monica under en ganska lång tid i gymnasiet inte varit sig själv. Det hade varit ständig irritation och varje gång hon försökte prata med henne hade hon blivit avsnäst. Viveka mindes inte heller några förälskelser.

Anteckningarna som hon nu tagit del av talade för att Monica varit kär i denna Jonna i snart tjugo års tid. Viveka var fullt insatt i att en kvinnas känslor för en annan kvinna många gånger kunde vara starkare och annorlunda än känslorna för en man. Att hon visste detta var för att hon själv en gång haft dragning till det egna könet.

Viveka ville inte på något vis påstå att hon varit förälskad men denna kvinna hade samma mjuka sida och lyhördhet inför andras problem som hennes syster hade haft. En sällsynt egenskap som få var tilldelade.

Monica hade varit en person som hellre berömde än dömde. Och att få beröm och uppmuntran var en av de starkaste attraktionskrafterna som människan kunde uppleva. Krafter som få kunde värja sig emot. Och kanske var det dessa egenskaper som gjort att Viveka känt en dragning till denna kvinna från Moçambique. En kvinna som ständigt kom med uppmuntran.

TELEFONEN HADE RINGT oavbrutet hela helgen men hade nu tystnat. Marie var fortfarande arg som ett bi och hade fått stålsätta sig för att inte svara. På Stortorget i lördags hade hon försvunnit in i folkmängden för att Mattias inte skulle upptäcka henne. Men också för att kunna se vad som försiggick. När Mattias sedan släppte kvinnans hand och kysste henne hade Marie fått nog. Hon hade slängt sig i en taxi, åkt raka vägen hem till Elvira och där hade hon funderat på om hon skulle ringa Rita och fråga vad det var för tölp som väninnan hade sammanfört henne med. Men Elvira hade rått henne att lugna sig.

Marie hade trott på denne Mattias men ännu en gång blev hon klar över vilka knölar de var. Direkt hon kommit upp till Elvira hade hon tagit av sig stay-upsen och kjolen och klippt dem i bitar. Hon hade sagt till Elvira att hon aldrig mer skulle snofsa till sig för en kille. Elvira och hon hade legat vakna hela natten och hon hade anförtrott sin väninna sitt innersta och berättat att hon faktiskt ville ha barn – något hon tidigare förnekat.

INGVAR VAR NU nästintill övertygad om vad han tidigare haft funderingar kring. Men också vad nittiotreårige Albert berättat en sommar för några år sedan. Albert var Beddinges äldste invånare och hade bott i samhället i hela sitt liv och menade att grusvägen ner till Ingvars och Annabelles hus var vägen som ledde till förryckhet.

Fram till mitten av 80-talet hade där funnits tre lerstenschus som sedermera blev två eftersom innehavarna av det ena beslutat sig för att riva det för att idel tråkigheter uppstod i huset. Att de var förvissade om att förtretligheterna hade med huset att göra berodde på att de efter några år fått veta av en präst att de förra ägarna upplevt likartade saker i huset. Bland annat hade deras söner blivit besatta av satanism och det hade skett oförklarliga bråk mellan föräldrarna när de bodde där.

Ägarna rev således huset eftersom de tyckte att ingen annan skulle få genomlida det som de och de förra ägarna fått uppleva när de bodde där.

Ingvar hade inte pratat med Albert men undrade hur det skulle bli när Stojanovic nu byggt ett nytt hus på platsen där det gamla lerstenshuset stått.

LARS ANDERSSON LÄSTE på skylten – *Medica klinik*. Han var aningen nervös, men det fanns ingen återvändo. Det var dags.

Han drog av sig handsken och tryckte på porttelefonens knapp. Han såg nu allt framför sig. Efter hårtransplantationen var det dags för en näskorrigering. Och när detta sedan var i hamn hade han med all sannolikhet tappat de där tjugo kilona, och kalaskulan hade blivit magrutor. Något som betydde att han inte längre skulle behöva vara hugsvalare åt försmådda kvinnor. Han hoppades i alla fall så.

CHARLES LADE PÅ luren. Han kände sig lättad. Mary var enkel att prata med. I kväll skulle hon besöka honom. Han hade sagt att det inte handlade om någon massage utan att han bara behövde någon att prata med. Naturligtvis skulle hon få betalt för sin tid.

Charles bestämde sig för att lämna kontoret. Mary skulle komma redan vid fem och han ville städa upp lite där hemma.

Telefonen ringde. Han stoppade Marys visitkort i kavajfickan och lyfte luren.

”Blom.”

”Är det Charles Blom?”

”Ja.”

”Detta är Karin, väninna till Rut Liv.”

I LÖRDAGS SKULLE Serlander ha meddelat de anhöriga att blodet kom från Rut Liv och Linus Hademark. Men han hade valt att vänta ytterligare några dagar eftersom de i går fått svaren från labbet. Innehållet i de två folieformarna som de funnit i Börjessons frys var kroppsdelar från Per-Olof Swedbrandt.

Naturligtvis befarade Serlander att både Rut Liv och Linus Hademark hade gått samma öde till mötes som Swedbrandt. Men trots att de grundligt sökt igenom huset och lagt ner åtskilliga timmar att genomsöka den underjordiska gången hade de inte funnit kropparna. Ändå var Serlander övertygad om att det fanns ytterligare någon kulvert eller lönnfack där Börjesson förvarade saker och ting som han inte ville eller kunde bevara i huset.

Men det fanns mer som Serlander stod undrande inför. Det var denne Charles Erik Blom. Serlander tyckte att allt som hände runt Blom var besynnerligt. Johnnys och Britts död. Men också Claudias. Och nu visade det sig att Charles också haft ihop det med den försvunna Rut Liv. Något som fått honom att ompröva sitt beslut att rubricera Béjarts död som en olycka. Frågan var om Charles kunde ha tvingat Johnny och Britt att ta giftet, allt för att hämnas faderns död.

Johnny Ahlqvist och Britt Berg hade mördat Charles pappa, mannen som med all sannolikhet var far till Allan Ingemund Börjesson. Serlander grunnade. Kanske Börjesson inte fanns mer i livet. Kunde det vara så att Charles även hade med Börjessons försvinnande att göra?

I FREDAGS HADE han införskaffat en mobiltelefon. Börjesson kunde inte förstå att de var så dyra här nere. Butikerna höll nästan samma priser som i Sverige.

Han hade aldrig tidigare, inte ens på teve när *Packat och Klart* sände sina reseprogram om storstäder, sett så många människor med mobiltelefoner. Han förbluffades över att de fattiga

filippinierna hade råd. Han trodde att mobiltelefoner räknades som en lyxvara här. Men kanske detta bekräftade hans tankar att filippinier var en samling tjuvar. De flesta mobiltelefoner var säkerligen stöldgods.

Börjesson trivdes utmärkt med rummet som var på hela 20 kvadratmeter. Det var spartanskt möblerat och låg på andra våningen och hade egen ingång. Det fanns tre rum på ovanvåningen, och ute i korridoren en gemensam dusch. I de två andra rummen bodde en marockan och en robust filippinsk kvinna runt femtio.

Hysesvärd var en Viktor Hagi som Börjesson förmodade kom från något slaviskt land. Visserligen var hans syn numera inte alltför god men i går när han passerat hyresvärdens fönster hade han sett honom därinne och det hade sett ut som om han svävade fram när han gick.

Ännu en gång hade Börjesson hört om de två unga kvinnorna som han misshandlat i gränden. De hade bara varit på ett kortare besök i Manilla och skulle åka tillbaka till Davao. Detta hade han fått veta av ett engelskt par som drev en liten restaurang bara några hundratal meter från hans hyrda bostad. Börjesson hoppades nu att de unga kvinnorna snart skulle bli utskrivna från sjukhuset och lämna Manilla. För så länge avskrädena befann sig där var diskussionen livlig om vad de hade blivit utsatta för. Ändå oroade han sig inte. Det hade varit mörkt i gränden. Han visste att de inte skulle kunna identifiera honom vid en konfrontation.

I övrigt mådde Börjesson utmärkt. Örat kändes bra, och i går hade han pratat med sin gamle vän i Portugal, Manuel Da Silva. En man som han lärt känna för tjugofem år sedan när han besökt Mexiko. Båda hade de ett genuint intresse av det mexikanska kulturarvet. Skillnaden var den att Manuel var fascinerad av mayafolket medan han favoriserade aztekerna. Manuel hade också sagt till honom i telefonen att han var välkommen dit när han kände för det.

I lördags hade Börjesson tagit en taxi till Malibay för att se om han kunde hitta var Ingvar och Annabelle hade sin restaurang. Men det hade varit olidligt varmt och han hade fått ge upp efter en timme.

DIMITRIJ LADE IFRÅN sig tidningen. I dag skulle han göra ett sista försök. Han visste att det var en slug man han hade att göra med, men att denne skulle ha flytt landet tvivlade han på. Han tänkte på sin broder. Han vill inte säga att han hade lurat honom eftersom Gheorghe själv velat åka dit och ge mannen en läxa. Han anade att brorsan haft dåligt samvete för alla de år han struntat i att besöka honom i fängelset. Och det var därför som Gheorghe hade envisats med att åka dit. En halsstarrighet som kostat honom livet.

Men Dimitrij brydde sig inte. Han hade klarat sig utan sin bror alla de år han suttit i fängelset. Det enda han tyckte var tragiskt var att Gheorghe inte skulle få en värdig begravning.

JORDFÄSTNINGEN HADE ÄGT rum och Leif Månsson och Kent Nilsson var tillbaka. Det hade varit en stillsam begravning och Claudias mamma Brigitte hade varit samlad.

Westerman var på benen igen men var tvungen att stanna kvar på sjukhuset ytterligare några dagar. Han hade fått en septisk chock av skadorna på tjocktarmen och mjälten hade varit så pass skadad att den inte gick att rädda. Men han hade överlevt. Han hade också pratat med Jonna och fått höra vad som hänt när hon skulle lämna sin lägenhet. Rafi hade stått i trappan och tagit stryptag på henne, men med en hårsman från att bli kvävd hade hon lyckats komma loss.

Jonna hade frågat honom om han polisanmält Rafi, vilket han inte gjort, så det enda som polisen hade att gå efter var Mimmis signalement. Serlander hade frågat om han hade något otalt med någon. Först hade Westerman inte vetat vad han skulle svara men sedan skakat på huvudet.

Visserligen hade mannen inte presenterat sig för honom men av Jonnas grundliga beskrivning kunde det bara vara Rafi. Men det var inte bara av det skälet, att han inte var hundra procent säker, som han inte sagt något till polisen. Westerman ville helt enkelt prata med Jonna innan han lämnade ut namnet.

Det var bestämt att Jonna skulle ta flyget från Paris i torsdags men med tanke på Rafis otäcka påhälsning i trapphuset hade hon bestämt sig för att stanna hos sin väninna ytterligare några dagar. I alla fall skulle hon försöka komma före helgen, och då skulle de prata om hur de skulle gå till väga. I telefon hade hon sagt att om de struntade i att anmäla Rafi fanns det en chans att han skulle lämna dem ifred, något Westerman betvivlade. Men var det så hon ville ha det fick det så bli. Det enda han ville nu var att komma hem från sjukhuset och att Jonna skulle komma tillbaka till Sverige.

CHARLES VAR FÖRTVIVLAD och slog i sin filofax. Karin hade frågat om han kände till något om Ruts försvinnande. Han hade undrat vad hon menade, och hon hade då berättat att Rut var försvunnen sedan en månad tillbaka. Och det var just för en månad sedan, närmare bestämt den 22 januari, som han fått ett samtal från Rut där hon berättat att Anders låg på sjukhuset och Monica hade omkommit.

Charles lade filofaxen på skrivbordet och förstod att nästa samtal skulle vara från Serlander. Han började på allvar bli orolig. Först Claudia, som han var övertygad om att Serlander misstrodde honom i när han berättat att hon fallit i trappan, och nu Ruts försvinnande. Skulle det då visa sig att det också hänt Rut något skulle Serlander naturligtvis bli än mer misstänksam när denne ihärdige polis blev varse att Rut och han haft en relation. Ja, han kunde nog redan så smått börja förbereda sig för en domstolsförhandling.

Charles bestämde sig för att ringa Rudolf Tigerstedt och höra om denne kunde få fram något om vad som hänt Rut.

LOTTA STRANDELL VAR imponerad över Tonys engagemang. Varje kväll ringde han och sade god natt till Julia. Men det var inte bara detta som förundrade utan hela han verkade vara en annan människa än den Tony som hon lärt känna i Stockholm.

Det hade snart gått tre månader sedan olyckan. Hon och Julia hade kommit varandra nära och hon tänkte inte längre på Vincent vareviga minut. Hon hade blivit god vän med Elisabeth Fritzon-Högberg, kvinnan som hon träffat uppe i affären och som till yrket var psykolog. Elisabeth hade sagt att det fanns en mening med allt, och kanske var detta vad som behövdes för att Tony skulle förstå vad han gått miste om. Lotta hade själv inte haft de tankarna men kanske låg det något i Elisabeths funderingar. För var det något som behövdes i deras hem var det en faderlig förebild till Julia.

Lotta hade bestämt sig för att avsluta sin anställning i presentbutiken Holken i Falsterbo. Förra året hade ägaren beslutat sig för att de bara skulle ha öppet mellan den 1 juni och 31 augusti, något som innebar att hon inte arbetat något alls i år. Men för tillfället kände hon ingen längtan att gå till en arbetsplats. Hon och Julia klarade sig. Det enda som gröpte ur penningförrådet var värmekostnaderna till E.ON.

KURT OCH MAJBRIITT Hjörneby var båda gymnasielärare och hade under åren som gått skapat sig en förmögenhet. Kurt hade matte och företagsekonomi som huvudämne medan Majbritt var språklärare. Och detta skulle visa sig vara en ovanligt lyckad kombination.

För tio år sedan hade Kurt så smått börjat använda sina företagsekonomiska kunskaper genom att extraknäcka som revisor. De hade startat ett handelsbolag och via nätet hade Majbritt, med sina språkfärdigheter i bland annat franska och spanska, fått kontakt med en mängd bärkraftiga bolag.

Sedan tio år tillbaka hade Kurt och Majbritt flera engelska, franska och spanska företag. Arvodena från dessa hade placerats i fastigheter.

Lotta rev av en bit papper från hushållsrullen. Hon tog sig för magen. Trots att hon var i fjärde månaden syntes det knappt.

Än hade hon inte berättat för Tony att hon var gravid men tänkte att hon skulle göra det på fredag när han hämtade Julia. Hon försökte få det obegripliga begripligt. Hon hade barn med Tony men skulle gifta sig med Vincent. Nu skulle det i stället kanske bli så att hon skulle gifta sig med Tony medan hon väntade Vincents barn.

LARS ANDERSSON HADE precis pratat med Per. Han hade sagt till honom att han nu beslutat sig för att inte börja träna karate, det fick räcka med Friskis & Svettis.

Lars hade lämnat Medica klinik och satt nu längst bak i bussen på väg hem. Han tog av sig handskarna och ur jackfickan plockade han upp pappret. Han vecklade upp och tittade på det. Han hade fått en tid. Om tre veckor var det dags. Hårtransplantation.

Lars vek ihop pappret och stoppade det i fickan. Bussen stannade till med en knyck och dörrarna öppnades. Han såg en elegant kvinna kliva på och med bestämda steg gick hon emot honom där han satt.

”Är här ledigt?”

”Javisst”, sade Lars.

Hon log och han betraktade henne i ögonvrån. Hon var i hans ålder och hennes mörka hår glänste som svart guld.

”Det är kallt i dag”, fick han fram lite stapplande.

”Ja, det är det.”

Hennes leende tog ytterligare form och det kändes som om han försvann in i de mörka ögonen.

”Du har väldigt speciella ögon”, utbrast han till sin förvåning.

”Tack”, sade hon. ”Alla har vi något speciellt men många gånger vet vi inte om det själv. Det gäller att finna det, och gör man det blir man tryggare i sig själv.”

Lars nickade aningen oförstående. Hon tittade på honom.

”Har du funnit ditt?”

”Nja... det vet jag faktiskt inte.”

Hon sträckte fram handen.

”Linnea.”

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter i fem och Charles hade precis avslutat städningen när det ringde på dörren. Han gick ut i hallen, kastade en hastig blick i spegeln och drog handen genom håret. Han öppnade.

”Hej!”

”Välkommen”, sade Charles.

”Tack.”

Han tog hennes kappa samtidigt som telefonen ringde.

”Ursäkta”, sade han. ”Jag måste ta det.”

Mary nickade och han räckte henne kappan och pekade på en galge. Innan han lämnade kontoret hade han ringt Tigerstedt men denne hade inte varit anträffbar. Han hade lämnat ett meddelande på svararen och var nu övertygad om att det var Rudolf.

CHARLES VAR EN oerhört stilig och bildad man men Karin var övertygad om att han hade något med Ruts försvinnande att göra. Men även om det skulle visa sig att han var oskyldig tyckte hon att det han gjort mot Rut var oacceptabelt. Redan i höstas när hon träffade dem på Pizzeria Casa Blanca hade hon fått sina betänkligheter.

Karin ville inte tänka nedsättande om sin väninna men visst hade hon och Charles varit ett omaka par. Som skönheten och odjuret. Men frånsett de tydliga skillnaderna i det yttre behandlade man inte en kvinna, som nyligen blivit änka, så respektlöst. Dessutom tyckte Karin att han varit arrogant i luren eftersom han knappt verkade vilja diskutera Ruts försvinnande med henne.

Karin hade inte känt Rut så värst länge men kunde redan efter andra mötet känna att detta var en person som kunde bevara en hemlighet. Hon var därför övertygad om att väninnan inte hade berättat för Charles att hon hade hiv.

ANDERS LÅG I soffan hemma hos Kerstin. Han tänkte som alltid på sin son, men också på Nadia. Han undrade varför hon inte bytt till sitt flicknamn efter allt elände som Dimitrij hade vållat. I söndags hade han pratat med henne och berört ämnet men hon hade inte gett honom något svar. Han anade att det var någon slags hyllning till deras mördade dotter och kanske också en påminnelse om vad Dimitri hade gjort mot sin familj. Nadia hade i alla fall berättat att Dimitrij kom från ett religiöst hem och att hans stora förebild hade varit ärkebiskopen Karol Wojtyla som sedermera valdes till påve och tog sig påvenamnet Johannes Paulus II.

Dimitrij hade visserligen aldrig sagt något men Nadia hade ganska tidigt misstänkt att hans restauranger inte kommit till honom genom endast hårt arbete. Hon hade också berättat om Dimitrijs bror, ett språkgeni som jobbade som tolk men som Dimitrij inte hyste några som helst känslor för.

Anders satte sig upp. Han var rejält hungrig och kände hur det kurrade i magen. Kerstin skulle vara tillbaka vid åtta och hade lovat att köpa med sig kinamat. Han tog sin krycka, reste sig upp och drog på munnen när han tänkte på Kerstins uppträdande i fredags. Hon hade varit på väg att förföra honom.

Det hade gått fyra veckor och gipset skulle plockas bort om fjorton dagar. Redan nu hade Anders så smått börjat planera för resan. Han hade också tagit ett beslut. Den kluvenhet han haft inför om han skulle bo kvar eller sälja huset var över. Han hade bestämt sig för att bo kvar. Han var också övertygad om att hans son fortfarande var i livet och att Börjesson befann sig på Filippinerna, liksom Annabelle och Ingvar.

Anders kände tårarna komma när han tänkte på Linus. Han tittade på klockan som blivit åtta. Han kunde inte vänta längre utan var tvungen att ta ett knäckebröd. Han gick ut i köket när han hörde hur det rasslade i dörrlåset.

LARS ANDERSSON HADE precis kommit från Friskis & Svettis. Han släppte sin bag på hallgolvet och såg att klockan blivit några minuter över åtta. På gymmet hade han haft svårt för att koncentrera sig. Hela tiden hade han tänkt på vad denna Linnea hade sagt till honom på bussen.

Telefonen ringde.

”Lars.”

”Hej, Lars, det är Tony. Tänkte höra vad du skulle göra i helgen? Jag ska ha Julia, så du kan väl titta förbi? Det är också en sak jag vill prata med dig om. Lite goda råd.”

Lars log. *Goda råd.* Det var första gången hans vän hade velat ha några råd ifrån honom.

MARY SARASIN HADE precis gått och Charles satt vid köksbordet och stirrade rakt fram. Han hade pratat med Tigerstedt som berättat att Serlander kände till hans relation med Rut Liv. Serlander hade också sagt att Rut troligtvis fallit offer för Allan Börjesson. Något som betydde att hon inte endast var försvunnen utan också med ganska hög sannolikhet mördad.

Charles tyckte att det var märkligt eftersom Serlander tidigare hade sagt till honom att det inte alls var brådsåkande utan att han kunde komma ner någon dag i veckan. Men kanske Serlander nyligen hade fått informationen om att Rut och han haft en relation?

Charles tänkte på denne Börjesson som hade samma efternamn som den som han misstänkte var hans halvbror. Allan Börjesson var tio år äldre än han, vilket stämde, och så den avlidna Svea Börjesson som blivit våldtagen. Något hans pappa blivit misstänkt för.

Detta var något Charles hade fått ta del av när han vid femton års ålder öppnat sin pappas kassaskåp. Men faderskapet hade inte kunnat fastställas och Valter Blom hade ännu en gång sluppit undan. Tidigt på våren 1999 hade deras mamma Daisy Blom dött i sviterna av en dubbelsidig lunginflammation. Deras mamma hade bott kvar på Caprigatan men Charles och hans två år yngre syster Kristina hade inte funnit handlingarna från den misstänkta våldtäkten och förstod således att deras mamma känt till gärningen och så gjort sig av med handlingarna innan sin död, allt för att slippa svärta ner Valter Blom mer än vad som redan var gjort.

Charles reste sig upp och gick in i sovrummet. Han tänkte på Mary som prompt avböjt att ta emot pengar. I stället hade hon sagt att han gärna fick bjuda ut henne en kväll när allt hade lugnat sig.

Han drog ut byrålådan och tog nyckeln. Han lyfte ner tavlan och öppnade kassaskåpet. Därinne förvarades Valter Bloms 9 mm Luger. Ett skjutvapen som Charles lyckats smussla undan några år innan hans mamma gått bort.

DET FANNS TVÅ typer av män som Karin hyste agg mot: Överlägsna och arroganta. Hon kunde inte påstå att Charles Blom var klämkiäck men det fanns en förmätenhet i hans uppträdande. En högtäckt självgodhet som hon avskydde. Samtidigt drogs hon till honom. Hon visste inte varför men antog att det var hans utseende som tilltalade henne. Charles påminde om hennes favorit Jeff Colby i teveserien *Dynastin*, men med en karaktär som den nonchalante och smått avskyvärde Adam Carrington. Hon funderade på hur hon skulle förföra honom.

Utseendemässigt var hon några klasser högre än Rut, som att jämföra en långbent collie med en norrbottenspets. Och trots att Charles hade gjort slut med Rut hade väninnan dagen före sitt försvinnande varit hemma hos henne och berättat hur mycket Charles hade uppskattat de nya underkläderna. Och när det kom till underkläder vågade hon hävda att det inte fanns många kvinnor som var lika raffigt klädda under som hon. Frågan var bara hur hon skulle komma i kontakt med Charles utan att hennes avsikter skulle bli alltför tydliga.

RAFI YADIN TITTADE på visitkortet. Skulle han ringa Kjetil Stavinger och höra om det stod något i de svenska tidningarna om att polisen efterlyste en man i fyrtioårsåldern? Den svarta kvinnan hade skrikit åt honom att ringa en ambulans, vilket han inte gjort. I stället hade han gett sig iväg därifrån. Men han anade att de sirener han hört när han körde ut från Höllviken var sirener från den ambulans som var på väg till Tennisvägen.

Rafi kände inte Stavinger mer än flyktigt. Ändå fick han känslan av att han kunde lita på honom. Å andra sidan gjorde det varken från eller till. Naturligtvis stod det i tidningen. Frågan var i stället om Jonna och hennes pojkvän hade angett honom, vilket han var ganska säker på att de inte gjort. Trots allt hade det gått en vecka sedan han sköt den där Westerman. Han hade hållit sig hemma under hela veckan, men inga poliser hade dykt upp. Dessutom visste han hur Jonna tänkte: Han hade tagit stryptag på henne och skadat hennes pojkvän, priset hon var beredd att betala för att

slippa honom i fortsättningen. Men skulle han fortsätta trakassera dem så visste han att hon skulle ange honom.

Kapitel 14

22 februari

DET HADE BLIVIT fredag eftermiddag. Tony parkerade utanför Lotta Strandells hus i Höllviken. I dag skulle han ta reda på om det fanns en möjlighet att få ihop det med henne. Men han skulle ljuga om han sade att han inte trodde att det skulle gå. Naturligtvis visste han att hon hade älskat Vincent. Samtidigt var han övertygad om att hon varit mer attraherad av honom än hon någonsin tidigare varit av en kille. Och detta inkluderade Vincent.

Vincent var lång, väluppfostrad och proper, den typ av kille som skötsamma kvinnor satsade på. På samma gång visste Tony att hans nonchalanta, ibland lite respektlösa, uppträdande kunde tända eld i de mer sårbara kvinnorna. Något som betydde att Lotta, i alla fall för tre år sedan, hellre hade valt honom eftersom hon var en kvinna som inte ville ha en balanserad och lugn kille. Lotta var en av de där smått neurotiska som ville ha en strulpelle till kille, allt för att förödmjukas och för att jämt kunna jobba med relationen så hon kände sig meningsfull.

Tony hade nu träffat sin tvååriga dotter varje helg i en månads tid och var helt betagen. Han hade också flera gånger under de senaste veckorna åkt hem till Lotta och Julia mitt i veckan. Han och Julia hade lekt på hennes rum, ibland uppemot flera timmar, men än hade de inte berättat för henne att han var hennes pappa. Han var spänd inför hur Julia skulle ta det eftersom det var första gången hon skulle följa med honom hem. Han hoppades att allt skulle gå bra.

NÄR HAN I tisdags sett polisens avspärningar förstod han att det var tomt i huset. Han hade då bestämt sig för att det fick vara nog. Dimitrij reste sig upp. Han satte muggen på klaffbordet och öppnade husvagnsdörren.

Bara under den senaste veckan hade han tänkt på det ett dussintal gånger. I nästan halva sitt liv hade han suttit i fängelse. Nu hade han dessutom mist sin bror. Han tyckte också att Nadia fått lida

tillräckligt. Plötsligt insåg han hur mycket elände hans hetsiga humör, svartsjuka och kontrollbehov förorsakat. Och att ett endaste misstag fördärvat tre liv. Han hade hört om Annika Östberg vars pojkvän för tjugosju år sedan skjutit en polis. Annika hade varit frihetsberövad sedan 1981, och detta utan att ha vållat någon annan människa skada. Det enda hon hade gjort var att hon i ett endaste kort ögonblick betett sig viljelöst. Något som i dagens rättssamhälle verkade vara straffbart.

Dimitrij ville inte på något vis jämföra sin gärning med denna kvinnas och säga att hans omänskliga agerande varit något misstag. Men faktum var att när han placerade sin sju månaders dotter i pizzaugnen hade han varit i ett psykotiskt tillstånd. Ett öde som uppenbarligen också drabbat Annika, på det ena eller andra viset.

KJETIL STAVINGER HADE precis pratat med Rafi Yadin, en orolig sådan, som berättat att han ringt massor med gånger med start i tisdags. Själv hade Kjetil varit i Kapstaden och gjort affärer med före detta Hells Angels-presidenten Möller och förlagt sin ena mobil. Men han var tillbaka och hade lovat Rafi att kolla upp om det stod något i de lokala tidningarna om en skottskadad man.

Affärerna hade gått bra. Stavinger hade köpt en målning och en skulptur som benämndes ”Simma” och var i förnicklad brons och mosaik.

Möllers villa låg vid havet i Llandudno utanför Kapstaden. Huset var magnifikt och låg på en klippkant och omgärdades av ett gallerstaket i smidesjärn och drösvis med bevakningskameror. De hade också besökt ett av hans många företag, ädelstensbolaget Amethyst, men Kjetil hade velat vänta med ädelstenseninvesteringar. Det fick räcka med målningen och Guy Portelli-skulpturen.

RAKRYGGAD OCH FÖR dagen smått betungad satt Charles i väntrummet och stirrade på den föga naturtrogna benjaminfikusen. Klockan åtta i morse hade Serlander ringt och varit rejält uppjagad och frågat var han blev av och sagt att han omgående skulle komma ner till polishuset.

Charles var spänd inför vad Serlander skulle ta upp för diskussion men förstod att det gällde hans relation med Rut Liv. Han tittade på vägguret som visade på kvart över tre. Han såg Serlander komma gående i korridoren med stora kliv.

MARIE HADE PRECIS pratat med Rita och berättat att Mattias inte verkade vara en kvinnas man. Hon hade frågat hur bra Rita och Daniel kände Mattias. Rita hade sagt att hennes kille berättat att Mattias var tämligen ny på firman, så om den blonda kvinnan på Stortorget varit Mattias exustru hade hon ingen som helst aning om. Rita hade också sagt att om Marie kände något behov av att få veta kunde hon kolla upp det. Men Marie ville aldrig mer se honom. Inte heller höra någon bortförklaring till varför. Det fick räcka nu. Mattias ingick i kopplet av skitstövlar och råkade hon honom på stan kunde han gott få känna på hennes nagelfil.

Elvira hade menat att Marie bara haft otur och att det fanns massor med bra killar där ute, något Marie avfärdat som struntprat. I stället var hon övertygad om att det manliga släktet bara var här för att nyttiggöra sig allt det som sanna egocentriska varelser oftast gjorde. Det vill säga lura och bedra kvinnor.

Marie startade sin dator med det föråldrade operativsystemet Windows 98. Hon loggade in på Passagen Chat 35 + där det fanns 47 besökare.

<Alla karlar är svin!>

Hon kände att det var en bra inledning och sträckte sig efter vinglasen.

<Det är sant. Alla är kräk.>

En till med erfarenhet, tänkte hon.

<Vad har hänt?>

Marie ställde ner glaset.

<Säg i stället vad som inte hänt?>

<*Ler*>

Marie fortsatte.

<De är inte värda sin existens.>

<Ler igen.>

<Är ni inte lite väl hårda nu?>

Ytterligare en godtrogen, tänkte hon.

<Nej.>

<De är födda med okontrollerade genitalier.>

Marie drog på munnen och undrade vad genusvännen hade råkat ut för.

<Och så tror de att hela vi är en enda stor erogen zon.>

<Och ni själva då?>

En karl, *eller rättare sagt ett kräk*, tänkte Marie.

<Vad?>

<Ni är inget annat än premenstruella galningar.>

Marie log.

<Varför tycker du det?>

Marie bestämde sig för att hämta mer vin och överlät diskussionen till sin lika frispråkiga nätväninna.

<Jag råkade en galning som stack ut ögat på mig.>

Marie ryckte till och satte sig igen.

<Och får jag tag i henne så ska hennes genitalier stympas och det ska vara med en slö kniv.>

LOTTA VERKADE VARA på gott humör och Julia hade precis somnat i soffan. Med andra ord ett ypperligt tillfälle att fråga henne om de kunde bli en familj. Tony lade nycklarna på köksbordet. Han tittade på henne.

”Hur är det med dig?”

”Vi tar en dag i sänder.”

Han drog ut köksstolen och satte sig.

”Först vill jag be om ursäkt för att jag har burit mig åt som ett svin.”

Lotta tvingade fram ett leende.

”Kanske det blir så när känslorna inte är ömsesidiga.”

Tony fick en allvarlig min.

”Det är möjligt. Men det är ändå ingen ursäkt för mitt tidigare uppträdande.”

Lotta stod tyst med armarna i kors över bröstet.

”Jag vet inte vad jag ska säga, Tony.”

”Du behöver inte säga något.”

Hon tittade på honom.

BENGT SERLANDER STOPPADE pennan i bröstfickan, harklade sig och sköt upp glasögonen i pannan. Han spände blicken i Charles.

”Jag ska gå rakt på sak.”

”Det hade jag uppskattat.”

”Du har inte nämnt något om att du känner Rut Liv?”

Charles sträckte på ryggen.

”Nej, varför skulle jag göra det?”

Serlander drog på munnen.

”Du vet ju att hon är kvinnan som är försvunnen.”

”Nja, jag fick nyss reda på det av hennes väninna Karin. En väninna som jag inte har någon som helst kontakt med.”

Serlander sträckte sig efter mappen som låg på skrivbordet. Han förde ner glasögonen.

”Som jurist vet du också att jag måste finna kropparna för att konstatera att de är döda.”

Charles nickade.

PÅ SERBISKA FÖRENINGEN på Vitemöllegatan var det för omväxlings skull stillsamt, trots att det var fredag. Ivan sträckte sig efter *Diaspora* som låg på bordet. En tvåspråkig tidskrift om kultur och folkbildning. Han läste att somliga av dagens författare kunde tjäna en förmögenhet på sina böcker. Han kom att tänka på Stavinger.

Det hade gått en månad, men norrmannen hade inte hört av sig. Han hade pratat om immaterialrätt och att de skulle återskapa bokliga verk, och dessa böcker skulle framställas på ett tryckeri i Ukraina. Ivan mindes att Stavinger sagt att de var tvungna att kasta in runt en kvarts miljon var i första rundan. En nätt liten summa för att håva in miljontals kronor.

Han undrade nu var Stavinger höll hus.

Kapitel 15

23 februari

TONY HADE VARIT en hårsman ifrån att fråga innan Lotta berättat att hon väntade Vincents barn. Det hade fått honom att tveka. Visst ville han flytta ihop med henne och Julia, men ett barn till, som dessutom var Vincents, var han inte alls säker på att han skulle klara av. Visserligen var Vincent inte längre i livet men att bo tillsammans med Vincents barn betydde att han för alltid skulle behöva dras med Vincents föräldrar, ja övriga anhöriga till Vincent också, och familjekänslan skulle aldrig riktigt infinna sig. Frågan var vilket som skulle ge honom mest? Att slippa Vincents och Lottas gemensamma barn med anhöriga och bara träffa sin dotter ibland? Eller att bo under samma tak som de och dagligen kunna se sin dotter? För en sak var Tony nästintill säker på och det var att Lotta inte skulle avfärda honom om han kom med förslaget att de skulle flytta ihop och bli en familj.

Allt hade gått över förväntningarna i går. När Julia hade somnat hade Lars kommit upp. Tony hade berättat om sina tankar, att han precis skulle föreslå att de kunde bli ett par när Lotta berättat att hon väntade Vincents barn. Lars hade tyckt att det inte alls var något att fundera på, än mindre om Tony själv ville vara nära sin dotter.

EFTER FÖRHÖRET MED Charles hade Serlander besökt Anders Hademark och dennes svärföräldrar, Rolf och Siv Lundblad. Han hade berättat att blodet de funnit i Börjessons bostad tillhörde Linus och Rut Liv, men att detta inte måste betyda att de inte fanns i livet. Anders hade tagit det förvånansvärt bra medan Siv storgråtit.

Med god hjälp från Sivs och Rolfs dotter Viveka hade Serlander lyckats lugna henne. Viveka hade tröstat sin mamma och sagt att hon kunde vara lugn eftersom Viveka var övertygad om att Linus

var i livet, vilket var mer än Serlander vågat utlova. Men dottern hade varit förbluffande övertygande. Nästan som om hon visste.

Serlander grunnade. I går hade han pratat med sina kollegor Bertil Nihlén och Kjell Modigh och berättat om Anders behärskning inför sin sons försvinnande. Men också om svägerskans övertygelse om att Linus var i livet. Båda hade sagt att det kanske var så att Anders hade ihop det med svägerskan, vilket Serlander också trodde var möjligt. Men även om det var så: Vad skulle detta kunna tänkas ha för samband med Linus försvinnande?

Anders hade ramlat ner från en byggnadsställning och bara timmen efter hade hans vän, Chris Berg, tillsammans med Monica, kört av vägen. Den tekniska undersökningen hade visat att båda luftnippelarna på bromsoken fram var lösa. Men frånsatt nippelarnas betydelse var det ändå inte säkert att de skulle ha klarat sig eftersom Chris hållit hög fart. Serlander grunnade vidare. Kunde det vara så att det var Anders och Viveka som mixtrat med bromsarna och sedan iscensatt ett bortförande av Linus för att avleda uppmärksamheten från Monicas och Chris död?

Även om det var långtgående spekulationer så visste Serlander vad förbjuden kärlek kunde ställa till. Han bestämde sig för att kolla upp vilken dag Viveka anlät till Sverige från Moçambique.

DET HADE VARIT lugnt i över en veckas tid. Inga poliser hade hört av sig så Börjesson förstod att det inte fanns några misstankar mot honom gällande de två misshandlade kvinnorna. Ändå var han en smula orolig eftersom han var införstådd med att hans storlek och annorlunda yttre var iögonfallande. Tiden fick utvisa vad som väntade honom. I morgon var det i alla fall dags att på nytt försöka ta reda på var Annabelle och Ingvar hade sin restaurang. Han kunde nu dra sig till minnes att Annabelle nämnt att den låg i stadsdelen Malibay.

Börjesson tyckte att både Annabelle och Ingvar burit sig lumpet åt när de inte berättat för honom att de skulle lämna Beddinge. Dessutom tyckte han att det var hög tid för dem att betala tillbaka. De kunde gott bisträcka honom några hundra tusen pesos för allt han hade utträttat för dem.

CHARLES BLOM LÅG och stirrade upp i taket. Bengt Serlander hade inte sagt det rakt ut men insinuerat. Låtit påskina att Claudia Béjart kanske fått en knuff nedför trapporna. Charles skakade på huvudet och kände att han inte ville vara ensam i dag. Han skulle ringa Mary och höra om hon kunde komma över en stund.

Hans tankar på Jonna hade avtagit. Naturligtvis förstod han att det till en del berodde på allt som hänt under den senaste tiden. Men också att åka ner till Paris för att finna henne var som att söka efter en nål i en höstack. I stället hade han bestämt sig för att han fick hålla till godo med de kvinnor som fanns här.

I GÅR HADE Rita och Daniel bestämt sig för att bjuda hem Mattias. De skulle luska lite i hans förflutna.

Rita tittade på Daniel som fortfarande sov. Till en början hade han tyckt att hon överreagerade när hon sagt att det fanns något mysko över Mattias, men när han sedan tagit det i beaktande hade han sagt att hon hade en poäng.

Mattias hade arbetat på företaget i snart tre månader. Daniel hade sagt att de inte visste något om honom. Allt som var sagt var flyktigt. När de andra på jobbet berättade vad de hade gjort i helgen satt Mattias oftast bara tyst och lyssnade.

Rita satte sig upp i sängen. På nytt tänkte hon på Marie som var rejält besviken på Mattias. Fastän hon hade sagt till Marie att hon skulle avvakta med besvikelsen tills hon hade pratat med honom,

och fått bekräftat vad hon trodde sig förmoda, var Marie fast besluten att aldrig mer träffa honom igen.

MÅNGA GÅNGER VET vi inte om det. Det gäller att finna det under sin resa och gör man det blir man tryggare i sig själv. Han skulle också vara försiktig inför den förändring som han stod inför. Detta hade varit ord från den skelögda kvinnan som Lars mött på bussen i tisdags. Han hade tänkt på henne varje dag. Och ju fler dagar som gick desto starkare fick han känslan av att hon inte existerat, som om hon varit något slags väsen som var där för att vägleda honom. Till vad visste han inte. Men en sak visste han. Han behövde stärka sin självkänsla.

Lars mindes när han träffade Elvira för första gången. Det hade varit för två år sedan och hade skett vid en busshållplats. De hade stått bredvid varandra och han hade brustit ut i en massiv hostattack. Men i stället för att gå undan hade hon stått kvar och ur väskan hade hon plockat upp en påse halstabletter. De hade börjat samtala och han hade känt en sådan tillgivenhet.

Inom Elvira fanns en godhet och en välvilja som han aldrig tidigare upplevt. Och så detta djup i hennes stora bruna och outgrundliga ögon, en sorgsenhet likt koalabjörnens. På bussen hade de suttit bredvid varandra och pratat om allt mellan himmel och jord. Han mindes med värme den behagliga stunden som om den vore i går. Elvira hade varit så enkel att prata med. Det var nästan som om de hade känt varandra hela livet. När hon sedan rest sig upp för att gå av bussen hade han till sin egen förvåning gett henne sitt visitkort och ogenerat sagt att hon var välkommen att ringa om hon var i behov av någon banktjänst. Och det var just i detta ögonblick han insåg att kärlek vid första ögonkastet verkligen existerade. Men hon hade inte ringt. I stället skulle det ta honom en massa bussresor kors och tvärs genom Malmö innan återseendet blev ett faktum.

Lars drog på munnen. På dagen, två veckor efter deras möte, satt han på bussen och läste *Metro* när han hörde en mjuk röst säga: ”Är det ledigt här, banktjänsteman Lars Andersson?” När han tittade upp såg han denna förtjusande kvinna stående med hans visitkort i handen.

KJETIL STAVINGER HADE funnit två notiser om en man som blivit skjuten i sitt hem i Höllviken. Han hade lovat Rafi att ringa upp och berätta om den skottskadade hade klarat sig eller inte.

Kjetil tackade nu sin lyckliga stjärna att Rafi tackat nej till att följa med till Sydafrika. Uppenbarligen var denne israelit alltför temperamentsfull för att ha affärer ihop med. Och komma i konflikt med honom var nog mindre förnuftigt. Samtidigt visste Kjetil vad kärleken kunde ställa till. Det fanns inget som gjorde mer ont än ett brustet hjärta. Han undrade vem mannen var som hade tagit Rafis kvinna.

BENGT SERLANDER RESTE sig upp för en bensträckare. Han insåg nu det han under en längre tid misstänkt. Tigerstedts uppdragsgivare var ingen mindre än Charles Blom. Han gick ut i köket där hustru Elli satt och löste korsord.

”Får du rätt på det?”

”Ett annat ord för mord på fjorton bokstäver.”

”Avdagataganden.”

Elli hade fyllt sextiotvå och hade arbetat med barn hela sitt liv. En hustru som trots fina skolor inte valt en karriär inom näringslivet utan som fullt ut trodde på allmännyttan och valt att arbeta på en förskola. Något hon aldrig ångrat.

MARIE KUNDE INTE släppa tankarna på gårdagens chatt. Hon hade genast loggat ut när hon förstod att det var han. Visserligen förstod hon redan i ögonblicket hon körde nagelfilen i ögat på honom att han skulle hämnas. Men att han inte skulle veta vem hon var fastän hon sagt ”Tack och hej leverpastej” var svårsmält eftersom detta betydde att han av allt att döma inte kommit någon vart i sin själsliga utveckling.

Han var alltså fortfarande ovetande om vilken massiv skada han åsamkat henne. Men det manliga släktet upphörde aldrig att förvåna. Hon tänkte på vad han skrivit på chatten. Ändå var hon inte rädd även om han skulle försöka sig på att infria det som han så uppenbarligen hotat med att göra. Frågan var bara hur han skulle kunna göra det. Att bli av med samma sak två gånger gick bara inte. Hennes genitalier var ju redan vingklippta, stympade av honom nere i källaren för tjugofem år sedan.

RAFI YADIN HADE bestämt sig för att åka tillbaka till Sverige. Redan i morgon förmiddag skulle han ta flyget. Han ville inte säga att han befann sig i ett förvirrat tillstånd men fortfarande kunde han inte tänka klart. Än mindre förstå att Jonna hade lämnat honom.

Tankarna att aldrig mer se henne smärtade. Han tänkte på alla de underbara stunder de haft tillsammans. Stunder som denne Westerman nu skulle ta del i, vilket väckte ont blod. Han kunde bara inte låta hennes svek gå ostraffat förbi. Kvinnor som inte var lojala mot sina män var inte värda en fortsatt existens.

På nytt kände Rafi ilskan. Han förstod att han behövde semester. Efter att han tagit itu med allt skulle han antingen åka till sin våning i Tel Aviv eller till sitt hus i Monaco. Han hade haft en dröm. När han öppnade dörren till sin våning på Hayarkon Street i Tel Aviv, som bara låg ett stenkast från Hotell Sheraton, satt Jonna i matsalen och väntade på honom.

Jonna hade inte lämnat tillbaka nyckeln så han hoppades att drömmen skulle gå i uppfyllelse. Han visste hur mycket hon älskade den mosaik av kulturer som Tel Aviv representerade.

MAMMA OCH PAPPA hade sagt att de skulle ta bussen in till Malmö och sedan promenera till kyrkogården. Viveka bestämde sig för att ta bilen och köra ut till Beddinge.

I går kväll hade hon varit uppe hos denna Kerstin Frankenheimer, där Anders för tillfället bodde, men innehavaren själv hade varit på jobbet. Viveka hade frågat Anders hur länge han skulle bo där. Anders hade sagt att han skulle stanna där tills han var fri från gipset. De hade gått ut i köket och på bordet hade det legat en karta över Filippinerna. Hon hade frågat om resan som han nämnt förra torsdagen var avsedd att gå dit. Men han hade inte svarat. Bara vikt ihop kartan.

Viveka hade inte sagt något om den skäggige mannen som stått bakom dörren i huset. Hon ville först skaffa sig information huruvida Anders verkligen haft ett förhållande med mannens hustru. Hur hon sedan skulle fixa denna information visste hon inte. Men om hon fann exhustrun kanske hon kunde få ett svar.

Viveka visste inte vad hon skulle tro. Mannen hade överraskat henne, samtidigt som hon förstod att han själv blivit än mer överraskad när lampan kommit flygande genom rummet. Han hade omedelbart lämnat huset.

Mannen måste ha varit runt de sextiofem så antingen hade han en ung hustru eller så föredrog Anders numera äldre kvinnor – om det nu skulle visa sig vara någon sanning i det som mannen hade sagt om att Anders träffade hans hustru.

TONY HADE BESTÄMT sig för att han och Julia skulle gå till lekplatsen. Han tog nycklarna från köksbordet och tittade på Claudias diadem som hon klämt fast i den ena blomkrukan. Han log när han tänkte på vad hon hade sagt. Hon fick huvudvärk när hon använde det.

Claudia Béjart hade varit en beslutsam kvinna. En person som haft koll på det mesta och visste vad hon ville. Hon hade också en hel del annorlunda åsikter som hon inte drog sig för att vädra. En kvinna som förstod vikten av att ha rätt folk runt sig.

På nytt drog Tony på munnen. Fastän Claudia var ung hade hon flera gånger sagt att det inte fanns någon tid att förspilla. Det gällde att ta för sig i livet. Vilket nog var sant. Samtidigt visste Tony att hon inte haft rent mjöl i påsen. Hon hade sagt att inom en snar framtid skulle hon kunna köpa in sig i Försäkringsmäklarna. Hon hade berättat att hennes chef hade planer på att avveckla kontoren i Göteborg och Helsingborg, och om hon bara visade framfötterna var hon övertygad om att hon skulle få Westerman att sälja till henne för en inte alltför stor summa. Hon hade också sagt att hon var beredd på att gå ganska långt för att bli ägare till Försäkringsmäklarna. Hur långt detta "ganska" var visste Tony inte men säkerligen var det utom ramarna för vad som ansågs hederligt.

RITA OCH DANIEL stod utanför Mattias dörr. Daniel drog av sig handsken och satte pekfingeret på ringklockans knapp. Rita tittade på honom.

"Han blir väl inte arg för att vi inte meddelat att vi ska komma?"

"Det har jag sagt. Han är både snäll och hjälpsam men verkar inte vara typen som gillar överraskningar."

På nytt ringde Daniel på dörrklockan.

"Troligtvis ingen hemma."

Han kände på dörrhandtaget. *Olåst.*

LEIF MÅNSSON SATT i soffan tillsammans med sin hustru Sigurbjört. I kväll skulle de gå på en liten tillställning.

Det var inte alltför ofta Leif ville gå på festliga arrangemang eftersom han visste hur det skulle bli. Efter några glas vin skulle svartsjukan blossa upp och han skulle bli tvungen att behöva tänka innan han öppnade munnen. Förra gången de varit på fest hade han pratat med värdinnans syster och när han och Sigurbjört kommit hem hade helvetet brutit löst. I flera minuter hade hon stått och skrikit åt honom och han hade varit tvungen att stålsätta sig för att inte ge henne en lavett. Dagen efter hade hon bett om ursäkt.

I dag kunde han villigt erkänna att ursäkten inte varit helt enkel att godta. Det var också denna gång som allt hade urartat. Han hade varit spänd och frustrerad och sagt till sin hustru att han skulle iväg och köpa en tidning. När han kommit ner hade han tagit bilen, passerat en skola, och två tjejer i yngre tonåren hade vinkat åt honom när de genade över gatan. Han hade kört ett varv runt kvarteret för att komma tillbaka och se om han kunde se dem. Han hade parkerat på motsatt sida av skolan, och när han såg tjejerna sitta på en bänk hade adrenalinet tagit fart. De hade suttit på bänkens ryggstöd. Han hade först varit orolig att de skulle upptäcka honom och därför fällt ner solskyddet. Men de hade inte sett honom, trots att det bara rörde sig om tjugofem meter. Båda hade haft kjol och när de särade på benen hade det blivit för mycket för honom. Till sin egen förvåning hade han dragit ned gylfen, och i samma ögonblick som han tänkte att han kanske skulle bli upptäckt hade det knackat på rutan.

Än i dag visste han inte om parkeringsvakten hade sett något. Men han mindes tiden efter. Varje dag de efterföljande veckorna väntade han på att polisen skulle komma upp på kontoret och hämta honom.

LOTTA STRANDELL STOD i köket. Hon saknade sin dotter, trots att Tony både i morse och i går ringt och berättat att allt gått bra. På nytt förundrades hon över hans dramatiska förändring. Han hade blivit så mjuk och fin och det fanns ett lugn över honom. Hon visste inte om det var för allt som hade hänt: Hans flickvän hade avlidit av ett fall i en trappa. Kanske hade han börjat förstå vidden av att vara pappa. Visserligen hade det tagit honom två år, men bättre sent än aldrig. Julia behövde en fadersgestalt, och vad kunde då vara bättre än den biologiske pappan om denne nu också blivit lugn och harmonisk?

Det ringde och hon tittade på telefonen. En känsla av obehag smög sig på.

ROLF OCH SIV var oroliga. Viveka hade inte besökt Monicas grav en enda gång. Siv satte nyckeln i dörrlåset och Rolf kastade en blick ut mot gatan.

”Bilen är borta så antagligen har hon kört ner till havet.”

Siv nickade.

”Vi får prata med henne när hon kommer hem.”

Deras dotter skulle fylla fyrtio nästa år och var på dagen tre år äldre än Monica. Hon hade bott i Moçambique i snart nio år. Viveka var en personlighet som inte ville vara beroende av någon utan frigöra sig från många av de nödganden som man levde med i västvärlden. Redan vid femton års ålder hade deras dotter bestämt sig för att arbeta ideellt. Att det sedan blev för solidaritetsorganisationen Afrikagrupperna i Moçambique var för att denna verkade för en något sånär rättvis världsordning.

VIVEKA SVÄNGDE IN på grusvägen. Hon hade bestämt sig för att genomsöka den underjordiska gången. Med sig hade hon ficklampa och skruvmejsel.

När hon hade varit härute förra fredagen hade hon känt sig iakttagen, men inte av mannen som stod bakom dörren i sovrummet utan när hon befann sig på bottenvåningen. I sina visioner hade hon sett Linus och han hade varit oskadd.

Hon var inte säker men misstänkte att hennes systerson hade liknande förmågor som hon hade. Än var han inte medveten om det men det skulle antagligen inte dröja många år till innan han blev. Själv hade hon varit åtta år när hon börjat förstå vidden av vilka krafter som fanns inom henne. Hon log när hon tänkte på sin barbiedocka. Det var då, vid fyllda nio, som hon för första gången förstod hur hon skulle kontrollera krafterna.

Viveka tittade på klockan som blivit några minuter över tolv. Hon svängde in på infarten.

JONNA SATT UPPE hos Klaes som skulle bli utskriven på måndag. Hon hade bott hemma hos sin lillebror i en veckas tid eftersom hon var rädd att Rafi skulle komma tillbaka ut till Höllviken. Didrik hade varit snäll och ringt och sagt att hon kunde bo hos honom och Ana tills Klaes kom tillbaka från sjukhuset. Men hon hade valt att stanna hos sin bror.

Jonna tyckte nu att de hade rätt ut saker och ting. Hon hoppades att lillebrorsan tagit lärdom av hennes erfarenheter. Hon hade berättat om hur Rafi lite oskyldigt börjat med festkokain för att sedan trappa upp. Hennes bror hade sagt att det numera inte blev så ofta, kokainet hade bytts ut mot alkohol. Men hon visste att hennes lillebror var svag för all slags rus.

”Har ni pengar så att ni klarar er?” sade Klaes.

Jonna nickade.

RITA HADE GÅTT ner på vilplanet medan Daniel öppnat dörren. Han stod nu och kikade in genom dörrglipan. Han vände sig om mot Rita och viftade med handen. Hon skakade på huvudet och pekade mot granndörren.

”Det är lugnt”, sade Daniel. ”Grannen har inget tittöga och Mattias verkar inte vara hemma. Vi tar en snabbflukt och får detta överstökad.”

Rita kände nervositeten tillta. *Tänk om Mattias var nere i tvättstugan?*

VIVEKA KNÄPPT UPP jackan, stoppade skruvmejseln och ficklampan i innerfickan. Hon satte nyckeln i dörrlåset. Hon bestämde sig för att genast gå ner i den underjordiska gången. Det var kallt i huset så hon behöll skor och jacka på. Hon lade nycklarna på skänken och gick in i klädkammaren. Hon satte sig på huk och tog upp skruvmejseln för att avlägsna skruvarna. Hon visste inte vad hon skulle finna därnere, men en gång under marken, med ingång från klädkammaren, var något som bara måste undersökas. Hon misstänkte att hon nerifrån gången även kunde ta sig upp till den eftersökte Börjessons hus.

TONY SATT I bilen i ilfart in till sjukhuset. Julia hade ramlat av gungan och hennes arm var troligtvis bruten. Han svor för sig själv eftersom han visste vilka konsekvenser detta kunde leda till. Skulle Lotta nu ifrågasätta hans trovärdighet som pappa? Han hade precis pratat med henne. Hon skulle genast köra in till Malmö och de skulle mötas på UMAS akutmottagning.

Tony tittade på sin dotter som satt tyst. Han förstod att hon var chockad. Hade de tur var det bara en spricka.

VIVEKA VAR NERE i den underjordiska gången. Hon hade inte tagit med sig skruvmejseln, den låg kvar på golvet i klädkammaren. Hon knäppte på ficklampan och såg små vattensamlingar här och var. Hon drog på munnen när hon såg en råtta med dess hastiga huvudrörelser.

Hon passerade råttan och kom till en förgrening. En gång ledde åt vänster, och en åt höger. Hon tog den högra. Hela tiden lyste hon på betongröret. Anders hade sagt att han varit härnere två gånger men inte funnit något mer än ett antal upp- och nedmyningar. En gick från deras klädkammare och en annan fanns inne på grannens tomt. Och så den tredje som ledde upp genom garagets obrukbara skorsten. Hon mindes också att Anders hade sagt att det troligtvis fanns ytterligare en upp- och nedgång inifrån Börjessons hus. Hon tyckte att det lät märkligt eftersom polisens tekniker borde ha funnit den. Men kanske hade de gjort det.

Anders hade sagt att det var ett stort hemlighetsmakeri kring allt och att det fortfarande var avspärrat runt Börjessons hus. Hon visste att det var brottsligt att beträda en plats som polisen spärrat av. Men det fanns inga avspärningar under mark, vilket kunde bli en alldeles utmärkt förvändning ifall polisen skulle ertappa henne härnere. Hon stannade till när hon såg en stege. Hon tittade upp. En cirkelformad ljusstrimma silade in. Anders hade inte berättat om någon trästege mer än rundstavsstegen som satt ingjutna i jorden. Och så gjutjärnsstegen som fanns inne i den obrukbara skorstenen.

Viveka släckte ficklampan. Hon stoppade den i innerfickan och klättrade upp. Hon tryckte på locket, genast gav det vika. Hon använde båda händerna för att fösa locket åt sidan.

Viveka klättrade upp. Hon log när hon såg den enögda katten sitta framför en buske. Hon satte sig på huk och lade sin hand på kattens huvud. När katten strök sig mot busken såg det ut som om busken flyttade på sig. Bredvid busken låg ett hjärtformat örhänge. Viveka plockade upp örhänget. Hon slöt ögonen. Hon kunde förnimma flickan som varit ägare till örhänget. En flicka med rågblont hår.

Viveka tog tag i busken, drog bort den och kunde se att det under busken fanns ett brunnslock. Hon sträckte sig efter en träpinne och skrapade bort jordpartiklarna från brunnslocket. Hon lyfte på locket, och en vämjelig stank av förruttelse slog emot henne. Hon såg stegen, tände ficklampan och lyste och såg att det var några meter ner. På nytt stoppade hon ficklampan i fickan. Hon drog ett djupt andetag och klättrade ner.

Stanken var nästintill outhärdlig och hon befann sig nu i något som kunde liknas vid en jordkällare. I det knappt femton kvadratmeter stora utrymmet stod en massa plastdunkar intill några svarta sopsäckar, och hon anade det värsta eftersom stanken kom från sopsäckarna. Hon vände sig hastigt om när hon tyckte sig höra andetag. Hon lyste mot ena hörnet där hon trodde sig att ljudet kom ifrån. Hon såg en filt och en madrass och kunde se att något rörde sig under filten. Försiktigt gick hon fram. Hon tog tag i filten och drog.

När Viveka såg vad som låg hopkurat under filten brast allt för henne.

RITA OCH DANIEL satt hemma i soffan. Inget sades. De tittade bara på varandra. När de hade gått in i hallen hade de sett att någon låg i soffan eftersom ett par fötter stack ut. De hade inte sagt något. Och eftersom soffryggen skylde vem som låg i soffan kunde de inte vara helt säkra på om det var Mattias. Båda hade ryckt till när telefonen ringde och vips var Mattias uppe och svarade, och mitt framför ögonen på dem inträffade något osannolikt.

Det hade sett ut som om hans ansikte förändrades. Nästan som i Michael Jacksons video *Black or White* där en massa olika ansikten morfades ihop och ändrade utseende. Ingen av dem hade sagt något utan båda hade stått där och stirrat på honom som om allt vore en dröm eller något slags illusionsnummer. När han upptäckt dem hade ansiktet på nytt ändrats från att ha varit en mörk skelögd kvinnas till Mattias. De hade uppträtt som om de inte hade sett något och Daniel hade fått ur sig något i stil med att de hade knackat och ringt på dörren, och när han inte öppnade hade de

varit oroliga och trott att något hänt honom. Mattias hade frågat om de ville ha en kopp te, men båda hade skakat på huvudet. Daniel hade sagt att Marie var besviken eftersom hon sett honom kyssa en annan kvinna. Mattias hade sagt att Marie var en sargad själ och att han var där för att hjälpa henne. Rita hade inte vetat vad hon skulle svara men undrat för sig själv vad det skulle vara för slags hjälp för Marie om han kysste en annan kvinna eftersom han måste ha förstått att hon var intresserad av honom.

När hon och Daniel hade lämnat lägenheten hade det varit utan några svar.

JASMIN HADE PRECIS pratat med sin syster i telefonen och de hade börjat gräla på varandra. Trots att det gått en månad och Jasmin hade betydligt tyngre saker att tänka på kunde hon fortfarande inte fatta att syrran varit så omdömeslös och berättat att Graciella och Felipe var Anders barn. Hennes syster hade sagt att hon trodde att det skulle hjälpa honom eftersom hans son var försvunnen.

Jasmin blickade ut över Öresund. I dagarna skulle hon kontakta en mäklare. Hon var tvungen att sälja lägenheten. Visserligen fanns det en livförsäkring på Chris men de hade alltför stora lån för att hon skulle kunna bo kvar.

Hon gick in från balkongen och kom att tänka på denne Stavinger som hade stannat på motorvägen och frågat om hon behövde hjälp. Han hade sagt att han var mångsysslare, men i huvudsak mäklare. Hon undrade nu om det var fastighetsmäklare.

KARIN KRANTZ VAR fortfarande irriterad på Charles eftersom han varit smått försmädlig i telefonen i tisdags. Hon hade nu bestämt sig för hur hon skulle gå tillväga. Hon visste var han hade sitt kontor så det var där hennes smidda planer skulle ta en början.

Hon skulle klä sig elegant, möta honom utanför hans arbetsplats och låtsas att hon var där av en slump. Hon skulle inte vara alltför påstridig utan när de inledde samtalet och det gått några minuter skulle hon med en ursäkt bryta upp från konversationen och säga att hon hade en aning bråttom eftersom hon var på väg till Malmö. Naturligtvis var det en chansning men hon förutsatte att han skulle hem, och när hon då lade orden i mun på honom, om vart hon var på väg, skulle han nappa på hennes bete och erbjuda henne skjuts in till Malmö.

VIVEKA SATT I bilen och hade precis pratat med Serlander. Hon hade inte hunnit se efter vad som fanns i sopsäckarna. När hon sett vem som befann sig under filten hade de genast tagit sig upp därifrån. Hon lade sin hand på hans huvud och kunde knappt fatta att det var sant.

”Jag kör dig först till pappa, sedan måste vi omedelbart till sjukhuset.”

Linus nickade.

LOTTA SVÄNGDE IN på UMAS akutmottagning. Eftersom hon var gravid hade hon känt att hon var tvungen att samla sig, trots att hon fortfarande var utom sig av oro. Hon skakade på huvudet. Det var ju bara så typiskt. Första gången han skulle ha Julia och genast inträffade en olycka. Var det bara så att någon där uppe inte ville att de skulle vara tillsammans?

Medan hon parkerade bilen tänkte hon tillbaka på allt som hänt. Vid tjugofem hade hon lämnat Ångermanland för att flytta ner till Stockholm för att se om hon kunde finna ett arbete där, och nu bodde hon i Skåne. För bara tre år sedan skulle hon aldrig ha kunnat tänka sig att flytta ner hit. Men hon stormtrivdes.

Visst saknade hon sina föräldrar men hon hade fyllt trettio och skulle snart bli tvåbarnsmamma så det var dags att skapa sig ett eget liv. Och även om Vincent var borta kände hon att det fanns en framtid för henne och Julia och det kommande barnet.

DET VAR MITT i natten och Börjesson låg och vred sig. Han kunde inte sova så han bestämde sig för att gå upp och ta ett glas varm mjölk. Han hade beslutat sig för att åka tidigt i morgon till stadsdelen Malibay. Han hoppades att det inte skulle bli lika varmt som i lördags. I så fall fick han vänta till måndag. Men han var inte orolig eftersom han visste att han förr eller senare skulle få reda på var Ingvar och Annabelle hade sin restaurang.

Han reste sig upp och gick fram till fönstret. För ovanlighetens skull var det tyst på gator och torg. Han kunde fortfarande inte förstå att han befann sig på Filippinerna. Han drog till sig en stol och satte sig vid fönstret. Egentligen visste han inte vad som gått snett men förstod så mycket att han inte var vad de i folkmun kallade vid sina sinnens fulla bruk. Han gick mot de sextiofem och förstod att det inte behövdes så värst mycket för att allt skulle gå käpprätt åt skogen. Några få misstag i barndomen från ens föräldrar, eller från någon utomstående, och vips var man mentalt störd resten av livet.

Börjesson ansåg sig själv vara psykiskt stark men visste att han kommit till genom en våldtäkt. Andra barn var tillkomna av ömsesidig kärlek medan han var ett av de där barnen som inte var efterlängtad.

Han reste sig, öppnade kylan och tog fram mjölken. Han hade bara en kokplatta. Men det räckte. Tiden skulle snart komma ifatt honom. De hade naturligtvis funnit Linus under vardagsrumsgolvet och även utrymmet där han magasinerade sopsäckarna med kroppsdelarna. Katten skulle ju ideligen gå fram till busken så det var möjligt att det vetgiriga djuret hade röjt nedgången. Han ångrade nu att han inte hade plockat ut båda ögonen på sin katt.

VIVEKA STOD NEDANFÖR Kerstin Frankenheimers port. Ett flertal gånger hade hon ringt till Anders men hans mobil var avstängd. Hon tittade på Linus som stod bredvid.

”Nu ska vi gå upp och träffa din pappa så får han följa med oss till sjukhuset.”

Linus nickade.

”Bara så du vet så har pappa brutit båda benen, så ni båda måste till sjukhuset”, försökte hon för att avdramatisera det hela.

Trots att Linus befunnit sig nere i jordkällaren en hel månad verkade hans hälsotillstånd vara hyggligt. Det som förvånade Viveka var att han hade sagt att en mörk kvinna med ett konstigt öga hade hjälpt honom att klättra ner i gången. Viveka undrade vem denna kvinna var.

Kapitel 16

25 februari

DET HADE BLIVIT måndag och Serlander satt på sitt rum. Han var fortfarande uppskakad över vad som hade mött dem i lördags. I plastsäckarna hade de funnit kroppsdelar från åtminstone tre personer. De hade kunnat fastställa identiteten hos två av kropparna eftersom både Per-Olof Swedbrandts och Rut Livs huvuden fanns i sopsäckarna, men också Ruts bål. Kroppsdelarna från den tredje personen hade de inte kunnat identifiera mer än att de kom från en liten flicka. De hade också funnit en portfölj innehållande en videokassett, tre tidskrifter och en portugisisk dagstidning. Men på videobandet fanns inget, vilket till en del förvånade eftersom Serlander visste att mördare av denna kaliber gärna såg till att föreviga sina dåd till eftervärldens uppbyggelse.

I går hade Serlander och hans kollega Bertil Nihlén åkt hem till Rolf, Siv och deras dotter Viveka och berättat att de funnit Rut Livs kropp. Samtliga hade tagit det med jämnmod, vilket troligtvis berodde på att Viveka redan på lördagen förberett dem på vad som skulle komma. Men också mycket på den lycka som infunnit sig när Linus nu visade sig vara i livet. Hur sedan Linus kunnat vistas i den ohyggliga likstanken under en sådan lång tid var för Serlander en gåta. Dessutom utan mat.

Linus hade bara behövt stanna på sjukhuset över natten eftersom samtliga värden varit bra. De hade sagt att en människa med tillgång till vatten kunde klara sig utan mat uppemot två månader, och Linus hade bara varit försvunnen i en månad och två dagar. Ändå stod de förundrade – han var ju bara fyra år gammal. Linus hade inte heller tappat mer än två kilo i vikt. De hade sagt att kroppen går ner på sparlåga och förbränner av fettreserven, och eftersom Linus verkade vara en ovanligt lugn kille så bidrog detta till den långsamma förbränningen. Antagligen hade han ställt in sig mentalt på att han skulle stanna därnere under en längre tid, vilket förbättrat hans chanser avsevärt. Läkarna ville inte säga att han var i god kondition men med tanke på omständigheterna var det ett under att samtliga värden var så pass bra.

Serlander log belåtet. Både i lördags och i går hade han fått arbetsro eftersom de hade lyckats hålla hyenorna borta. Var det något som han hade svårt för var det massiva medieuppbåd.

Serlander grunnade. Hur hade Linus kunnat komma dit ner? Ändå överfor mer funderingar honom när han tänkte på hur Linus kunnat få på brunnslocket. Både locket och busken var på plats, den förra också skylande brunnslocket. Tyvärr hade läkarna förbjudit honom att förhöra Linus så tidigt efter allt som hänt. Men i dag efter arbetets slut skulle han träffa honom eftersom han fått tillåtelse av läkaren att ställa några korta frågor. Han skulle bland annat fråga honom hur han kunnat ta sig ner samtidigt som brunnslocket var på plats.

”Viveka anlände till Kastrup söndagen den 20 januari klockan 13.15”, sade Nihlén.

Serlander nickade och tyckte att det var aningen märkligt eftersom tidsskillnaden i Moçambique jämfört med Sverige bara var en timme vintertid och ingen skillnad alls sommartid. Något som betydde att Viveka omöjligt kunde vara på plats här i Sverige om hennes mamma och pappa ringt att hon skulle komma hem för att systemen hade förolyckats. Naturligtvis kunde det ha varit tillfälligheter att hon var på väg till Sverige, samtidigt som hennes syster råkat ut för en olycka och Linus försvunnit. Eller så var hon besjälad med ett sjätte sinne.

LEIF MÅNSSON VAR fortfarande smått förbluffad över sin hustrus uppträdande i lördags. På festen hade hon inte visat minsta tillstymmelse till svartsjuka, trots att han dansat tryckare med hennes storbystade arbetskamrat. Kvällen hade med andra ord varit lyckad, och när de kommit hem hade de knappt hunnit in genom dörren förrän hon slitit av honom kläderna.

Men trots den goda avslutningen hade han efteråt känt sig håglös och spänd och fått gå in på toaletten. Därinne hade Ellos värmekatalog legat, och mot sin vilja hade han börjat bläddra i den. När han fick syn på den späda tjejen i sina rosa underbyxor hade han varit tvungen att onanera.

IVAN PARKERADE PÅ Vitemöllegatan. Han var på väg till Serbiska Föreningen. Han tog tidningen och klev ur bilen.

Han gick över gatan samtidigt som han tittade på bilden av den man som var efterlyst över hela världen. Han tyckte nu att mannens ögon kändes bekanta och fick för sig att han tidigare hade mött honom. Men var?

Ivan rullade ihop tidningen och stoppade den i bakfickan.

PLANET HADE TVINGATS vända tillbaka eftersom det uppstått problem med höjdrodret. Men det hade inte utbrutit något tumult. Samtliga hade varit behärskade.

De hade nu fått gå ombord. Ändå var Rafi irriterad. Han sneglade på klockan och blev på det klara med att de var mer än två timmar försenade. ”Det är bara något man måste acceptera och förhålla sig till”, hade en landsman krängt ur sig och gett honom en ryggdunkning. Rafi hade fått stålsätta sig för att inte drämma till honom eftersom mannens maniska beteende varit rejält frustrerande och kommentarerna allt annat än lägliga.

Rafi tryckte ner tidningen i facket, förde ryggstödet bakåt och tänkte att han skulle sova en timme. Han behövde vara utvilad till det som väntade.

ANDERS TITTADE PÅ sin son som sov tungt. Anders log. På dessa två dygn hade han bara sovit några timmar. Allt kändes fortfarande överkligt. När det ringde på dörren i lördags trodde han först att det var Kerstin som hade glömt nycklarna. Men när han sedan öppnade och såg Viveka med Linus brast allt för honom. De hade bara kommit in och vänt i dörren, sedan åkt till sjukhuset.

Linus hade inte frågat efter mamma utan varit knäpptyst. Läkarna hade sagt att efter en sådan upplevelse kunde det ta ett par dagar innan han började öppna sig. Men i går kväll hade han så

smått börjat fråga vad ”pappa gjorde där”. Till sin son hade han sagt att han bodde där tillfälligt eftersom han inte ville bo kvar i huset så länge Börjesson bodde bredvid. När han såg Linus reaktion hade han varit tvungen att säga att polisen tagit Börjesson så att denne inte kunde skada någon mer.

Läkarna hade rått honom att hela tiden finnas där för Linus, allt för att hans son skulle uppleva trygghet, kärlek och närhet. De hade också sagt att ett mödosamt arbete väntade, men att det i huvudsak bara handlade om tålmod.

IVAN VAR LÄTTAD. Ingen befann sig i Serbiska Föreningens lokal. Snabbt hade Ivan smitit ner i källaren för att plocka upp gitarrfodralet. Han stod nu på parkeringen utanför sin bil med fodralet i sin hand.

Han öppnade bildörren, lade in fodralet, och tidningen föll ur bakfickan. Han böjde sig ner, tog upp den och lade den på gitarrfodralet. När han på nytt såg bilden av den eftersökte mannens ansikte stannade han upp.

Ivan lutade sig in i bilen, knäppte upp gitarrfodralet, och när han tittade på AK4:an ramlade polletten ner. Mannen på bilden var densamme som han för snart tjugo år sedan köpt vapnet av. Den man som troligtvis förstod att det varit han som var med vid värdetransportränet i Högdalen där polismannen Leif Widengren blev skjuten till döds.

Strax efter nio på morgonen, måndagen den 17 februari 1992, rullade en av Securitas värdetransportbilar in till posten i Högdalen i södra Stockholm. Vårdetransporten eskorterades av en polisbil med tre poliser eftersom transporten innehöll 20 miljoner kronor. Vad polis och väktare inte visste var att det fanns fyra maskerade och beväpnade rånare på plats vid postkontoret. När en av väktarna skulle gå in med pengarna övermannades han och drogs med till flyktbilen. Ögonblicket efter upptäckte rånarna polisbilen och öppnade eld. Ett skott träffade Leif Widengren

i sidan och han avled omedelbart. Polisen har försökt hitta de skyldiga, men inte ens den belöning på två miljoner kronor som utfästes 1998 har lett till några genombrott.

Ivan blev allvarlig. Han ville att det skulle stanna därvid. Inga genombrott. Mordet skulle förbli olöst.

DET VAR NÄSTAN lika varmt i dag som det varit i går. Och det var värmen som varit orsaken till att Börjesson struntat i att åka till Malibay i går. Men nu var det kväll och temperaturen hade sjunkit.

Han satt i en taxi och tittade på allt krimskrams som chauffören hade beklätt instrumentpanelen med: Jesusbilder, krucifix och julgransglitter, och detta trots att vi snart var inne i mars månad.

Börjesson tyckte att dessa främmande kulturer inte var något annat än otyg. Och asiater förnekade sig aldrig. Det var hög tid för katoliker att omvärdera sin världsbild. Deras tro var till mångt och mycket bara nonsens.

”Where are you coming from, mister?”

Börjesson tittade på honom. En liten man i femtioårsåldern med svettig skjorta och med en lång nagel på ena lillfingret.

”Sweden.”

”Ahh, a very nice country. Many fine-looking girls.”

Han svarade inte utan tittade i stället på nagelklipparen som hängde i radbandet och var virad runt backspeglarna.

”Are you married, sir?”

Börjessons skakade på huvudet och tyckte nu att det fick räcka med frågor.

I GÅR SKULLE de åka hem till Marie men de hade bestämt sig för att vänta ytterligare en dag. Rita hade så småningom återhämtat sig, även om hon fortfarande var tagen av vad som utspelat sig mitt framför ögonen på dem. Daniel hade nyligen ringt och berättat att Mattias inte var på jobbet i dag. Ändå kunde ingen av dem tro att det de hade sett varit verkligt, utan det måste ha varit ögonen som spelat dem ett spratt. Det märkliga var bara att båda hade sett samma sak samtidigt.

KJETIL STAVINGER KUNDE inte fatta att den stiliga kvinnan han mött på motorvägen hade ringt honom. Hon hade berättat att hon hade starka funderingar på att sälja sin lägenhet och undrade om det var förmedling av fastigheter som han sysslade med. Tyvärr hade han fått göra henne besviken då det i huvudsak var försäkringar han höll på med. Men behövde hon någon hjälp med att sälja lägenheten så ställde han naturligtvis upp. Han hade tagit mod till sig och frågat om de kunde ta en fika. Hon hade tyckt att det var en utmärkt idé. I kväll skulle de träffas.

SAMTLIGA HADE APPLÅDERAT när planet landade, nästan som om det varit ett under att piloten inte kraschlandat. Men det hade varit likadant förra gången. Antagligen var det någon svensk företeelse. Rafi tog sin resväska från rullbandet och kastade en blick på klockan som blivit fem. Han hade bestämt sig för att återigen ta in på hotell Astoria i Malmö. Han visste nu att Jonna och Westerman inte angett honom eftersom tullmännen noga granskat hans pass för att därefter släppa igenom honom med ett leende.

Att inte hon och Westerman angett honom förblev en gåta eftersom Rafi visste att de senare skulle betrakta detta som ett stort misstag.

CHAUFFÖREN HADE INTE gett honom en enda minuts andrum. Frågorna hade kommit likt svärmar av hagel. Och så lillfingernageln som han ständigt förde in i sitt öra. Till råga på allt hade

han också under färden börjat skala ägg, vilket han kallade balot, och det hade sett rejält osmakligt ut eftersom det såg ut som om äggen bara var dagar från att kläckas. Tvärt hade Börjesson känt sig illamående, och när chauffören uppmärksammat det hade denne bara skrattat och spätt på med att de också åt hundar på Filippinerna. Börjesson hade bett honom stanna taxin och han stod nu bakom ett skjul för att göra sina behov. Han anade också att chauffören höll på att skörta upp honom. Resan till Malibay hade redan nu tagit betydligt längre tid än förra lördagen.

Börjesson drog upp gylfen, böjde sig ner och tog upp en sten. Han stoppade stenen i koftfickan och gick tillbaka till bilen och satte sig in.

”Okay, mister, we are there soon”, sade chauffören.

Börjesson svarade inte. I stället sneglade han på taxameteren som nu stod på femhundra pesos. Han förstod att chauffören hade vridit fram den. Börjesson tittade på honom. På nytt hade chauffören sitt lillfinger halvt instoppat i örat. Börjesson kunde skönja äggrester runt chaufförens mun och det låg äggskal på sätet.

Börjesson insåg nu att han mött ett renodlat svin. En person som inte hade någon som helst respekt för sina passagerare. Han försökte hålla sig lugn, men i ärlighetens namn tyckte han att chauffören hade förspillt sin rätt till fortsatt existens. Detta var ingen genuin katolik. I stället en gudsförnekare.

Börjesson kastade en blick framåt och såg att de inom ett tiotal sekunder skulle passera industriområdet. Det var nu eller aldrig som gällde. Han sneglade på chauffören och omärkligt plockade han upp stenen ur fickan, och med kraft drämde han den i huvudet på honom. Chauffören släppte ratten och gaspedalen, och bilen tappade omedelbart fart. Med blodet forsande ner från ögonbrynet tittade han med förundrad min.

”Why, mister?”

”Så går det när man inte har båda händerna på ratten.”

Ögonen började rulla på chauffören och med en knyck stannade bilen och han föll mot ratten. Börjesson tittade på radbandet och nagelklipparen. Han bestämde sig för att ta tillfället i akt. Han lyfte ner nagelklipparen, och med ett stadigt grepp runt chaufförens handled placerade han dennes hand i sitt knä. Med kraft slet han av lillfingernageln.

FÖR FJORTON DAGAR sedan hade Ingvar pratat med sin hustru. Annabelle hade varit mycket förstående men tyckte ändå att de skulle stanna kvar på Filippinerna med tanke på vad de hade gjort. Hon hade också sagt att åkte de tillbaka till Sverige fanns det en chans att Börjesson skulle söka upp dem.

Men allt hade tagit en vändning i tisdags när hans syster berättat att det var Börjesson som var efterlyst för mordet. Att åka tillbaka till Sverige var därför uteslutet, vilket naturligtvis oroade honom eftersom han var övertygad om att han inte skulle klara av att vistas mycket länge till i den tropiska värmen. Han tänkte på Anders och Monicas son. Var hade Börjesson gjort av pojken?

Ingvar var rejält ur gängorna och kände att han ville gå upp och lägga sig. Men eftersom Josef var ute med Lorena ville han inte gärna lämna Annabelle ensam. Visserligen hade hon hjälp av sin systems barnbarn och kvällen var lugn och de skulle snart stänga. Ändå kände han sig orolig. Som om något skulle hända.

DET VAR INGET att oroa sig för hade den sympatiska och pedagogiske samt snacksalige läkaren sagt. Att de skadar underarmen är den mest vanliga skadan i barns liv. Hos barn är skelettet mjukare och mer poröst än senan och senfästet, vilket gör att de betydligt oftare får en skelettskada än vad vuxna får. I underarmen finns två ben, strålbenet och armbågsbenet, och vid skador mitt på underarmen skadas oftast bägge benen, som i fallet Julia.

Lotta hade precis pratat med Vincents föräldrar och berättat vad som hänt. Majbritt hade sagt att hon skulle vara försiktig eftersom denne Tony inte verkade vara den ansvarsfulle typen. Men Lotta brydde sig inte. I stället tog hon Majbritts förmaning med en klackspark. Hon visste hur hon var. Allt som var främmande och som fru Hjärneby inte hade full kontroll över blev hon genast avig mot.

KLOCKAN HADE BLIVIT tjugo över fem och Bengt Serlander var på väg upp till Anders Hademark som för tillfället bodde hos sin arbetskamrat. På nytt tänkte han på läkarens förmaningar. Han fick inte ställa alltför många frågor till Linus, och frågorna skulle vara i Anders närvaro.

Serlander log försmädligt. Dessa doktorer slutade aldrig att förvåna. De lät hellre en mördare gå fri än kramade lite information ur barnen. Han hade tagit upp detta med både sin hustru och Grünwald, och båda hade sagt att det kanske var härur som allt uppstod. Att pressa barn som gått igenom sådana tragedier gjorde dem ännu mer sjuka, och när de sedan blev äldre fanns det en risk för att de själva blev förövare.

Serlander var inte alls övertygad om att det var så. Men eftersom både Elli och Grünwald var intelligenta kvinnor så fanns det kanske en poäng i deras antagande.

Men det var mer som skulle framföras. Han skulle berätta för Anders att Rut och Swedbrandt var funna. Han förstod att Siv och Rolf redan hade berättat för sin svärson att Rut var funnen, men han ville växla några ord med Anders.

NÄR HAN HADE ryckt bort nageln hade chauffören kvicknat till. Det hade blött rikligt från både panna och finger men han hade inte sagt något och Börjesson förstod att han var tacksam över att han fått leva.

Börjesson hade gått till fots ut från industriområdet, åkt jeepney in till Malibay, vilket tagit honom nästan tjugofem minuter, och han fick ytterligare en bekräftelse på att han blivit uppskörtad. Jeepneyn hade stannat precis utanför en bordell, och när han steg av hade han mött två svenska ynglingar i tjugooårsåldern. Han hade frågat om de kände till någon restaurang där innehavarna var en svensk man och en asiatisk kvinna. De unga männen hade sagt att en stor del av Manillas matställen ägdes av gamla gubbar med unga asiatiska kvinnor. Antingen var det tyskar, engelsmän eller svenskar. Och rörde det sig om en finare krog kunde de gå ed på att ägaren var korean eller kines. Så att veta vilken restaurang han sökte efter var omöjligt att säga. Börjesson hade då sagt att paret Annabelle och Ingvar var i något sånär samma ålder, vilket förenklat det avsevärt för de onyktra svenskarna. Ett flertal gånger hade de besökt restaurangen eftersom de kunde få svensk mat där och kvinnan pratade perfekt svenska.

Eftersom det inte var mer än gångavstånd hade Börjesson spatserat till Annabelles och Ingvars restaurang och stod nu på andra sidan gatan, halvt skydd bakom en Fiat, och kunde se rakt in genom de två skyltfönstren. Det var tomt på uteserveringen och han förstod att de snart skulle stänga eftersom klockan var över elva.

EFTER LÖRDAGENS TRÅKIGHETER hade Julia följt med sin mamma hem. Tony var lättad över att Lotta hade varit så behärskad. Men att se sin lilla dotter i gipsförband smärtade. Han hade följt med dem hem men kört i egen bil. När Lotta hade lagt Julia hade hon satt på kaffe och bjudit på paj och de hade suttit vid köksbordet i nästan två timmar och pratat om allt mellan himmel och jord. Hon hade berättat om Vincent och om hur mycket han såg framemot att bli pappa. På nytt hade Tony beklagat sorgen och Lotta hade brustit ut i gråt.

Detta hade också varit ett ypperligt tillfälle att stämma av om det fortfarande fanns ett intresse. Han hade rest sig upp, satt sig bredvid henne och lagt armen om. Men i stället för att gråta ut mot

hans axel hade hon upphört med snyftandet och rätat på ryggen. Ett klart tecken på att det inte var hans axel som hon ville gråta ut mot.

DET FICK RÄCKA. Börjesson hade skadat chauffören. Gabbe såg nu att Börjesson stod utanför Ingvars och Annabelles restaurang. Han visste att Börjesson inte gick att betvinga med annat än eld, och att det var Anders som skulle ombestyras detta. Men det skulle ta tid så Gabbe kände att han var tvungen att bromsa honom.

Han visste att Börjesson inte kunde simma så det fick bli det mäktigaste elementet av dem alla. Han hoppades att havet skulle få Börjesson att tänka igenom saker och ting.

RAFI HADE CHECKAT in på Astoria och fått samma rum som förra gången. I kväll hade han bestämt sig för att han skulle ta det lugnt och i morgon skulle han försöka få tag på Jonna. Han knäppte på teven och lade sig i sängen. Han var inte trött men kände att den senaste tiden hade varit oerhört ansträngande.

Den försmådda kärleken var den största energitjuven av dem alla. Under denna tid hade han inte fått något gjort. Affärsavtal hade inte kommit till stånd och viktiga möten och nödvändiga samtal med affärspartners hade försummats. Allt hade gått i stöpet. Och detta på grund av Westerman.

DANIEL OCH RITA hade precis gått. Marie hade bestämt sig för att gå på bio och var nu på väg till Filmstaden. Hon var aningen sen eftersom klockan blivit tio över sex och filmen började redan halv sju. Hon log för sig själv när hon tänkte på vad Daniel och Elvira hade sagt. Trots att de både ringt och knackat på dörren hade Mattias inte öppnat. När sedan Daniel kände på dörren, och det visade sig att den var olåst, hade de gått in. De hade stått i hallen när det hade ringt i Mattias telefon. Mattias hade legat i soffan och hastigt rest sig upp, och när han tog luren hade det sett ut som om

hans ansikte växlade form och utseende. Marie hade tittat på dem båda och frågat vad för slags piller de gick på, men de hade sett gravallvarliga ut. Hon hade också pratat med Elvira som berättat att Anders son var funnen, vilket fått henne att tänka om. För en simpel benfraktur, samt att bli av med sin hustru, var inte straff nog för vad han hade utsatt henne för därnere i källaren för tjugofem år sedan.

ANNABELLE VAR TRÖTT och såg framemot att komma till sängs. Hon gick ut för att plocka av borden. Hon satte brickan på det ena bordet, lyfte blicken och för en sekund blev hon stående som fastfrusen. Hon visste inte om det var som hon inbillade sig men på andra sidan gatan stod en man i en vit kofta som påminde om Börjesson. Hon låtsades som om hon inte hade sett honom, ställde glaset på brickan och böjde sig ner och sneglade under luggen.

När hon såg det broderade märket på koftan rös hon till. Detta var en kofta som hon var bekant med sedan sin tid i Sverige. En kofta som Börjesson burit när han tog livet av Jannica, och som hon fått tvätta då det kommit blod på den.

JASMIN VAR OERHÖRT lättad nu när de funnit Linus. Hon hade inte själv pratat med Anders men Bengt Serlander hade ringt och lämnat det glädjande beskedet att Linus var funnen och oskadd.

Jasmin hade parkerat på P-huset Anna och stod nu utanför Restaurant & Café Gustav Adolf och väntade på Stavinger. Hon var tunt klädd och småfrös. Hon sneglade på klockan och blev på det klara med att hon var några minuter tidig.

Dessa fem veckor hade varit de värsta i hennes liv. Att få besked om att ens make förolyckats, och att ha lämnat ut deras goda vänners son till en mördare, var sådant som bara förekom i filmer. Jasmin skakade på huvudet när hon tänkte på sin syster. En syster som alltid hade saknat förmågan att visa empati och förståelse för sina medmänniskor. Och trots att det hade gått en månad var hon

fortfarande irriterad på henne. Att berätta för Anders att han var far till Graciella och Felipe, när han nyligen mist sin hustru och hans son blivit bortrövad, var i det närmaste känslolöst.

Att hon hade svårt för att släppa det var också för att Maria hållit tyst om varför hon ville följa med till sjukhuset. Hennes syster hade aldrig berättat vem den biologiske pappan var och Jasmin hade alltid trott att Maria själv inte hade en aning.

Marias behov av män var omätligt och hon hade varit gift flera gånger. Jasmin mindes sin första förälskelse. Hon hade bara varit sexton år och hon och pojkvännen hade suttit inne på hennes rum när Maria kom in. Hennes syster var gift men maken var inte med vid denna söndagsmiddag. Maria hade artigt presenterat sig och Jasmin kunde se hur hennes syster gjorde sig till för hennes kille. Jasmin skakade på huvudet vid tanken. Maria var nygift och hade fyllt tjugosex.

Än i dag mindes Jasmin. När hon hade gått ut från rummet för att hämta något att dricka hade hon vänt om för att fråga sin pojkvän om han ville ha juice eller saft, och när hon trädde över tröskeln såg hon att Maria räckte honom en liten lapp. Han hade snabbt knutit näven och Jasmin hade låtsats som om hon inte sett något. Det hade blivit sista gången som hon såg sin pojkvän.

”Hej”, hördes en röst.

MARIE DROG UPP entrédörren till Filmstaden och kastade en blick på klockan som blivit kvart i sju. Hon löste biljett och bestämde sig för att strunta i popcorn och Cola.

Det var inte mer än en handfull besökare så hon kunde välja och vraka var hon ville sitta. Hon såg en reslig man i mitten av salongen och bestämde sig för att sätta sig några rader framför honom. Hon tittade på radnumret och gick in. När hon skulle sätta sig såg hon att hon bara var raden framför mannen. Hon behöll jackan på, tog upp sin mobil och bestämde sig för att inte stänga av den. Det fick räcka med diskret.

På nytt kom hon att tänka på vad Rita och Daniel hade sagt. Det hade varit Mattias som legat i soffan, men när han rest sig upp för att svara i telefonen hade det sett ut som om olika ansikten på honom hade sammansmälts.

Marie var fortfarande fast besluten om att aldrig någonsin mera träffa denne Mattias, även om hans ansikte skulle morfas till Brad Pitts. Hon skrattade för sig själv när hon såg Pitts ansikte på bioduken, sekunden därefter kände hon en brännande smärta i ryggen och blodsmak i munnen och allt blev svart.

Mannen bakom reste sig upp, rättade till sin ögonlapp och lämnade salongen.

NÄR BÖRJESSON SÅG att Annabelle gick in beslöt han att det var dags. Förmodligen hade hon inte sett att det var han.

Han tvärade gatan och kunde genom de två skyltfönstren se att ytterligare en kvinna befann sig därinne. I övrigt såg det tomt ut. Med ett stort kliv gick han upp på trottoaren, sneglade åt båda hållen innan han stegade in genom den uppställda dörren. Med foten föste han bort klossen och dörren stängdes. Han vände på skylten – *Closed*.

Börjesson började nu ana att Annabelle ändå hade känt igen honom. Kanske hon smitit ut bakvägen. Brickan med glas och tre askfat stod på ett och samma bord, och bredvid låg en disktrasa. Han gick fram till bardisken, tog en kniv och en citronskiva. Han stoppade skivan i munnen och förde in kniven mellan livremmen och byxlinningen. Han hoppades att det inte fanns någon bakdörr utan att kvinnorna bara smitit ut i restaurangköket. Han såg två dörrar, öppnade den ena som visade sig vara toalettdörren. Han stack in huvudet, men ingen där.

Försiktigt förde han upp den andra dörren. Den ledde till ett rymligt skaffereri. Han gick in, men inga kjoltyg kunde skymtas, bara en massa lådor, öl och sprit, och andra förnödenheter. Han gick ut därifrån, stängde dörren och tittade mot kökets svängdörrar som fortfarande var i gungning.

Det var släckt i köket så han förstod att de gömde sig där ute. Han förstod också att Ingvar inte var på plats så det skulle bli en enkel match. Samtidigt visste han att Annabelle var en orädd och listig kvinna.

Han tittade in över svängdörrarna men såg bara mörker. Varsamt stack han in handen för att känna om han kunde finna ljusknappen.

”Vad i helvete!” skrek han.

Smärtan i handen fick honom att reflexmässigt sparka upp svängdörrarna. Han lade andra handen på väggen och kände strömbrytaren. Ljuset tändes och han såg att det var en potatisskalare som de hade genomborrat hans näve med. Framför sig hade han Annabelle och bakom henne stod en ung kvinna.

Han tittade på henne.

”Här har man rest över hela jordklotet och kommer i vänskapliga ärenden och så blir man bemött så här.”

Annabelle stirrade på honom och den unga kvinnan brast ut i gråt.

”I första hand har jag kommit för att jag tyckte att ni gott kunde ta ett farväl goda grannar emellan. Att bara lämna Beddinge utan att säga något, med tanke på allt man gjort för er, är oförlåtligt. Så en liten ursäkt hade varit på sin plats. Och så behöver jag lite kontanter.”

Annabelle skakade på huvudet.

”Du är galen!” skrek hon.

Börjesson fick ännu en gång bekräftat att det var en orädd kvinna. Han förstod att hon skulle vara oresonlig. Han skulle inte få några pengar. Något som betydde att hon ögonaböj skulle förpassas till avgrunden.

Han befriade handen från potatisskalaren och lade den på den rostfria skänken. Han gick fram till Annabelle, slet upp kniven från byxlinningen och tog ett rejält grepp om hennes tjocka svarta hår. Han vände på henne och skar halsen av henne. Den unga kvinnan föll darrande ner på knä. Han tog hennes hand och motsträvt reste hon sig upp. Han lade kniven i diskhon, bände henne över vasken och lyfte ner en gjutjärnspanna som hängde på en krok. Han lade tyngd bakom slaget, och när pannan träffade henne i bakhuvudet stänkte blodet på väggar och tak. Han släppte henne och hon segnade ihop.

Börjesson hängde tillbaka stekpannan.

Kapitel 17

2 mars

ELVIRA BJÖRNER VAR fortfarande i ett enda stort töcken. Marie var borta, brutalt mördad, och detta hade skett inne i biosalongen. Någon hade kört en kniv genom stolsryggen och hon hade omedelbart avlidit. Polisen hade sagt att det bara varit ett fåtal besökare på föreställningen. Ändå kunde Elvira inte fatta att ingen märkt något. De hade frågat henne om hon visste om Marie hade haft några ovänner. Det enda hon hade kunnat hjälpa dem med var att det måste ha varit den man som Marie namngett ”Tack och hej leverpastej”. Hon hade berättat att hennes väninna för drygt en månad sedan stuckit honom i ögat med en nagelfil.

Samtliga sjukhus i omnejden var kontaktade men inga män i fyrtioårsåldern hade inkommit med den tänkbara typen av ögonskada som ett spetsigt föremål kunde åstadkomma. Något som bara kunde innebära tre saker: Antingen kände mannen någon läkare, eller hade han fått hjälp utomlands, alternativt hade skadan inte varit så allvarlig. Samtidigt visste Elvira att om Marie sagt att hon stuckit en nagelfil i ögat på någon var det grundligt gjort.

Elvira satte sig ner. I flera dagar hade hon funderat på om hon skulle ringa Lars. Hennes bror hade sagt att hon behövde någon vettig att prata med efter allt som hänt, och den enda i hennes vänskapskrets som hon betraktade som vettig var Lars. Samtidigt var han ett avslutat kapitel. Och något sade henne att han inte skulle bli alltför hänförd om hon hörde av sig.

DET HADE GÅTT en vecka sedan Viveka fann Linus, men Anders kunde fortfarande inte fatta att hans son var tillbaka. Inte heller att Börjesson mördat Rut och Swedbrandt, även om det nu var väntat.

Anders sneglade på klockan. Den hade blivit kvart i tolv och Viveka hade precis gått. Hon och Linus hade spelat *Memory*, och för första gången sedan återfinnandet hade hans son skrattat vilket

Anders var övertygad om var Vivekas förtjänst. Inte bara för att det var hon som funnit honom utan för att det verkade som om hon och Linus under denna vecka hade utvecklat någon slags samhörighet. En gemenskap som Anders kände att han inte fick, eller kunde, bli delaktig i.

I morgon var det i alla fall dags. Linus och han skulle träffa en terapeut. Men Anders tyckte att det hade fungerat bra under hela veckan. Kerstin hade sovit på soffan och Linus och han i dubbelsängen, och inte en endaste natt hade hans son vaknat upp med någon mardröm.

Anders fick nu också besannat vad han hela tiden trott sig veta: Linus var mentalt stark. Det fanns alltså goda utsikter för att hans son skulle ta sig igenom det elände som han varit utsatt för.

BENGT SERLANDER HADE funderat mycket på vad Linus hade sagt. En mörk kvinna med ett konstigt öga hade hjälpt honom att komma upp ur hålet i vardagsrumsgolvet. Serlander hade frågat honom vad han menade med ett konstigt öga. Linus hade sagt att när kvinnan tittade på honom såg det ut som om det andra ögat tittade åt ett annat håll. Serlander hade i alla fall fått fram så mycket att det måste ha varit en mörk skelögd kvinna runt de trettio som hjälpt honom. Ändå kunde han inte riktigt få ihop det. Om kvinnan påpassligt nog nu kommit till undsättning, varför då lyfta ner Linus i jordkällaren när det fanns en möjlighet att ta sig därifrån? Och det mest egendomliga: Varför kontaktade hon inte polisen?

Serlander hade inte för vana att diskutera sina fall med sin hustru men denna gång hade han gjort ett undantag. Elli hade sagt att vissa saker ska man inte gräva i om de fått ett lyckligt slut eftersom det troligtvis var högre makter som ingripit. Den skelögda kvinnan skulle förbli den skelögda kvinnan eftersom Elli var övertygad om att hennes man aldrig skulle finna henne. Han hade frågat vad hon menade. Hon hade sagt att kvinnan kanske varit pojkens skyddsängel.

SIV OCH ROLF var fortfarande gripna av Serlanders besök i måndags. Ruts kropp var funnen. På samma gång var de lättade och hade fått nya krafter av att deras barnbarn var tillbaka. Varje dag hade de träffat honom, och varje dag hade tårarna flödat av lycka på dem. Men nu började sorgen på nytt tränga sig på. De hade mist två barn. En son och en dotter.

Den 7 april 1978 somnade Gabriel in och i år var det deras dotters tur. Varken Siv eller Rolf sade något men båda hade det i tankarna: När var det Vivekas tur? Siv mindes prästen som hon mött bara månaderna efter deras sons bortgång. Denne hade sagt att de inte skulle vara alltför ledsna utan försöka se det ur ett större perspektiv eftersom allt som sker har en mening och ska leda någonstans. Ingen rådde på Guds makt, och när han såg att det fanns en sådan underbar människa var han tvungen att hemföra honom. Gabriels själ skulle slussas vidare till något mer meningsfullt.

I dag undrade Siv och Rolf vad det kunde vara för meningsfullt med en hjärntumör och en bilolycka.

I DAG SKULLE Jasmin på nytt träffa Kjetil. Hon hade haft en trevlig stund med honom i måndags på Restaurant & Café Gustav Adolf. Han hade berättat att han var försäkringsmäklare men hade en del kontakter inom fastighetsförmedling. Hade hon planer på att sälja sin lägenhet kontaktade han gärna sin vän.

Jasmin tyckte att Stavinger var en trevlig man men aningen för bra för att vara sann. Det var inte bara till utseendet han påminde om Chris utan även till sin personlighet. Stavinger var verbal, förbålt artig och hade glimten i ögat. Hon kunde inte förneka att hon kände en dragning till honom. Han hade berättat att han arbetat på Försäkringsmäklarna i Trelleborg, men att han under en resa i företagets regi träffat en norsk kvinna som han blivit förälskad i och därför flyttat tillbaka till Norge. Hon hade frågat om han visste vem Anders Hademark var, vilket han visste. Hon hade då berättat de omskakande händelserna med hennes man, och om Anders son Linus, vilket fått honom

förstummad. Han hade undrat hur Anders mårde i dag. Hon hade sagt att han gott kunde ringa honom, Anders skulle säkerligen uppskatta att höra ifrån en gammal arbetskamrat.

VIVEKA HADE PRECIS anlänt till Gislövs Läge. Hon skulle gå en runda vid havet innan hon begav sig iväg hem för att börja med söndagsmiddagen. Att ha funnit Linus hade gett mamma och pappa ett avbräck i sorgen. Men att moster var mördad var både hemskt och sorgligt, även om det nu varit väntat – hon hade varit försvunnen så länge.

Viveka parkerade bilen. Hon tog upp lappen och vecklade upp den. När Anders hade varit inne på toaletten hade hon kollat hans mobil. Hon hade hunnit läsa tre sms, och av dessa var ett från Kerstin, den som Linus och Anders bodde hos. Det andra sms:et hade varit från Per medan det tredje från en kvinna vid namn Nadia, den som hon misstänkte kunde vara inkräftarens hustru. Hon bestämde sig för att ringa kvinnan.

WESTERMAN HADE VARIT hemma i en veckas tid och mårde trots allt förhållandevis bra, även om hans misstankar nu blivit besannade. Men det hade inte kommit som en överraskning. Swedbrandts kropp var funnen och detta inne på Börjessons tomt nere i något som påminde om en jordkällare.

Westerman satt vid matsalsbordet och bläddrade lite förstrött i senaste numret av *Båtmytt* medan Jonna var i färd med maten. Både i dag och i går hade han pratat med Anders och frågat sin adept om denne kunde tänka sig att börja arbeta lite hemifrån. Anders hade sagt att han behövde ytterligare tid, men också kommit med det dystra beskedet att han hade funderingar på att sluta helt och hållet med mäklari.

Naturligtvis visste Westerman att det var sådana här tragedier som fick människan att tänka till och kanske också få en att försöka leva mer i nuet. Samtidigt behövde alla pengar. Och även om Anders hade en livförsäkring på sin hustru så räckte försäkringspengarna inte i all evighet.

Westerman trodde sig emellertid veta hur han skulle få Anders på andra tankar. För tillfället bodde Anders och Linus hos Kerstin men tids nog skulle de flytta hem, eventuellt sälja huset, och det var då han skulle kasta fram erbjudandet.

I går hade han pratat med Didrik och berättat att han ändrat sina planer. Han hade nu inte endast funderingar på att sälja Helsingborgs- och Göteborgsfilialerna, även Trelleborgskontoret skulle avvecklas. Visst kunde han fortsätta en fyra fem år till, men då ville han ha en kompanjon som kunde avlasta honom med allt vad det innebar att driva eget. Att då få in Anders som delägare vore ett ypperligt alternativ att överväga i stället för att sälja. Han kom att tänka på sin räddande ängel. Om Westerman inte missminde sig hade Anders vid något tillfälle sagt att han tyckte att svarta kvinnor var betagande. Kunde han då föra samman Anders med Mimmi så var han ganska säker på att hans adept skulle få nya krafter och kanske också överväga att bli delägare i Försäkringsmäklarna.

Westerman hade frågat sin vän Didrik men denne hade artigt tackat nej till att bli delägare, vilket på många sätt och vis var förståeligt. Didrik hade tidigare förlorat massor av pengar på grund av att han omgett sig med fel rådgivare. Men också för att han tagit en hel del mindre omdömesgilla beslut när han startade upp ett företag tillsammans med vad han då trodde var sin vän. Hans vän och affärskollega hade förskingrat åtskilliga miljoner ur det gemensamma bolaget, vilket lämnat Didrik skuldsatt upp över öronen. Till råga på allt eländet hade hans fästmo sedan många år tillbaka tvärt lämnat honom. Något som tagit honom hårt. När det sedan visade sig att det var hans fästmo och kompanjonen som gaddat ihop sig för att tillsammans försnilla bolagets pengar hade det blivit alltför mycket för honom. Men trots att han var totalt utblottad hade han rest sig, och i dags datum var Didrik skuldfri och på nytt mångmiljonär.

INGVAR VAR FORTFARANDE i chocktillstånd. Än hade de inte gripit mördaren men den filippinska polisen hade sagt att det bara handlade om dagar, ja timmar. Men nu hade det gått en vecka sedan

de brutala morderna. Det fanns inga vittnen men Ingvar visste vem som hade skurit halsen av hans hustru och med berätt mod slagit ihjäl blott tjugoåriga Gloria. Mannen som hela världen sökte efter befann sig på Filippinerna och hade besökt deras restaurang.

Ingvar hade nu berättat allt för sin son som sagt att han under en längre tid hade anat att hans mamma hade något med Jannicas försvinnande att göra. Men när sedan Ulf Olsson fälldes för morderna på Helén och Jannica så försvann misstankarna.

Restaurangen hade varit stängd under hela veckan men Ingvar hade varit därnere flera gånger, och varje gång knackade det på dörren. Sorgsna Manillabor ville framföra sina kondoleanser. Folk var både rädda och arga, och personalen i angränsande restauranger hade försett sig med alla slags tillhyggen. Enligt nyhetskommentarerna var befolkningen visserligen van vid mord och grova rån, sådant skedde dagligen, ändå var detta i brutalaste laget för den annars så luttrade lokalbefolkningen.

Inget rån hade skett utan allt tydde på att gärningsmannen bara gått in i restaurangen och lustmördat dem båda. Ingvar hade berättat för polisen att han misstänkte att det var en landsman till honom som utfört dåden. Polisen hade frågat vad för otalt han hade med denne eftersom morderna måste ha varit utförda av en man som totalt saknade känslor. Han hade berättat att mannen var psykiskt störd och livsfarlig för vem som helst som kom i vägen för honom.

RAFI HADE NU bott på Astoria i en vecka men ännu inte tagit sig till Höllviken. Han hade funderat och bestämt sig för att strunta i allt. Han hade kommit undan trots att han skjutit Westerman och tagit struhtag på Jonna. Vad ingen visste var att Westerman hade försökt slå till honom med skiftnyckeln. Samtidigt förstod han att polisen aldrig skulle tro honom eftersom rättvisan var en illusion, en bluff som bara de godtrogna trodde existerade. För anlände man i mindre goda avsikter,

samtidigt som någon skada uppstod trots att man inte var den vållande, ansågs man ändå vara skyldig.

Rafi visste inte hur tillförlitligt det svenska rättsväsendet var men när det kom till det franska hade han för länge sedan tappat tilltron.

FÖR KNAPPT EN timme sedan hade Viveka lagat till fjärilskotletter med pepparsås men varken mamma eller pappa hade haft någon aptit, vilket var fullt begripligt eftersom de var lamslagna av sorgen.

Viveka hade stämt möte med Nadia i telefon och nu stod hon utanför hennes hus och väntade på henne. Viveka hade inte frågat om hon hade en affär med hennes svåger utan i stället berättat om den skäggige mannen som stått bakom dörren. När Nadia hört om mannen hade hon föreslagit att de skulle träffas eftersom mannen av allt att döma var hennes exmake, en kallhamrad mördare och psykopat som inte skydde några medel.

Viveka sträckte på ryggen när hon såg en elegant kvinna i övre medelåldern komma ut från porten.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter i fyra och Jasmin var spänd. Hon rätade till kjolen och kollade i spegeln. Stavinger skulle vara här vilken minut som helst. Hon hade ringt sin syster som rått henne att inte blanda in denne Stavinger utan i stället ta dit en oberoende värderingsman.

Men hon hade inte velat berätta sanningen för sin syster. Stavinger var ju inte där för att värdera lägenheten utan för att hon tyckte att han var en intressant person och för att hon kände en dragning till honom.

BÖRJESSON HADE VARIT tvungen att lämna Filippinerna. Först hade han haft funderingar på att ta flyget till sin vän Da Silva i Portugal men stående på flygplatsen bestämde han sig för att åka tillbaka till Sverige. Eller rättare sagt till Danmark.

I måndags när han hade lämnat restaurangen hade han först gått några kvarter innan han haffade en taxi. När han sedan kom hem hade han mött sin hyresvärd Viktor som inte hälsat, bara tittat på honom, nästan som om denne visste vad som hade inträffat.

Börjesson hade låtit skägget växa och den starka solen hade fått honom att se sydländsk ut. Men nu var det slut på sol. I onsdags klockan 06.15 lokal tid hade han landat i ett grått och disigt Köpenhamn. Han hade tagit en taxi till Dragör där han checkat in på ett litet värdshus.

Under dessa dagar hade han tillbringat nästan all tid på rummet eftersom han förstod att det kanske bara handlade om dagar innan polisen skulle gripa honom. Han hade dock varit tvungen att gå ut några kortare ärenden i går för inköp av mat och dryck. Han hade mött ett par i femtioårsåldern med en svensk kvällstidning i hand och de hade stirrat misstänksamt på honom. Naturligtvis förstod han att han var hett villebråd för den svenska polisen så redan på flyget hade han bestämt sig för att stanna i Danmark åtminstone i några veckor.

Han hade lämnat Filippinerna för att han inte visste om de hade kvar dödsstraffet. Att släcka ett liv var brottsligt och inget som han tyckte att stat och regering skulle ombestyra. Naturligtvis var han fullt införstådd med att de filippinska fängelserna var hårda och att påföljden för mord skulle bli minst tjugofem år. Något som betydde att om han stannade kvar och de fick tag på honom skulle han få sluta sina dagar i fängelset. Ändå kände han inte någon fruktan.

I hela sitt liv hade han varit ensam med undantag för några korta perioder då han träffade Carmen Marquez. Den övergivenhet som fängelserna representerade skulle för honom i stället bli gammal vana eftersom ensamheten var hans frände och skulle så förbli intill döden infann sig.

LARS ANDERSSON KLEV upp på vågen. Han hade inte vägt sig på två veckor och om sju dagar var det dags för ett nytt kapitel i hans liv. Han log förnöjt när han såg att vågen stannade på 89 kilo. Bara på dessa fjorton dagar hade han gått ner fyra kilo.

I dag var det på dagen tre veckor sedan han startade med sin jogging. Han hade tappat sju kilo totalt. Nästa tisdag var det alltså dags för hårtransplantation och han skulle försöka bli av med ytterligare några kilo innan han satte sig i stolen.

Han hade inte tänkt så mycket på Linnea, kvinnan som han träffat på bussen för snart två veckor sedan. Men hennes ord klingade fortfarande. Han skulle vara försiktig inför den förändring han stod inför. Vad han skulle vara försiktig med hade hon inte sagt. Lars hade pratat med Tony som sagt att hon kanske bara menat att när han nu skulle gå från sunk till hunk, och brudarna skulle få upp ögonen för honom, gällde det att hålla dem stången. Men Lars var inte alls säker på att denna Linnea hade menat sådana ytliga saker.

LOTTA TITTADE PÅ sin dotter som sov tungt. Det hade gått nio dagar sedan hon ramlade av gungan. Tony hade varit och besökt henne tre gånger, och varje dag ringde han och frågade hur det var med henne. Lotta hade också kommit på sig själv med att gå och vänta på hans samtal så att hon fick höra hans röst.

Hon förstod att känslor på nytt hade blossat upp och anade också att Tony ville att de skulle bli en familj. Dessutom hade han berättat att den senaste månaden, med undantag för förra lördagens incident med Julia, hade varit den bästa månaden i hans liv. Ord som Lotta kände att hon inte behövde misstro eftersom ingen människa, inte ens Tony, under en sådan lång tid skulle kunna uppträda så tillgjort. Samtidigt var hon fullt införstådd med att Tony inte var lik någon annan hon träffat.

Tony Silver var en pojke i en mans kropp och hade en räv bakom varje öra. Och kanske var det detta som bidragit till att hon fallit pladask för honom på Lydmar.

Aldrig tidigare hade hon tyckt att oförutsägbara män varit spännande. I stället ansåg hon att de var omogna och ansvarslösa. Hon ville inte säga att hon hade haft många killar men en del hade det blivit genom åren. Tony var i alla fall den första som hon fått så starka känslor för.

Hon sneglade på klockan som blivit kvart över fyra. Julia kunde gott sova en stund till så kunde hon passa på att grädda två plåtar kanelnäckor. Hon tog pallen som stod under diskbänken och ställde vid skafferiet. Hon klev upp för att ta mjölet, som stod högst upp, och när hon sträckte sig efter påsen kände hon att hon förlorade balansen och reflexmässigt greppade hon tag i hyllan som lossnade. Med en duns föll hon i golvet.

Kapitel 18

3 mars

CHARLES BLOM HADE bestämt sig för att inte träffa Mary Sarasin mer. Hon var snäll, men alltför ung för honom. I stället tänkte han på Jonna. Men också på Linnea, den kvinna som han skulle ha gift sig med men som hastigt lämnat honom när hon den 12 augusti 1985 tillsammans med 519 andra fanns ombord på det plan som kraschade mot ett berg i Japan. En flight som han också skulle ha varit med på om han inte i sista stund avbokat för att i stället ta första bästa flyg hem då hans mamma fått en blodpropp.

Linnea och han hade träffats året innan, när han var ute på en kvällspromenad. Han mindes att han hade tyckt att det var aningen underligt. Det hade inte funnits några byggnader, inte heller några träd och buskar utan bara en bänk placerad vid cykelbanan. Ändå hade hon stått där framför honom som om hon hade dumpit ner från himlen. Hon hade kommit i en tid då han var i mental obalans och han hade sett henne som en räddande ängel. Hon hade gett honom nya krafter och tiden med henne hade varit omvälvande och annorlunda.

Linnea var en djup och allvarsam karaktär med god analytisk förmåga. Hon verkade veta så mycket och de kunde ligga vakna nätterna igenom och prata om livets alla gåtor. Visst hade han älskat henne, men för Jonna hade han känt starkare kärlek. Båda två hade i alla fall lämnat honom med oförglömliga minnen. Och även om Jonna var den vackrare av de två så var det Linnea som med sitt outgrundliga leende och sitt skelande öga varit den mest enigmatiska. Som en livslevande Mona Lisa, brukade han säga.

Dagarna innan Linnea förolyckades hade hon sagt att det oundvikliga inte går att förhindra. Han hade vid tidpunkten inte tyckt att det varit några bemerkta kommentarer eftersom hon var en introvert person och mycket av hennes tankegångar var underliga och gick ofta i moll. Men när sedan allt hade lagt sig och sorgen gick att bemästra hade han tänkt tillbaka på deras tid tillsammans.

Han hade kommit fram till att allt som hade sagts under de två sista dagarna tydde på att hon visste att deras tid tillsammans snart var över.

IVAN HADE BESTÄMT sig. Fann han mannen före polisen skulle han likvidera honom. Det fanns en risk att mannen skulle ange honom. Detta var något som han hade lärt sig tidigt. När förbrytare åkte fast och långa fängelsestraff väntade, inte minst livstidsstraff, var det inte alls ovanligt att de, i ett försök att rena det dåliga samvetet, erkände allt elände som de utsatt omvärlden för.

När det kom till Stavinger, som inte hört av sig trots att de hade en muntlig överenskommelse, skulle han absolut ge honom en näsbränna om han stötte ihop med honom igen. Ivan kunde inte erinra sig om hur många gånger han under sitt snart femtioåriga liv hamnat i konflikt med dem han haft affärer ihop med. Han mindes förra årets stora uppgörelse när han var nere i södra Tyskland för att leverera 200 kilo guldtackor. Han hade varit en hårsman ifrån att skjuta den fransktalande och dryge israeliten.

LINNEA HADE INGA syskon och Charles hade inte fått möjligheten att träffa hennes mamma. Hon hade sagt att de inte hade någon kontakt. Det enda Linnea berättat om sin mamma var att denna drev en antikvitetsaffär. Charles hade då frågat var butiken låg, Linnea hade dragit på det, nästan som om hon inte först velat berätta.

Bara månaden efter flygolyckan hade Charles begett sig till Sevedsplan för att se om han kunde finna mammans butik. Området var inte alltför stort så efter att ha kört runt i några minuter hade han sett en butiksskylt där det stod Huitzilopochtli. När han gick av och tittade in genom skyltfönstret möttes han av en skyltdocka iklädd i en vit kostym. Dockan var utsmyckad med en massa accessoarer, och bredvid stod en amerikakoffert. Dörren hade varit låst och ingen skylt med öppettider fanns, bara en uppklistrad lapp i form av ett hjärta där det stod Carpe diem. När han

knackade på såg han en kvinna genom dörrfönstret. Hon bar en röd klänning och i sin hand hade hon en barnskallra. Charles mindes syrendoften som slog emot honom när hon öppnade dörren. När han frågade om hon hade en dotter som hette Linnea hade en sorgmodig min brett ut sig. Linnea hade varit hennes livsådra, en dotter som inte fanns längre i livet. Charles hade känt sig lättad. Hon visste vad som hade hänt. Men när hon sedan sagt att dottern dött för snart tjugo år sedan i en ålder av sju, på alla helgons dag, hade han milt sagt blivit förbryllad.

Det ringde och Charles ryckte till och tittade på telefonen.

NADIA VAR INTE förvånad. Dimitrij hade lurat dem alla. Han var fortfarande i livet. Den mördade var naturligtvis hans bror Gheorghe. Det som i stället förvånade var hur Anders svägerska kunnat klara sig ur den vådliga situationen. Viveka hade berättat för henne att mannen varit aggressiv och hotat henne med en flaska syra – ett handlande som räckte som bevis på att mannen varit Dimitrij Octavian Antonescu.

Nadia förstod att Dimitrij ytterligare en gång stigit upp från de döda och nu var här för att göra slut på henne. Men Viveka hade sagt att han frågat efter grannen, mannen som hela världen letade efter.

Vad Börjesson och Gheorghe hade haft för otalt med varandra hade hon ingen som helst aning om. Nadia kunde bara beklaga denne Börjesson om Dimitrij fick tag på honom. Visserligen hade Dimitrij aldrig tyckt om sin bror. Samtidigt visste hon att om det nu var Börjesson som hade mördat Gheorghe skulle Dimitrij aldrig låta detta gå ostraffat förbi. Och även om Börjesson var en mycket sjuk och farlig man så visste hon att ingen kunde mäta sig med Dimitrij när det kom till galenskap.

DIMITRIJ STRÄCKTE PÅ sig. Han hade sovit länge men kände att han hade behövt det. Han hade funderat i två veckors tid och var fortfarande fast besluten om att han skulle lämna Nadia ifred. Det fick vara slut på våldet.

I går hade han mött ett par på stranden som berättat att mannen som hela världen sökte efter hette Allan Börjesson. Denne fasansfulle man hade satt eld på de tre killarna, kört en högaffel genom halsen på en, samt en skruvmejsel i magen på en annan som sedermera förblött. Han hade också kidnappat ett barn, avskilt huvudet från kroppen på en kvinna och slagit ihjäl en man som polisen inte kunnat påvisa identiteten hos. Det oidentifierade offret var hans bror Gheorghe.

Dimitrij satte sig på sängkanten. Vädret hade lättat rejält och han behövde inte längre ha fotogenlamporna tända dygnet runt. Han tog den lilla handspegl, tittade på sina ansiktsskador som skulle följa honom livet igenom som en ständig påminnelse om att denne Börjesson hade vanställt hans ansikte när han lät fyrverkeripjäsen detonera på hans bröst. Dimitrij skakade på huvudet. Han kunde bara inte låta Börjesson slippa undan.

LOTTA LÅG I sängen. Hon hade fått något lugnande. Ändå kunde hon inte hejda gråten. Hon hade sträckt sig efter mjölpåsen och ramlat ner från pallen. Hon hade inte hunnit få upp armen utan slagit i sidan och fått kraftiga smärtor i buken. Som tur var hade telefonen legat på diskbänken och hon hade kunnat ringa ambulansen. Men hon visste att det var för sent. Hon hade mist sitt barn.

I femton veckor hade hon fått glädjen att bära på Vincents barn. Hon visste inte vad som höll på att hända. Först Vincents plötsliga bortgång, och nu detta. Det verkade som om någon högre makt inte ville att hon och Vincent skulle ha några som helst band till varandra. På nytt kände hon tårarna och sträckte sig efter en servett. Hon tänkte på Kurt och Majbritt, Vincents föräldrar. Hon hade inte pratat med dem än men visste att Majbritt skulle bryta ihop. Den sista förbindelsen till hennes son var nu bruten.

NADIA VERKADE VARA en trevlig kvinna och Viveka tvivlade inte alls på hennes ord: Hon och Anders hade aldrig varit intima med varandra. Nadia hade berättat att Anders och hon inte känt varandra så värst länge. De hade träffats på hans kontor tidigt i höstas när hon var där för att teckna en försäkring. Att de hade blivit vänner så fort var hon själv förundrad över eftersom hon var försiktig med nya möten och inte gärna släppte in okända män i sitt liv. Men hon hade genast känt tilltro till honom – som om hon känt honom i hela sitt liv. Nadia hade också varnat henne för Dimitrij och berättat om det fasansfulla han gjort.

JASMIN HADE HAFT trevligt med Stavinger i går. Men hon började ana att något lurtt var på gång. Visserligen hade hon och Chris stora lån på lägenheten men hon visste att den bara under senaste året stigit rejält i värde. Chris hade betalat 4 miljoner för lägenheten och bara dagarna innan han körde ihjäl sig hade han skojat om att de nu tjänat 1 miljon utan att ha behövt lyfta ett finger. Grannen mitt emot hade också berättat att en likadan våning som deras hade sålts i huset bredvid. Den hade gått för 5,7 miljoner.

I andanom gnuggade Jasmin händerna. Om hennes lägenhet såldes för den summan skulle hon efter att lånen var lösta få behålla nästan 3 miljoner. Hon hade berättat för Stavinger vad grannkvinnan hade sagt. Han hade frågat hur stora lån hon hade på lägenheten, men också om hon efter att ha sålt våningen kunde tänka sig att investera i konst. Konst som han var ägare till.

KLOCKAN HADE BLIVIT tjugo över fyra och Jonna var på väg till Malmö för att köpa en klänning. I kväll var de inbjudna till Didrik för att fira att Ana var gravid.

Jonna var på ett sprudlande humör. I går hade hon fått ett sms av Rafi där det stått att han nu skulle lämna dem ifred. Hon var inte enbart glad för att hon och Klaes skulle slippa honom utan

också för att han tagit ett beslut som visade på att han hade mognat. Han skulle gå vidare med sitt liv utan henne. Och även om han skjutit Klaes och tagit stryptag på henne så hade Klaes i går, efter Rafis sms, bekänt att han i ren rädsla tagit skiftnyckeln och försökt drämma till Rafi, och det var då ett skott brunnit av. Att han inte berättat det tidigare var för att han inte mindes. Naturligtvis måste det ha varit en fruktansvärd upplevelse för honom att plötsligt möta en man med en pistol i handen i sitt garage.

Jonna undanträngde allt det eländiga som inträffat under den senaste tiden. Nu var hon på väg till Limhamns Modehus på Linnegatan, en butik som hade klädmärken som Erfo, Gerry Weber, Jensen Woman, Joseph Ribkoff, Merrytime och Tuzzi – märken som hon älskade. Hon log när hon kände hur mobilen vibrerade. Tankspritt hade hon placerat den på sätet mellan benen.

KARIN KRANTZ STOD utanför Charles arbetsplats. Hon sneglade på sitt armbandsur som blivit några minuter i halv fem. I nästan två timmar hade hon stått och väntat på honom. Hon hade tagit på sig en kort kjol och en åtsittande blus. Till detta hade hon ett par högklackade skor och en elegant kappa. När hon såg att han var på väg ut skulle hon knäppa upp kappan och han skulle få en skymt av hennes välsvavade ben och framträdande byst.

Karin log. Hon var övertygad om att han skulle erbjuda henne skjuts in till Malmö. Men ingen Charles skymtades och hon orkade inte stå där mycket länge till.

I KVÄLL SKULLE Leif prata med sin hustru om allt. Han ville rädda äktenskapet och göra ett allvarligt försök att sluta upp med allt som han höll på med. Han var inte på något vis sexmissbrukare utan det var de oerhörda spänningarna som gjort att det hade utvecklats till något slags tvångstanke för honom.

Att masturbera när han var ensam hemma, och kanske så även om hans hustru befann sig i huset, var inget han tyckte var naturvidrigt – även om han ansåg att det numera skedde alltför ofta. Men att sitta i bilen utanför en skola eller gå upp på kontoret och använda sig av sin chefs dator för att det gav en bättre kick, var vidrigt och ett gränsöverskridande som saknade motstycke. Han hade också börjat dricka alltmer.

Naturligtvis var han fullt införstådd med att hans enda predikament var att han var blyg. Räddningen blev då alkoholen och onanerandet som försatte honom i ett tillstånd där han blev lugn, men också kunde ge sig hän. Ändå var han övertygad om att den stora boven i hans smått bisarra beteende var Sigurbjörts svartsjuka och tjat, samt hennes dominanta sida. En sida som fick honom att göra dessa galenheter.

MIMMI HADE FUNDERAT. Hon hade varit hemma i snart tre veckor och dagligen tänkte hon på honom. Hon hade också fått höra av Ana i går att den unga kvinnan som arbetade hos Westerman hade varit Sigmunds dotter. Detta var något som betydde att hennes systerdotter Kamilah hade mist både sin mamma och pappa och nu också sin halvsyster.

I går hade Mimmi ringt sin bror John och berättat att hon saknade Nana och Ayala, och att hon nu ville träffa en man som hon kunde bilda familj med. John hade sagt att det skulle väl inte bli några större problem med hennes utseende.

På nytt läste Mimmi sms:et som Anders hade sänt henne.

KARIN BESTÄMDE SIG för att gå. Hon hade knäppt upp kappan, men hon var tunt klädd och det var alldeles för kallt för att stå med den uppknäppt. Hon började också bli hungrig och blev alltmer irriterad när hon tänkte på vad Rut berättat.

Charles var en oerhört bildad man och hade sagt till Rut när de hade varit ute och ätit på en förstklassig restaurang i Malmö att viner och choklad ska vara lite oljiga i viskositeten och karessera gomseplet på ett sådant vis att man uppnår fullständig njutning.

Karin tyckte att detta var överklassnack, snobbighet som hon fick kväljningar av. Hon knäppte kappan och slängde en sista blick mot porten och såg att den öppnades, och ut kom Charles med en portfölj i handen. Hon kunde se att han var jäktad och aningen blek i ansiktet och förstod att något hade hänt.

BÖRJESSON VAR PÅ väg ner till Dragör hamn. Han hade fått en briljant idé om hur han skulle kringgå passkontrollen. Han skulle naturligtvis inte åka bil över till Sverige utan segla. Det innebar att han var tvungen att ge sig i slang med någon dansk seglare som kunde ta honom över sundet. Han tittade på klockan. Den hade blivit tjugo över fem och han kunde skymta några segelbåtar.

Det hade börjat blåsa och det såg ut att bli regn, ypperliga väderleksförhållanden för seglarna. Men Börjesson hade aldrig gillat båtar. Kanske var det för att han inte var simkunnig. Men det fanns flytvästar.

I handen hade Börjesson en kasse med fyra Carlsberg så det skulle inte bli alltför svårt att få kontakt med dansken. Alla var de försupna och lättsamma. De var också Nordens araber och gjorde allt för pengar, varor som han inte hyste något tycke alls för. Och om asiater var ett lättjefullt folkslag så var dansken både ohederlig och osympatisk, en påfrestande nation som levde i någon slags krystad och tillgjord lycka.

Börjesson drog handen över skägget och lyfte på kepsen när han såg att en seglare nickade åt honom.

DET HADE VARIT Annika Persson-Rydén som ringt och berättat att hon och Stefan skulle separera. Annika hade pratat om hur mycket hon saknade Monica och att detta kanske till en del bidragit till separationen eftersom hon känt sig nedstämd sedan olyckan. Ett missmod som till en del gått ut över Stefan.

Jonna svängde in på Älggatan och sneglade på klockan som blivit några minuter över fem, och då slog det henne att Limhamns Modehus stängde redan klockan fem. Hon svor för sig själv och funderade på om hon i stället skulle göra ett besök på Hansacompagniet. Hon gav det två sekunders betänketid och beslöt sig för att hålla till godo med de klänningar hon hade.

Jonna kom nu att tänka på Charles som bodde på Östra Bernadottesgatan, vilket bara var några stenkast bort. Hon bestämde sig för att köra förbi hans hus och se om han bodde kvar. Hon undrade hur han såg ut nutilldags, samtidigt som hon var övertygad om att han hade åldrats med värdighet.

Charles hade alltid varit en stilig karl, en kopia av Cary Grant, lika rak i ryggen och tystlåten, men också oerhört återhållsam med känslorna. Hon mindes så väl dagen när hon skulle åka tillbaka till Paris, ett endaste ord från honom och hon skulle ha stannat. Men det hade inte kommit. I stället hade han sagt att hon inte skulle ge upp sin modellkarriär.

Hon svängde in på Östra Bernadottesgatan och såg en lång mörk man kliva ur en bil. Bredvid bilen stod en kvinna i kappa. Jonna sänkte farten och fällde ner solskyddet. När hon passerade kunde hon inte undvika att titta, och precis då vände mannen sig om och deras blickar möttes. *Det var Charles.*

Kapitel 19

11 mars

BENGT SERLANDER VRED sig i sängen. Han tittade på Elli som sov. Det var tisdagsmorgon, klockan var kvart i sex. Han satte sig upp och tog sig för bröstet. Troligtvis hade det blivit för mycket. Han var känd som en lugn och stresstålig person men denna gång kunde han inte förneka att han kände pressen från allmänheten och media som hela tiden flåsade honom i nacken: Allan Ingemund Börjesson måste hittas och gripas. Men tiden började rinna iväg för honom och han kände att han sakteligt började tappa greppet. När det kom till förgiftningen av Johnny Ahlqvist och Britt Berg hade teknikerna konstaterat att det var självmord. Ahlqvist och Berg hade alltså själv tagit brucinet och Charles var därmed friad från misstankarna när det kom till deras död. En del tvivel kvarstod dock: Claudia Bėjarts fall i trappan.

Han kunde naturligtvis inte vara säker på att Charles hade något att göra med hennes död. Ändå sade magkänslan honom att Charles dolde något. Serlander hade haft funderingar på om han skulle ringa upp Charles syster Kristina som blivit skäligen misstänkt för deras fars död. Serlander funderade också på om han skulle ta och kontakta Kia Blom, Kristinas dotter.

Han satte sig på sängkanten och sträckte sig efter mappen som låg på nattduksbordet. Han tände sänglampan och tog sina glasögon. Han grunnade. När det kom till Chris och Monicas död måste det ha varit Börjesson som hade mixtrat med bromsarna på bilen. Han hade pratat med Hademark och frågat honom om han visste om Chris och Börjesson hade känt varandra. Anders hade berättat att Börjesson var en bekant från förr men att varken han eller Chris hade något otalt med honom. Serlander hade undrat varför Anders inte berättat detta tidigare. Anders hade sagt att han först inte hade känt igen honom eftersom det var över tjugofem år sedan de sågs sist. Men Serlander tvivlade på att Anders, som verkade vara en begåvad person, skulle kunna flytta in bredvid någon som han tidigare träffat otaliga gånger utan att han skulle känna igen personen ifråga.

Serlander kände hur det högg till i hjärttrakten. Han lade mappen på sängen och försökte resa sig, men benen bar honom inte. Han tittade på Elli och lade sin hand på hennes axel.

”Elli.”

Hon vände sig om.

”Vad är det?”

”Jag tror att du får ringa en ambulans.”

STAVINGER HADE PROVAT att ringa Jasmin flera gånger men hon vägrade svara. Han förstod att hon hade misstänkt något och att det inte skulle gå att få henne att släppa ifrån sig några pengar. Men Jasmin var en oerhört vacker kvinna och han skulle inte ha något emot att hamna i säng med henne. Och om det som sades var sant, att änkor var de bästa i sängen, skulle det kunna bli minnesvärda stunder.

I går hade han haft telefonkontakt med Rafi som berättat att han åkt tillbaka till Frankrike. Rafi hade sagt att han nu bestämt sig för att lämna sitt ex och hennes nye pojkvän ifred, ett beslut som Stavinger tyckte lät förnuftigt. När det kom till honom själv och hans framtida planer hade han beslutat sig för att vända sig till Charles Blom, den jurist som han besökt för en och en halv månad sedan. Han ville köpa ett befintligt aktiebolag för att slippa betala in de 100 000 kronorna som lagen krävde att man skulle ha som startkapital. Det var visserligen inga ansenliga summor han skulle skjuta in. Grundregeln var ändå att varje kostnadsfri krona inte var lika svidande att förlora som en skattekrona, och det fanns ofantligt många personer där ute som var mer än villiga att bli av med sina pengar.

Stavinger drog på munnen och sneglade på klockan som blivit några minuter över halv åtta. Det var dags att stiga upp. Han bestämde sig för att köra till ett kafé och äta frukost där.

CHARLES HADE VARIT rejält nedstämd och först inte velat berätta vad som hänt men när de sedan satt i bilen hade det kommit. De hade funnit Ruts kropp. Karin hade först försökt stålsätta sig men sedan hade hon brustit ut i gråt. Men inget ont som inte har något gott med sig. För när de väl kom in till Malmö hade allt gått enligt de smidda planerna.

Karin tvingade fram ett leende. Sorgen hade fört dem samman och en naturlig följd hade blivit att hon följde med Charles in. Och allt som Rut hade sagt till henne i förtroende hade varit sant. Charles var välutrustad och duktig i sängen.

Hon log på nytt. Trots att han hade varit rejält nedslagen hade det snabbt svängt när de klev över tröskeln och hon fått av sig kappan. Hon hade gett honom en lång kram i hallen, och bara minuten efter låg de i sängen spritt språngande nakna. Han hade varit rejält upphetsad, ändå hade han försökt trä på en kondom. Men hon hade inte gett honom chansen. De hade haft oskyddad sex.

Karin hoppades nu att han hade fått vad han förtjänade. En liten släng av den vederstyggliga smittan. För hennes del hade den långa väntan på honom utanför hans arbetsplats kostat henne en urinvägsinfektion.

KLOCKAN HADE BLIVIT halv nio och Ivan satt på Café Banjo på Falsterbogatan i Malmö. Han var trött, men också rejält irriterad eftersom Biljana pratat om att hon ville flytta tillbaka till Serbien. Och detta skulle ske omgående. Hon hade sagt att han också kunde följa med tillbaka. *Men vad skulle han göra där?* Ett land i spillror där Boris Tadic var mer ohederlig än vad självaste Slobodan Milosevic hade varit.

Ivan drog på munnen när han genom skyltfönstret såg en man på väg in på kaféet. En man som han kände väl igen.

ÅTTA DAGAR HADE gått men Charles kunde inte få henne ur tankarna. Visst hade det varit Jonna i bilen. Hon hade sett lika blomstrande ut som alltid. Men hon hade bara passerat. Som om hon inte velat kännas vid honom.

Charles skakade på huvudet och fick en dystert min. Han ångrade att han hade erbjudit Karin skjuts in till Malmö. Naturligtvis hade han inga förpliktelser gentemot avlidna Rut. Ändå kände han dåligt samvete.

Charles tyckte att Karin hade varit ack så påpasslig när hon såg att han var utom sig av sorg. Han ville inte säga att hon hade våldfört sig på honom men hade det varit ombytta roller kunde han nästan gå ed på att det inte skulle ha räknats som samtyckligt samlag.

Han hade tänkt mycket på Rut under veckan som gått. Serlander hade sagt att kroppen var illa tilltygad. Charles förstod att hon hade gått en hemsk död till mötes. På nytt skakade han på huvudet. Han kände sig illa till mods. Kunde det verkligen vara Börjesson som hade gjort detta makabra? Allan Ingemund Börjesson kunde helt enkelt inte vara hans bror. Han hoppades i alla fall så.

LARS ANDERSSON STOD utanför Medica klinik. Han var spänd och hade ont i huvudet. Huvudvärken hade börjat redan i går kväll, men han hade inte kunnat ta något smärtstillande eftersom den typen av medicinering var förbjuden tjugofyra timmar före operation. Det var i alla fall dags för nästa steg i hans erbarmliga liv. Med eller utan huvudvärk.

Han skulle nu få en rejäl kalufs och självförtroendet skulle skjuta i höjden. Eller åtminstone förbättras. Han hade också gått ner två kilo den senaste veckan och vågen stannade numera på 87. Sju kilo till och målet var nått.

LEIF MÅNSSON VAR glad och allt kändes bra. Under flera kvällar hade han och Sigurbjört pratat om det. Han hade också beställt tid hos en terapeut. Sigurbjört hade också lovat honom att hon

skulle försöka tygla sin svartsjuka och bli mer förstående. Han var inte alls säker på att hon skulle klara av det. Ändå ville han ge henne en chans.

Leif älskade sin hustru men all denna svartsjuka hade gröpt ur en hel del känslor i deras förhållande. Samtidigt visste han att om hon nu bättrade sig skulle känslorna återkomma. Det som i stället oroade var dessa ständiga tankar på unga tjejer.

ANDERS HADE PRECIS pratat med Maria som frågat om han var redo för faderskapstestet. I lyckan över att ha fått tillbaka sin son hade han nästan glömt bort Maria och hennes barns besök på sjukhuset för en och en halv månad sedan. Maria var övertygad om att Graciella och Felipe var hans barn. Visserligen var Felipe slående lik honom. Ändå tvivlade Anders att han var pappan. Han mindes vad Chris hade berättat om sin svägerska: En kvinna som tog alla chanser för att utöka hushållskassan.

Maria var alltså inte bara karlgalen utan även pengagalen. Anders undrade varför han inte hade märkt detta när de var tillsammans. Men han hade varit upp över öronen förälskad. Något som var en rimlig förklaring.

Han slog Pers nummer. Han var lite nervös och kände att han var tvungen att prata med någon vettig.

I GÅR HADE han på nytt pratat med båtägare Knud Madsen som lovat honom en överresa så fort vädret blev bättre. Denne snacksalige dansk var i samma ålder som han och passionen var fotboll och segling.

I går, liksom förra måndagen, hade Börjesson bjudit honom på en Carlsberg och Knud hade bett honom stiga ombord på båten. De hade gått ner i kajutan och Knud hade satt fram en flaska

gammeldansk och kokat några pölser. Han hade berättat om sin hustru sedan fyrtio år tillbaka som nu gått ur tiden.

Knud Madsen var som alla andra danskar, självcentrerad, och hade bara pratat om sina storslagna planer inför sommaren. Det hade passat Börjesson utmärkt, av den anledningen att han inte behövt berätta något om sig själv. Knud hade inte ens frågat honom vad han hette eller vad han så gjorde i Dragör. Han hade suttit tyst och lyssnat på Knuds traggel i nästan två timmar. När suputen sedan tömt hela flaskan hade han velat bjuda på frikadeller med stuvad vitkål. Men Börjesson kände att han hade fått nog av dansken och tackat för sig. Det var dags att traska tillbaka till Cottage Farm Bed and Breakfast.

PER HADE PRECIS pratat med Anders som berättat att hans före detta hade ringt och nu ville att han skulle göra faderskapstestet. Per visste att Anders inte ville veta av Maria så först hade han inte riktigt vetat vad han skulle säga. Han hade i alla fall rått honom att hålla sig lugn och låta tiden utvisa vad ödets makter hade planlagt för honom. Anders hade sagt att det han oroade sig för var inte om det var han som var far till Felipe och Graciella utan för att han då hade missat alla dessa år med dem. En tid som han aldrig skulle få tillbaka. Per hade sagt till honom att han inte skulle se det som någon förlorad tid utan i stället som att oväntad tid hade kommit till honom. Tid som han kunde tillbringa med Felipe och Graciella.

Per reste sig upp och gick fram till fönstret. Han log när han tänkte på Jenny Åkermans förslag i går: Att de skulle göra ett nytt försök. Det fanns fortfarande känslor mellan dem.

ROLF OCH SIV var lättade eftersom Viveka kommit med det glädjande beskedet att hon inte skulle åka tillbaka till Moçambique. Samtidigt var de en smula oroliga eftersom de visste att det var ont om arbete här.

Naturligtvis kunde hon bo hemma hos dem, men båda visste de att hon ville ha något eget. De hade erbjudit sig att köpa henne en lägenhet i Trelleborg och hjälpa henne med hyran tills hon fick ett arbete. Och när det kom till maten så kunde hon äta hemma hos dem. Viveka hade sagt att hon hade funderingar på att öppna eget. Den verksamhet hon hade i tankarna krävde inga större utrymmen och summor, inte heller några ansevliga investeringar. När Siv hade frågat henne vad för slags verksamhet hon tänkte på hade Viveka svarat att hon skulle bli sierska.

SERLANDER ÖPPNADE ÖGONEN och såg att han låg i en sjuksäng. Bredvid satt hans hustru och höll hans hand. Han sneglade på stålställningen med droppåsen.

”Blodförtunnande”, sade Elli och tvingade fram ett leende.

Han nickade.

”Du har fått en hjärtinfarkt.”

Han slöt ögonen.

Kapitel 20

7 april

DET HADE BLIVIT vår och Anders var på ett sprudlande humör. I morse hade han fått svar. Han var inte pappa till Graciella och Felipe, något som betydde att han för alltid slapp Maria Marquez. Under flera veckor hade hon ringt och tjatat om att han skulle göra faderskapstestet, och i förra veckan hade han pallrat sig dit. Linus hade också under månaden som gått blivit betydligt öppnare och han började nu känna igen sin son. Terapeuten hade sagt att Linus hade återhämtat sig rekordartat och verkade vara en mentalt stark pojke. Anders hade också fått ett positivt besked av sin doktor – han behövde inte stelopereras mellan två kotor. Men skönast av allt: Gipset var borta.

De hade nu också bestämt sig för att flytta och huset var till försäljning. Allt kändes bra, och av pengarna från livförsäkringen hade Linus och han köpt en trerumslägenhet på Frans Malmrosgatan i Trelleborg. Lägenheten låg endast ett stenkast från Rut och Siv, vilket Linus tyckte var bra eftersom Viveka också bodde där. Men i nästa månad skulle Viveka flytta till egen lägenhet. Siv och Rolf hade köpt henne en bostadsrätt på Nygatan.

Men det fanns mer som var glädjande. Förra måndagen hade han varit uppe på kontoret för att rensa sitt skrivbord när hans mobil hade ringt. När han såg att det var ett utlandssamtal hade han först fått kalla kårar och inte velat svara eftersom han trodde att det var Börjesson eller Dimitrij. Men när han hade hört vems röst det var hade han knappt kunnat hålla tårarna tillbaka. Det hade varit Mimmi och hon hade undrat om hon fick besöka honom. Han hade berättat allt som hänt, bland annat att hans hustru hade förolyckats för två och en halv månad sedan, men också att Linus varit försvunnen under en månads tid. Mimmi hade varit knäpptyst i luren, och när han anförtrott henne allt hade hon sagt att han kunde höra av sig när han och Linus hittat tillbaka till vardagen. Men han hade tyckt att hennes samtal inte kunnat komma lägligare. Han hade sagt att han såg fram emot att hon besökte honom snarast.

Sedan Mimmis oväntade men glädjande samtal i måndags hade de pratat varje dag i telefon med varandra. Och tidigt i morse hade hon ringt och frågat om hon fick köpa med sig något till Linus. I dag klockan 13.15 skulle hennes plan landa på Sturup. Anders var nu på väg till kontoret för att säga adjö till sina arbetskamrater. Och även om det kändes vemodigt var han övertygad om att han tagit rätt beslut. Det var dags att gå vidare i livet. Mäkleri var ett avslutat kapitel.

BÖRJESSON HADE LÄMNAT Cottage Farm Bed and Breakfast eftersom Knud Madsen erbjudit honom ett rum i sitt hem på Strandgade.

Knud bodde i ett litet sekelskifteshus bara ett stenkast från Dragör Museum. Det fanns fyra små rum och en liten trädgård på drygt hundra kvadratmeter. Börjesson hade fått ett rum på bottenvåningen, som stod tomt så när som på en tälotsäng och en pall. Knud hade varit lika ointresserad inför Börjessons förflutna som vid de första gångerna de träffades men hade nu frågat efter hans namn.

Visst hade tanken slagit honom att Knud kanske visste vem han var. Men varför gick denne då inte till polisen?

Men Börjesson funderade inte över vad dansken hade i tankarna. Knud hade ställt upp för honom, och det var mer än han kunde säga om övriga. Den beska sanningen var i stället att de enda som någonsin behandlat honom med respekt var Knud och Ulf.

I dag var det i alla fall bestämt att han och Knud skulle segla över sundet. I förra veckan hade de gjort en liten seglats och Börjesson hade tyckt att det var en enorm frihetskänsla att befinna sig ute på havet. Och i dag var vädret än bättre, hade Knud sagt. Det blåste tio sekundmeter.

”Er du klar?”

Börjesson nickade och undrade för sig själv vad Knud skulle med harpunen till.

I FÖRRA VECKAN hade Biljana rest tillbaka till Belgrad. Det hade också gått fyra veckor sedan hans möte med Stavinger. Han hade inte skadat honom allvarligt. Men med två brutna handleder kunde denne norrman i alla fall inte ratta sin bil när han lämnade Café Banjo. Och förhoppningsvis hade han lärt sig att man inte bryter ett löfte med Ivan.

Han drog på munnen. Det fanns många fler än Stavinger som behövde lära sig en läxa. Ändå var det speciellt en person som han ville ha tag på. Den man som hela världen sökte efter och som troligtvis visste att det var han, ”Ivan den förskräcklige”, som vid värdetransportrånnet i Högdalen sköt ihjäl Leif Widengren.

LARS ANDERSSON KÄNDE sig som en ny människa. Han var nere på 77 kilo, och bara under dessa fyra veckor hade kalufsen blivit betydligt tjockare. Han ville inte säga att han hade fått någon lejonman men det kändes underbart och självförtroendet var på topp. Han tyckte också att kvinnorna log på ett annat sätt mot honom.

Trots att han där på bussen för en och en halv månad sedan trott sig ha blivit förälskad vid första ögonkastet hade han inte funderat så mycket på den skelögda kvinnan som han mött och som presenterat sig som Linnea. Och kanske var det för att han befann sig i något slags rus.

Varje dag var en ny dag och han var euforisk över den fysiska förändringen, men också över vad detta inneburit mentalt för honom. Han hade gått ner nitton kilo i vikt, ögonbrynen trimmades var fjortonde dag och hårfästet var tillbaka i samma linje som för tio år sedan. Han hade också solat solarium de tre senaste dagarna, så i dag önskade han att Linneas och hans vägar på nytt skulle korsas. Han skulle då fråga henne vad hon hade menat med det där med att han skulle vara försiktig inför förändringen han stod inför.

Den känsla som han hade fått dagarna efter att han mött henne, att hon var något slags skyddsängel som klivit på bussen endast i syfte att berätta något för honom, hade på nytt infunnit sig. Naturligtvis var han fullt införstådd med att hans tankar var lika förryckta som en förväntansfull vetenskapsmans resa i en tidsmaskin. Men känslan hade varit så stark att han omöjligt kunde ignorera den.

KERSTIN FRANKENHEIMER SATT på kontoret. Hon kände sig smått nedstämd. Hon tyckte att det var trist att Anders och Linus skulle flytta.

Under denna månad som gått hade hon fäst sig vid Linus som hon tyckte var en oerhört fin pojke. Hennes känslor för Anders hade inte avtagit men hon insåg att de aldrig någonsin skulle kunna bli mer än vänner.

”Du sitter väl inte och sover?”

Kerstin log när hon såg Anders.

I GÅR VAR det på dagen fem veckor sedan missfallet. Lotta var fortfarande bedrövad över att ha mist sitt barn. Men kanske var det bäst så. Hon och Tony hade kommit varandra nära och det kändes som om de höll på att bli en familj på riktigt.

Hon tvingade fram ett leende. Livet bjöd onekligen på många överraskningar. Att hennes älskade Vincent skulle dö och att deras kärleksbarn aldrig skulle få se dagsljuset, i stället skulle hon, Tony och Julia vara tillsammans, var inget hon kunnat sia om för fem månader sedan. Men var det så ödesmakten hade beramat fick hon göra det bästa av situationen. Ändå kunde hon inte undgå att tänka på Vincents föräldrar som hon tyckte synd om, i synnerhet Majbritt som fått en kollaps när hon hört om missfallet.

Lotta var aningen spänd. I dag hade hon bjudit hem Tony och han skulle gå från jobbet redan vid lunch. Hon ville prata med honom innan hon hämtade Julia på dagis.

DIMITRIJ KÄNDE ATT han hade gjort rätt när han lämnade Sverige. Visst kändes det förgräpligt att någon hade släckt hans brors liv. Detta hade gjorts av den man som var eftersökt över hela världen, vilket fick hans känslor i svallning. Samtidigt kände han ett lugn över att ha mött Nadia efter så många år.

Han tyckte att Nadia och Börjesson var varandras motpoler där den ena företrädde det goda och den andra det onda. Och fick Dimitrij välja fritt så ville han i fortsättningen försöka representera det goda. Sverige var inte heller något land för honom, grått, kallt och trist.

Husvagnen och den gamla Volvon hade han skänkt till en uteliggare, vilket kändes bra. Dimitrij drog på munnen och vinkade åt servitrisen. Han var glad att han inte valde Filippinerna. Brasilien var ett land han trivdes i.

ÄN HADE DE inte funnit Maries mördare men Elvira var övertygad om att det var den som Marie benämnt ”Tack och hej leverpastej”. I går hade hon suttit på bussen, och när de hade passerat Gustav Adolfs torg hade hon tyckt sig skimta Lars. Men det kunde omöjligt ha varit han eftersom denne var betydligt smärtare och hade tjockt hår.

Denne bättre kopia hade i alla fall fått henne att tänka på Lars, och på nytt hade hon känt en saknad efter honom. Hon hade tänkt på honom hela gårdagen och hon hade varit en hårsman ifrån att ringa honom.

I dag hade hon också tänkt på Lars och kände sig fortfarande aningen sorgsen över att han inte fanns mer i hennes liv. Samtidigt var hon lättad för i går kväll hade hon pratat med sin bror Robert

som sagt att han nu bestämt sig för att sluta upp med allt. Den främlingsfientliga hållningen hade troligtvis gått i graven med Krister Helds död.

PER HADE TRÄFFAT Jenny under två veckors tid och det kändes förvånansvärt bra. De hade pratat en del om Dimitrij. Hon hade bedyrat att de endast varit vänner. Per hade uppmanat henne att i fortsättningen vara mer försiktig med vem hon gav sig i följe med. Hon hade lovat och sagt att han också fick avlägga ett löfte att han i fortsättningen skulle vara mer varsam med vem han gav sig i handgemäng med. Båda hade skrattat, vilket hade känts bra eftersom de nu lagt allt detta bakom sig.

När det kom till det svarta bältet hade Per beslutat sig för att han skulle stanna vid det bruna. Det fick vara nog med kampsport. Han och Anders hade dock lovat varandra att de skulle återuppta fredagens badminton.

CHARLES VAR FORTFARANDE illa berörd av det brev som han mottagit i fredags. I brevet hade det stått att om han var rädd om sin hälsa skulle han omedelbart uppsöka infektionen på UMAS eftersom man aldrig kunde vara säker på vad man blivit smittad av om man haft oskyddad sex.

Naturligtvis förstod han att brevet var från Karin eftersom hon inte hade hört av sig, fastän hon sagt att han var stilig och en bra älskare.

Charles hade funderat hela helgen. Det kunde väl inte vara så att Karin hade en venerisk sjukdom och att hon med avsikt försökt smitta honom? Han visste inte var hon bodde men mindes att Rut hade sagt att hon hette Krantz i efternamn. Men det fanns en som snabbt skulle kunna ta reda på det. Han lyfte luren och slog Rudolf Tigerstedts nummer.

SERLANDER VAR FORTFARANDE sjukskriven och han och Elli hade kommit fram till något som både kändes bra och mindre bra: Han skulle inte tillbaka till jobbet mer. Men han oroade sig inte för att fallet skulle bli olöst. Han hade stort förtroende för sina båda kollegor Bertil Nihlén och Kjell Modigh.

Han hade fått en blodpropp i hjärtat och doktorn hade sagt att proppen uppstått eftersom kranskärilen var rejält förkalkade. Men infarkten hade varit av det mindre slaget och han förstod att han hade fått en andra chans. En chans som han skulle ta vara på.

DET VAR NU dags för Allan Ingemund Börjesson. Gabbe ville inte säga att han var helt nöjd med sin iscensättning men han visste att detta var något som Börjesson aldrig skulle kunna förvänta sig. Han hoppades att detta skulle få honom att tänka till. Börjesson var en mycket sargad man och varje olycksalig själ fick alltid en extra chans. Men tog Börjesson inte vara på den här möjligheten var det slut även för honom.

Gabbe hade följt tusentals själar. Ändå var Dimitrij och hans bror Gheorghe, Nadia, Vincent, Claudia, Monica, Chris, Rut och Swedbrandt, men också Rafi och Held och dennes yngre undersåtar, egenartade marionetter. Samtidigt var det detta som var livets tjusning: Ingen människa var den andra lik.

Gabbe tänkte på Karin Krantz och Bengt Serlander, ja till och med på lille Linus som han hade hjälpt upp i skepnad av Linnea. Alla var de unika varelser. Han hade även gett Marie en handräckning i gestalt av Mattias för att försöka få henne att ändra sitt beteende. Men hennes vrede hade varit så stark och han förstod att hon inte var mottaglig och hade därför varit tvungen att låta henne ”infinna sig”.

Gabbe hoppades att Leifs hustru Sigurbjört nu skulle förstå vilken fin man hon var gift med. En man som hon höll på att förstöra med sin djävulska svartsjuka.

DE HADE VARIT ute i nästan fyra timmar och han hade frågat om de kunde segla till Smygehamn. Men Knud hade sagt att det rörde sig om mer än trettio sjömil och skulle ta många timmar.

För ögonblicket satt Börjesson nere i kabyssen. Han kände sig en smula trött och förmodade att han blivit sjösjuk. Det gick rejäla vågor så Knud hade sagt till honom att han skulle gå ner och lägga sig en stund. Han tog dynan, lyfte upp benen från ekparketten och sträckte på sig. Den mahognybetsade kojen var hård som granit och han sneglade på högskåpet och de eleganta luckorna som var målade i träådringsteknik.

Den trettiofem fot långa träbåten var Knuds skötebarn och Börjesson måste vidgå att den var i ett alldeles ypperligt skick. Men vinden hade tilltagit och han undrade om den skulle klara de höga vågorna. Han satte sig upp och med en duns öppnades luckan i fören och vatten slog in.

Börjesson började nu ångra att han hade följt med. Han reste sig upp, stängde luckan och bestämde sig för att gå upp på däck och höra med Knud om båten klarade det hårda vädret. Han hade inte haft flytväst på sig under dessa timmar och bestämde sig för att strunta i väst i fortsättningen också. Även om han inte kunde simma var det höga vågor och bara en 6–7 grader i vattnet så han förstod att han även med flytvästen på inte skulle överleva många minuter i det kalla vattnet om båten skulle kapsejsa. Han drog på sig mössan samtidigt som den ena luckan i ovanskåpet öppnade sig. När han skulle stänga den såg han att en bild var uppklistrad på insidan. Han tittade på den gulnade bilden, ett urklipp från en dagstidning av en man och en pojke som han tyckte sig känna igen. Plötsligt öppnades luckan i fören.

”Jeg ser at du har fundet fotografiet af midt børnebørn.”

Börjesson tittade på Knud, som i sin ena hand höll harpunen. Han förstod nu att mannen på bilden var Knud.

ANDERS TITTADE PÅ klockan. Om drygt en och en halv timme skulle han vara på Sturup för att möta Mimmi. Han bestämde sig för att köra genom Beddinge eftersom det ändå var åt samma håll.

Siv och Rolf hade lovat att hämta Linus om han inte hann tillbaka. Samtidigt var det något som sade honom att han skulle hämta sin son och låta honom följa med till flygplatsen. Förra veckan hade han och Linus och Kerstin varit ute i huset, men ingen reaktion hade infunnit sig hos Linus.

Anders visste inte om det var bra eller dåligt. Han bestämde sig för att hämta Linus och låta honom följa med.

STAVINGER VAR FORTFARANDE gipsad men hade ingen värk längre i handlederna. Men han var fruktansvärt rädd för att han på nytt skulle stöta ihop med serben. När Stavinger kommit in på kaféet hade han genast gått in på toaletten för att uträtta sina behov. Han hade varit ensam därinne när den storväxte serben plötsligt slitit upp toalettbåsets dörr. Stavinger hade inte hunnit värja sig förrän han i nästa sekund låg på golvet med två brutna handleder.

I förra veckan hade han på nytt provat att ringa Jasmin, och till hans förvåning hade hon svarat. Hon hade sagt att hon inte ville veta av honom mer. Han hade bestämt sig för att strunta i henne. I stället skulle han ta flyget till Paris för att där träffa Rafi Yadin och diskutera framtida investeringar. Han hade pratat med honom och berättat om denna Jasmin, som han mött på motorvägen – en kvinna som hade de snyggaste ben han någonsin sett. Rafi hade sagt att kom han bara till Paris skulle han fort glömma henne eftersom det gick tretton stiliga kvinnor på dussinet där. Dessutom hade Rafi sagt att det i Paris var lag mot fransyskor i långbyxor – en gammal lag som inte var upphävd – så hade Stavinger en förkärlek för vackra ben så var Paris rätt plats för honom.

Stavinger såg framemot att besöka Rafi men hoppades att denne inte var lika oberäknelig och hetlevrad som serben.

TONY SILVER SATT i bilen och hade precis passerat Vellinge. Han var glad över vad Lotta hade föreslagit och utan betänketid hade han svarat ja. Han skulle flytta in till dem i Höllviken. Lotta hade också sagt att om han trodde att det skulle komma att kännas obekvämt att flytta in i ett hus som Vincent hade bott i så kunde de köpa ett annat. Men han hade inget emot att bo där. Bara något hundratal meter från de mjölkvita stränderna.

CHARLES SATT OCH stirrade rak fram. Tigerstedt hade precis ringt. Lena Karin Krantz, 490626–4442, var registrerad som hiv-patient.

Charles drog ut byrålådan och tog nyckeln. Han lyfte ner tavlan och satte nyckeln i kassaskåpet. Han öppnade och tog ut sin pappas 9 mm Luger, en skarpladdad sådan. Han tittade på lappen där han hade skrivit ner Karins adress. Detta skulle inte gå henne ostraffat förbi.

BÖRJESSON SATT PÅ huk på däck och kände stänket från vågorna i ansiktet. Knud hade befallt honom att komma upp annars skulle han avlossa harpunen.

Börjesson tittade på Knud som pekade mot fören. Han reste sig upp. Försiktigt gick han över det hala däcket med båda händerna stadigt i relingsräcket. Han mindes knappt pojken men anade att det var denne Jens som hade stått helt ensam uppe på däck på Limhamn-Dragör-färjan när den var i bruk. En pojke som hade blivit av med sin mamma och pappa och som Börjesson lyft över relingen en disig novemberkväll för snart tjugo år sedan, och med ett så gott som ljudlöst plurr fallit i vattnet.

”Det er nok der.”

Börjesson sade inget utan tittade bara på honom.

”Nu vil jeg at du hopper i vandet.”

Med båda händerna, rejält frusna, höll Börjesson sig i räcket. Han tittade sig omkring för att se om han kunde finna något tillhygge. Men det såg magert ut och han ångrade nu att han inte tagit på sig flytvästen. Knud stod endast några meter ifrån honom med harpunen riktad mot hans bröst. Han förstod att pilen skulle genomborra honom om Knud fick för sig att skjuta.

BÅDE ANDERS OCH Linus var förväntansfulla. Planet skulle landa vilken minut som helst. Linus hade inte velat att han skulle köra in om Beddinge utan i stället hade de stannat till i Smyge för att köpa glass. Anders log mot sin son som stod och tittade på en löpsedel.

”Det är den där flickan jag menade, pappa.”

”Vad då för flicka?”

”Flickan med det konstiga namnet.”

Anders tittade på sin son, sedan på löpsedeln. En mörk tioårig flicka vid namn Engla var försvunnen. Han mindes nu att Linus i höstas hade pratat om en man som hette Anders och var lastbilschaufför, och denne hade i Linus dröm rövat bort en mörk flicka med glasögon.

Anders drog till sig Linus, och fick ännu en bekräftelse på att hans son inte var som andras söner. Han drog på munnen när han såg en mörk kvinna vinka åt honom. Han tittade på sin son.

”Nu kommer Mimmi, och hon har köpt något till dig.”

Linus sken upp.

KLOCKAN HADE BLIVIT några minuter över två och Charles stod utanför Karin Krantz dörr. En dörr som saknade tittöga. Han satte fingret på ringklockans knapp. Han kunde känna hur hjärtat bultade. Karin hade avsiktligt försökt smitta honom med hiv, något som var oförlåtligt.

Charles hörde hur det rasslade i dörrlåset, tog ett steg bakåt och förde ner sin hand i rockfickan. Han tog upp pistolen. När han såg Karin kramade han avtryckaren och ett skott brann av och hon föll baklänges in i lägenheten. Charles tog ett kliv in och såg att kulan hade träffat mitt mellan ögonen. Han förstod att hon hade dött omedelbart.

Han stängde dörren och satte sig på hallpallen. Han tittade på henne där hon låg ymnigt blödande. Han skakade på huvudet. Valter Bloms pistol hade fått honom till mördare.

På nytt skakade han på huvudet och kunde känna en tår tränga fram. Han visste nu inte om det var han eller hans far som var den mest avskyvärde. Var det han som mördare eller hans fars perversiteter? I alla fall förstod han nu att Allan Ingemund Börjesson var hans bror, och att de båda hade ärvt sin pappas gen. Den gen som han innerligt önskade varit recessiv.

Han satte pistolen mot sin tinning och kramade avtryckaren.

DISET HADE ÖVERGÅTT i tjock dimma och det hade börjat regna. Knud tände lanternorna för att se om han kunde se honom. Men Börjesson var borta.

Vågorna var upp till tre meter höga. Detta kunde han omöjligt ha klarat sig ur eftersom han inte kunde simma. Han var också utan flytväst. Knud uppskattade att Börjesson på sin höjd klarat fem minuter i det kalla vattnet.

Det var dags att vända hemåt.